

(Ne)Živí

*„Prečo sa snažíš zapadnúť, keď si sa narodil preto,
aby si vyčnieval?“*

T.S. Geisel

Mia

KAPITOLA 1

Prečo musím každé ráno vstávať tak skoro? Oh, tá hlúpa práca. Nejakto si však peniaze zarobiť musím. Veď práve teraz mám život o akom som vždy snívala, chcela som byť samostatná, mať vlastný byt, prácu a nebyť od nikoho závislá. Tak na čo sa sťažujem? Nakoniec tá výchova v detskom domove nebola až tak zlá. Vďaka tomu sa zo mňa stala silná, sebavedomá, odvážna žena.

Čo si to navrávam? Pravda je, že zakaždým keď idem po meste, otáčam sa po šťastných rodinkách, ktoré si užívajú spoločné chvíle a potichu im závidím. Ktovie aká by som bola ak by som vyrastala obklopená ľuďmi, ktorí by ma mali radi, vypočuli ma, utešovali a podporovali. O tom však môžem len snívať. Tá diera v mojom srdci ostane už navždy.

Pri pohľade do zrkadla vidím aká som v skutočnosti zraniteľná. Nie je to však nič, s čím by mi nepomohlo trochu mejkapu a falošný úsmev na tvári. Je tu ďalší deň prežitý v klamstve. Čiže všetko po starom.

Ako dlho ešte musím vydržať, aby sa môj život konečne vybral tým správnym smerom? Tú istú otázku si kladiem neustále. Teraz však musím ísť do práce. Aspoňže tá je od mojej prenajatej garsónky len pár blokov, takže tam môžem chodiť peši a ušetriť si nejaké tie peniaze nazvyš.

Po ceste sa ešte zastavím kúpiť najnovšie číslo Cosmopolitan-u nech sa v práci nenudím ako zvyčajne.

Tak a som tu, stojím asi pred tou najmenšou kaviarňou v meste, kde pracujem ako čašníčka. Ach, neznášam to tu. Za deň sem príde maximálne desať ľudí a z toho mám osem sťažností. Je to strašné, ale dievča ako ja, bez nejakého lepšieho vzdelania si lepšiu prácu nenájde. Aj k tejto som sa dostala len vďaka kamarátovi z decáku, ktorého si adoptovali majitelia tohto brlohu. Moja osem hodinová šichta sa práve začala. Ako inak začnem ju čítaním Cosmopolitanu. Mám na neho ešte dobrú hodinku čas kým príde prvý zákazník.

Prelistovala som ho asi za desať minút. Poslednú dobu ma už nič nedokáže nadchnúť. Tak sa rozhodnem uvariť si kávu dopredu, aspoň nebudem musieť počúvať samé sťažnosti o tom, ako dlho musia zákazníci čakať na svoju objednávku.

A máme to tu, prvý zákazník. Je to starší pár sympatických ľudí. Možno to tu dnes nebude až také strašné. Usmievajú sa na mňa už od dverí. Posadili sa k stolu pri okne a prezerajú si našu ponuku. Automaticky idem k nim. „Dobrý deň, vybrali ste si?“ pýtam sa s núteným úsmevom. Pani sa na mňa pozrela, oči jej žiarili šťastím a obrovskou radosťou. *Musela mať nádherný život.* Pomyslela som si, keď som sa na ňu úprimne usmiala bez akéhokoľvek predstieranania.

„Dušička moja poprosím ťa 2x presso s mliečkom a úsmevom.“ Viem presne, že ak by som si niekedy mohla vybrať svoju babku, bola by to ona.

„Hneď to bude,“ odpovedala som. Usmiala som sa a rýchlo šla za pult pripraviť kávu. Toto bola moja prvá objednávka, ktorú som pripravovala s láskou a radosťou.

„Páči sa, dúfam, že vám bude chutiť.“

Z poza pultu som ich sledovala, aby som zistila, či im káva chutí. Vydýchla som si keď som videla ako sa usmievajú jeden na druhého a ako sú ponorení do ich rozhovoru. Bolo to priam neskutočné, akoby nikto okolo nich nebol, akoby všetko bolo perfektné, akoby mali stále osemnásť a boli dokonale a bláznivo zamilovaní. *Toto je láska. Pravá láska.* Toto je to čo chcem aj ja. To je to čo mi chýba a to čo potrebujem. *Do čerta! Len sa nerozplač.*

Cez deň prišlo ešte pár ľudí, ale už nič výnimočné sa neprihodilo. Konečne som zamkla a mohla ísť domov. Večerná prechádzka, ktorú absolvujem cestou domov mi vždy pomôže oslobodiť sa od všetkého. Túlať sa ulicami, keď sa nad vami rozpína krásna nočná obloha plná hviezd, je pre mňa niečo nepopísateľné. Milujem dívať sa na žiariace hviezdy, pretože pri pohľade na ne, si pripadám ako niekto výnimočný, akoby mi odrazu patrilo celý svet. Dnešnú noc som však myslela na ten milý párik z kaviarne a na to, aké vo mne vyvolali emócie. Vážne môžem zažiť to čo oni? Takú lásku si predsa musíš zaslúžiť a ja som obyčajné dievča, ktoré vyrastalo v detskom domove.

Nechceli ma ani vlastní rodičia, tak prečo by ma mal chcieť niekto iný? Musím na to prestať myslieť. Ako zastaviť ten neznesiteľný prítok mojich vlastných myšlienok?

Konečne som otvorila dvere do bytu. Zamierila som rovno do sprchy. Horúca voda je presne to, čo teraz potrebujem. Keď som vyšla zo sprchy, ľahla som si pred telku aby som sa trochu rozptýlila a tam som aj zaspala.

Po prebudení som sa pozrela na hodinky, bolo desať hodín dopoludnia, čo znamená , že už dve hodiny meškám do práce. Som však taká vyčerpaná, že sa ani nedokážem naštváť sama na seba.

Na odkazovači som mala jeden odkaz a tak som si ho prehrala: „Mia? Ak si to vypočuješ, tak okamžite príd' za mnou!“ odkaz bol od môjho šéfa. Nečakané. Tak to bude nepríjemný rozhovor. Očakávam okamžitú výpoveď. No dobre, hlavne žiadne unáhlene závery. Obliekla som si čierne nohavice s bielym bavlneným svetrom, na nohy som si natiahla čižmy, do ruky vzala kabát a vyrazila som.

Keď som dorazila na miesto konania zmocnil sa ma pocit neistoty. Nech to mám už za sebou. S vypätím všetkých síl som otvorila dvere do šéfovej kancelárie.

„Dobrý deň, našla som váš odkaz.“ Tvárila som sa milo.

„Už bolo na čase! Prečo si dnes neprišla?“ povedal zostra.

„Ja.. zaspala som. Veľmi ma to mrzí a sľubujem, že sa to už viackrát nezopakuje.“ Radšej som si mala niečo vymyslieť.

„To sa teda nezopakuje! Zaspala do práce? Robíš si zo mňa dobrý deň? Máš výpoveď!“ vyprskol na mňa.

„Prosím, ja tu prácu vážne potrebujem.“ Skúšala som to ďalej.

„Je mi to ľúto, ale odíď. Teraz!“ spolu zo slovami ku mne natiahol ruku s obálkou. Bolo v nej odstupné. *Paráda, som zvedavá z čoho budem platiť účty.* Teraz to však nemám chuť riešiť, potrebujem spánok. Vyšla som von. Moje kroky smerovali rovno domov.

Hodila som sa na posteľ a takmer okamžite som zaspala.

Kde to som? Obzerám sa okolo seba, no tú miestnosť nespoznávam. Je veľmi tmavá s vysokým stropom a jednou stenou celou presklenou. Uprostred izby je umiestnená drevená postieľka. Chcela som sa k nej priblížiť, ale do miestnosti vošiel nejaký muž s nezvyčajne hustými tmavými vlasmi a po jeho boku kráčala asi tá najkrajšia žena na svete. Okamžite som sa dala na ústup. Po chvíli som si uvedomila, že si ma vôbec nevšímajú a tak som ostala a dívala sa, čo sa bude diať ďalej. Obaja šli rovno k postieľke so spokojnými výrazmi v tvárach. Boli jednoducho šťastní. Pravdepodobne to dieťa v kolíske patrí im, ale prečo som tu ja? Muž vybral dieťa z kolísky a opatrne ho vyhodil do vzduchu a chytil. Žene sa v očiach objavila hrôza, no dieťa sa začalo nahlas smiať. Prisahám, že aj ja som pocítila tu radosť, ktorú prežívalo dieťa. Bolo to krásne. Šťastná rodinka. Tá žena si práve chcela vziať dieťa do náručia, keď do miestnosti niekto vtrhol a začal kričať slová ktorým som nerozumela. Obaja rodičia ostali zaskočení a v ich očiach sa objavil obrovský strach. Dokonca aj ja som sa bála a to na mňa nikto neútočil.

Dieťa položili do kolísky. Boli pripravení čeliť mužom v kapucniach zahalených v čiernom, ktorý sa ich určite práve chystali zabiť. Obdivovala som odvahu mladých rodičov. Muži v kapucniach sa im začali vysmievať a zaútočili na nich. Obklúčili ich, chceli sa dostať k dieťaťu, ale objavil sa tam nejaký chlapec, podišiel k dieťaťu, chytil ho a už tam neboli. To mužov v kapucniach hrozne naštvalo. Bolo jasné na čo sa chystajú. Boli pripravení zabiť oboch rodičov toho bábätko. Chcela som im pomôcť, ale nedokázala som sa ani pohnúť. Prečo? Do čerta, veď majú dieťa, ja im musím pomôcť! Našťastie do miestnosti vošli ďalší dvaja chlapi. Žeby boli bratia? No netrvalo dlho a jeden z mužov v kapucniach chytil ženu pod krk. Počkal si, kým sa na neho nepozrie jej manžel a podrezal jej krk. Nie! Prečo sa na to mám dívať?

Zobudila som sa celá spotená a stále som kričala od hrôzy. Panebože, bol to len sen. Aj tak, bolo to tak skutočné. Stále mi búši srdce a celá sa trasiem. Toto bol ten najhorší sen aký som kedy mala, dúfam, že aj posledný aký kedy budem mať.

Páni, spala som celý zvyšok dňa aj noci. Vykukla som von z okna, svietilo slnko a obloha bola úplne bez mrakov. Krásny deň. Nemienim ho celý prespať. Teraz by som už aj tak nezaspala. Radšej sa budem túlať po meste a užívať si tento deň, keďže tu, na Aljaške, je to veľmi vzácne. Stále je tu len zima. Nestážujem sa, mám zimu rada, ale teplých slnečných lúčov nie je nikdy dosť. *Au!* Z môjho zasnenia ma prebudil pouličný stĺp do ktorého som práve narazila.

Rýchlo som sa obzrela či to niekto videl a zistila som, že zopár ľudí sa na mňa škerí. To prežijem, len rýchlo preč. Vždy sa mi páčilo, že tu, vo Fairbanks, je centrum mesta pomerne malé a dá sa tu ľahko orientovať. Viem presne, kde sa môžem pred tou zimou ukryť. Je normálne, že aj keď svieti slnko je tu -10°C? Skryla som sa na mojom obľúbenom mieste – v knižnici.

Mojím problémom je nájsť knihu, ktorú som ešte nečítala, a ktorá by ma dokázala zaujať. Som dosť náročný čitateľ. Prezerám si knihu za knihou, no mám pocit, že všetko som už prečítala. Nevýhodou tejto knižnice je nedostatok kníh. Niečo sa nájsť predsa musí. *Vojna mŕtvych?* Divný názov. Až na toľko divný, že si tú knihu musím prečítať. To som ja, ak ma niečo zaujme proste tomu neviem odolať. Posadila som sa do kresla a začala čítať. Bola to kniha s klasickým dejom kde sa umiera, vyznáva láska a nakoniec sú všetci šťastní. Úprimne, čakala som od tejto knihy viac. Ale zvláštne je, že aj napriek tomu sa mi páčila, dokázala ma vytrhnúť z reality a to sa mi hodilo. A čo teraz?

Keď nemáte prácu, zrazu je tu až príliš voľného času. Asi by som si mala nejakú nájsť.

Zabehla som do novinového stánku. Začala som listovať v novinách a prechádzala inzerát za inzerátom. Nenašla som tam však nič pre mňa. Toto je na nič. Potrebujem prácu čo najskôr, ale kde ju hľadať?

V odraze výkladu som si všimla ako ma nejaký muž pozoruje. Otočila som sa na neho, bol vysoký, svalnatý, ale jeho tvár, *páni*, hotový krásavec. Vyzeral ako model. Mal

hnedé vlasy vyčesané do hora, jemné strnisko na tvári a krásne výrazné zelené oči upierajúce pohľad na mňa. Oblečené mal čierne tričko, roztrhané džínsy a čiernu bundu. Na nohách mal klasické pánske zimné topánky hnedej farby. Prezerala som si ho tam ako trúba, ale nedokázala som od neho odtrhnúť zrak, až kým to neurobil on. Urobil pár krokov smerom ku kaviarni, čiže preč odo mňa. *Škoda*. Bol to vážne kus. Takýchto chlapov nestretnete každý deň.

Moje prvé kroky boli dosť rozpačité, akoby som strácala rovnováhu. *Pozbieraj sa dievča. Je to len chlap. Nádych. Výdych*. Dobré a môžem ísť. Zašla som ešte do potravín na menší nákup. Keď som vyšla z obchodu, čakalo ma nepríjemné prekvapenie. Oblohu začali zahaľovať tmavé mraky. Musím pridať do kroku ak to chcem domov stihnúť ešte pred tou búrkou. Mám to ešte ďaleko.

Mala by som si radšej vziať taxík. Práve jeden zastavil neďaleko odo mňa. Nieкто z neho vystupoval. Tomu sa hovorí šťastie. Rozbehla som sa smerom k autu, aby mi ho nieкто nevzal. Naskočila som dnu a zabuchla dvere. „106 – Rosenstreet, prosím.“ Podskočila som. *Bože!* Vonku práve zaznel strašný hrom. Taxikár sa zasmial.

„Nebojte sa slečna, hneď tam budeme.“ *V to dúfam*. Posledné čo by som teraz chcela je zmoknúť ako pes. Celú cestu som si hrozivo prezerala zamračenú oblohu. Takéto tmavé mraky som nevidela už poriadne dlho. Toto bude búrka storočia. Možno trochu prehánam, ale búrky vo mne nikdy nevyvolávali príjemné pocity. Skôr desivé. Ono ani

tak nejde o ten dážd' a tmavú oblohu posypanú mrakmi ako o tie zvuky, tie ma desia.

„Sme na mieste slečna“ hrozivé ticho prerušil taxikár. Konečne.

„Čo som dlžná?“ taxikom som sa neviezla už veľmi dlho, takže nemám predstavu koľko sa platí.

„Bude to desať dolárov.“ Povedal a otočil sa ku mne. Desať dolárov? To nie je až také hrozné.

„Páči sa. Ďakujem a dovidenia.“ Podala som mu peniaze do ruky a vystúpila. Už len pár metrov a som v bezpečí. Ostala som zarazene stáť pred mojím vchodom do bytovky. Stáli tam dvaja muži celý v čiernom s nebezpečným výrazom tváre. Ten vyšší mal vlasy čiernej farby a tetovanie cez pol tváre. Aspoň myslím, že je to tetovanie. Je tma, takže nevidím veľmi dobre. Nižší muž bol holohlavý so zopár piercingmi na tvári. Pozreli sa na mňa. Pri ich pohľade mi po tele prebehli zimomriavky. Začali pomaly kráčať po schodoch, smerom ku mne.

„Konečne, už tu stojíme celú večnosť.“ Ozval sa ten holohlavý. Čo odo mňa chcú? Začala som sa triasť ako osika. Zastavoval sa mi dych ako sa približovali bližšie a bližšie.

Taška s nákupom sa rozsypala po chodníku a ja som tam stála a dívala sa na nich s otvorenými ústami. Už stáli takmer pri mne, keď sa ozval strašný hrom a mnou myklo.

Muži sa začali strašne smiať, očividne pobavený mojou reakciou.

„Pozrime sa, slečinka sa bojí búrky.“ Povedal ten vyšší a spustili ešte väčší smiech. Ak ma chcú zabiť nech to urobia rýchlo. Toto napätie má desí viac ako všetky búrky do kopy.

„Practe sa odtiaľ!“ ozval sa nejaký hlas spoza mňa. Otočila som sa aby som videla o koho ide. *Panebože*, veď je to ten sexy chalan z pred novinového stánku. Ako sa sem dostal? Možno tu niekde býva. To je teraz jedno. Horšie je, že tí dvaja mu môžu ublížiť. No nevravím, že mi nelichotí to, že prišiel.

„Mám vám to zopakovať? Ani sa jej neopovážte dotknúť!“ zaujal ochranársku pozíciu predou mnou. Očividne pripravený na to, aby ma bránil, ak by prišlo k najhoršiemu. Ale prečo? Ani ho nepoznám.

„Znova ty? Varovali sme ťa, že ak sa nám ešte raz pripletieš do cesty, oľutuješ to.“ *Hm*, takže páni sa poznajú.

„Postavím sa proti vám toľko krát, koľko len bude treba, aby ste konečne pochopili, že na ňu nemáte nárok!“ Koľkokrát bude treba? Nemajú na mňa nárok? O čom to hovorí? Som tu očividne jediná, ktorá netuší o čo tu ide. Už som sa chcela opýtať, ale predbehol ma muž s potetovanou tvárou.

„Prečo sa o ňu tak zaujímaš?“ Konečne rozumná otázka.

„Pretože je pod našou ochranou. Myslím, že Marc na to vášho šéfa upozorňoval. Ak nechcete mať problémy, vypadnite!“ *Čože?*

„Fajn. Ideme.“ Povedal ten holohlavý z očami prudko zapichnutými do chalana predou mnou. Zažmurkal a pohľad

obrátil smerom ku mne, „my sa ešte uvidíme, srdiečko.“ S obrovským úškrnom obaja odišli. Až keď sme ich stratili z dohľadu, odvážila som sa vystúpiť spoza toho chalana a postavila som sa pred neho. Pozrel sa na mňa, ale nepovedal nič.

„Čo to malo všetko znamenať?“ opýtala som sa teda prvá. Potrebujem si ten chaos v mojej hlave upratať.

Bolo vidieť, že váha či mi ma niečo povedať. Nakoniec sa rozhodol prehovoriť. „Je to na dlho, teraz musíš ísť so mnou. Tu už nie si viac v bezpečí.“ *To určite.*

„Nepôjdem predsa s niekým, koho vôbec nepoznám. Ani neviem ako sa voláš.“

Pozrel sa na mňa a v očiach mal záblesk šibalstva.

„Som Matt, Matt Stoven. A ak si si nevšimla na nič som sa ťa nepýtala. Povedal som, že musíš ísť so mnou.“ Namyslenec! Čo si o sebe vôbec myslí?

„Ani sa odtiaľto nepohnem.“ Než som to vôbec stihla dopovedať, chytil ma za ruku, zatiahol do uličky a už sme tu neboli.

Ocitla som sa v nejakej neznámej miestnosti s obrovskými oknami, na ktorých sa tiahli dlhé čierne závesy až po zem, čo robilo dojem, že je miestnosť tmavšia ako v skutočnosti bola. Steny boli bielej farby až na jednu, ktorá bola pokrytá čierno-bielou tapetou. V strede miestnosti sa na zemi rozprestieral šedý koberec, pri ktorom bola umiestnená sedačka čiernej farby a pred ňou stál presklený stolík. Celá miestnosť pôsobila moderným dojmom. Rodinnú

atmosféru tu vytváral krb, z ktorého sálalo príjemné teplo. Obzerala som si celú miestnosť už asi piaty krát, ale stále mi to tu pripadalo ako v sne. Práve niečo buchlo. Obzrela som sa za seba a videla som, ako päť ďalších ľudí vchádza do miestnosti. Začala som si ich skúmavo prezerať. Ako prvú som si všimla blondínku, vysmiatu od ucha k uchu. Ostatní boli všetci muži. Jeden z nich bol však starší. Mohol mať okolo štyridsať rokov. Bol priemerne vysoký, tiež bol vyšportovaný ako všetci. Mal hnedé vlasy a prívetivý pohľad. Bol mi povedomý, ale neviem odkiaľ.

„Marc, nemal som na výber.“ Začal hovoriť Matt, ktorý ma sem doviedol. To asi nemal robiť. Marc sa na neho pozrel, ale len na chvíľku, celý čas sa díval na mňa.

„To je ona?“ spýtal sa Matta, ale pohľad zo mňa nespustil.

„Áno. Chceli ju zabiť. Nemohol som riskovať. Musel som ju priviesť.“ Pozrela som sa na Matta, ktorý sa stále obraňoval. Oči mal upreté na Marca a čakal na jeho reakciu.

„Urobil si dobre Matt. Skôr či neskôr by sem aj tak musela prísť.“ Všimla som si, ako si Matt vydýchol. Prešiel k ostatným a postavil sa k tej blondínke, ktorú na privítanie objal. Prečo som z toho taká prekvapená? Mohlo mi byť jasné, že niekoho má.

Z myšlienok ma vytrhol Marcov hlas, ktorý opäť niečo hovoril. Tento krát hovoril na mňa.

„Prosím? Ja.. nepočula som.“ Všetci sa na mňa pozreli a pokrútili nado mnou hlavou. „Bože veď nikto nie je dokonalý.“ Preboha, vážne som to povedala nahlas?

Marc sa len pousmial a pokojne mi všetko čo povedal zopakoval. „Chcel som sa ti len predstaviť keďže odteraz sa uvidíme častejšie. Som Marc, čo si si už určite všimla. Som tu niečo ako šéf, vodca, otec, nazvi si to ako chceš. Matta už poznáš,“ ukázal jeho smerom a potom pokračoval smerom doprava, „toto je Kim, Adam, Teo a Stan.“ Všetci mi postupne zakývali až na Stana. Zrejme nie je veľmi priateľský.

„Kim ti ukáže tvoju izbu, v ktorej budeš od teraz spávať.“
Počkať. Ja tu mam ako ostať spať?

„Prepáčte, ale myslím, že bude lepšie ak sa vrátim domov.“
Bolo vidieť, že Marc znervóznel.

„Tam sa vrátiť nemôžeš. Ver mi, nechali sme ťa žiť tvoj život kým to šlo, ale teraz to už nebude nikdy ako pred tým. Si jedna z nás. Nastal čas aby si tak začala žiť.“

„Jedna z vás?“ opýtala som sa ho a urobila som krok dopredu.

„Je už neskoro. Všetko ti poviem zajtra. Mala si ťažký deň, choď sa vyspať. Kim?“ keď dohovoric, Kim zamierila ku mne a vzala ma za ruku, no ja som sa jej vytrhla.

„Nepohnem sa odtiaľto, kým mi všetko nepoviete. Inak odchádzam.“ Bola som rozhodnutá dosiahnuť svoje, nech sa deje čokoľvek.

„Tak dobre teda, poďme sa rozprávať. Posad' sa.“ Ukázal smerom ku gauču.

„Radšej postojím.“ Teraz ustupovať nemienim v ničom.

„Nie si veľmi dôverčivá, čo? Tak dobre. Chceš aby sme ostali sami, alebo tu môžu ostať aj ostatní?“ nechápem prečo mi položil túto otázku. Na čo by mali ísť preč?

„Je mi to úplne jedno. Nech zostanú ak chcú.“ Všetci sa pozreli na Marca a čakali, čo im povie, že majú urobiť. On im ale nepovedal nič. Len prikývol.

„Čo chceš vedieť?“ dobrá otázka. Ani neviem, kde začať.

„Prečo ste ma sledovali a ako dlho?“

„Ako som povedal si jedna z nás a my sa navzájom chránime. A čo sa týka sledovania, no už niekoľko rokov. Vlastne od narodenia.“ Tak toto som nečakala. Od narodenia?

„Čože?“ momentálne som zo seba viac dostať nedokázala.

„Myslel som si, že ťa to šokuje. Vieme o tebe od kedy si sa narodila, ale chceli sme ťa nechať žiť tvoj život. Najprv sme ťa až tak nesledovali, ale keď sme sa dozvedeli, že po tebe idú aj iní, tak sme museli byť dôkladnejší. Intenzívne ťa sledujeme asi rok. Poveril som tým Matta.“

Díval sa na mňa a čakal ako zareagujem. Dobre teda v podstate rok, to neznie až tak strašne. Teraz musím ostať pokojná ak chcem zistiť viac.

„Fajn. Teraz chcem vedieť kto ste vlastne zač. Sme.“ Konečne mám šancu zistiť svoju pravú identitu. Tak sa pozrime na to ako osud so mnou ešte zatočí.

„Je to trochu komplikované. Sme potomkovia kmeňa Vitae, čo znamená život. Sme tu na to, aby sme ochraňovali ľudí, preto máme k dispozícii schopnosti, ktoré nám pri tom pomáhajú.“ Znie to zaujímavo.

Opäť robí pauzu a dáva mi čas na spracovanie nových informácií.

„Ochraňovali? Pred kým?“

„Existuje ešte jeden kmeň – Mortem, čo znamená smrť. Oni na to, aby prežili, musia ľudí zabíjať, robí ich to silnejšími. A my sme tu na to, aby ľudia prežili. Nevieť ti povedať ako to celé vzniklo, viem len, že naše kmene sú tu už roky a stále proti sebe bojujú.“ Celé mi to pripadá trochu teatrálné.

Ak sa nad zamyslím, tak dajme tomu, že mi to dáva zmysel.

„Ja, ale neviem o tom, že mám nejaké schopnosti. Pochybujem, že som jednou z vás.“ To bol fakt, nikdy som nedokázala nič výnimočné.

„Dôležité je to, že my o nich vieme. Teraz ich už len v tebe musíme odhaliť. Zajtra začneme s tvojím tréningom. Teda, ak tu ostaneš.“ *Či ostanem? A kam mám ísť, keď viem, že ak sa vrátim domov, tak skončím pravdepodobne mŕtva?* Navyše mám pocit, že im môžem dôverovať.

„Nemám čo stratiť, no nie?“ Marca moja reakcia zjavne potešila. Kim sa na mňa pozrela. „Môžeme?“ znova ma chytila za ruku, no tento raz som jej to dovolila.

Ťahala ma naprieč celou chodbou, až sme vošli do úplne poslednej izby.

„Wáu,“ tá izba je nádherná. Je ladená do béžovo-bielej farby. Na okne sa nachádza dlhý záves bielej farby. Napravo od dverí je môj vlastný šatník! Je obrovský a navyše celý preplnený oblečením.

Keď prechádzam po tom hebkom povlečení mojej postele, ktorá je umiestnená medzi šatníkom a oknom, chce sa mi zabaliť do tých mäkučkých perín a ostať v nich navždy. *Lákavá myšlienka.*

Na druhom konci mojej izby mám knižnicu. Neuveriteľné! Knižnica v mojej izbe. To je sen!

„Páči sa ti tu? Väčšinu vecí som navrhla ja. Teda až na tú knižnicu, tú navrhol Matt. Vravel, že v nej tráviš veľa času a že by bolo fajn ak by si mala vlastnú. Tak čo na to hovoríš?“ opýtala sa ma Kim, celá nedočkavá. Musím uznať, že ma veľmi dobrý vkus. A Mattovi sa za tú knižnicu budem musieť poďakovať.

„Je to dokonalé.“ To je to pravé slovo. Dokonalé. Inak sa to nazvať nedá.

„Som rada, že sa ti to tu páči. Teraz ťa už tu nechám samú. Dobrú noc.“ Po týchto Kiminých slovách som už ostala v izba iba ja. Príjemný pocit. Mať vlastnú izbu. Patriť niekam.

Spalo sa mi výborne. Ráno som sa zobudila plná energie. Rozhodla som sa obliecť si úzke džínsy, biele tielko a žlté sako. Už som chcela vyjsť z izby, keď som si uvedomila čo ma dnes čaká. Tréning. *Bože.* Prekrútila som nad tým očami. A môžem sa ísť prezliecť. Po dlhšom rozhodovaní som si vzala sivé tepláky s voľnejšou mikinou a obula som si tenisky. Pozrela som sa do zrkadla, aby som si overila či vyzerám tak dobre ako sa cítim. *Panebože! Čo to mám s vlasmi?!* Pred chvíľou som ich česala a už opäť vyzerajú ako po výbuchu. To mám za to, že si umývam vlasy pred

spaním. Kedy sa už z toho ponaučím? *Veď ja už urobím s vami poriadok.* Vzala som si gumičku z mojej ruky a začal sa hotový boj. Poriadne som si vydýchla, keď sa mi do nej po pár minútach podarilo dostať všetky vlasy. Takto je to oveľa lepšie. Som pripravená na odchod z izby. Otvorila som dvere a prešla celou chodbou až na koniec, kde som odbočila do miestnosti, v ktorej sme sa nachádzali včera. Nikto tam ale nebol. Mohlo mi dôjsť, že to zrejme jedáleň nebude. Neostáva mi nič iné, ako prehľadať každú jednu miestnosť v dome, keďže netuším kde sa čo nachádza. Zabuchla som za sebou dvere pripravená na predčasnú prehliadku domu. Pozrela som sa pred seba a začala sa rozhodovať, kde začnem. Jedny dvere na chodbe sa však otvorili. Vyšiel z nich Stan.

Z toho chlapa teda nemám dobrý pocit. Bolo by lepšie ak by si ma ani nevšimol. Neskoro. Už zazeral priamo na mňa. Tváril sa tak povýšenecky a naštvane. Naháňal mi poriadny strach. Začal kráčať chodbou rovno oproti mne. Obzrel sa za seba, aby si overil, či je chodba prázdna.

Podišiel ku mne, surovo ma chytil pod krk a hodil o stenu. To je bolesť! Pomaly som sa začala zberať zo zeme. Stan mal však so mnou iný plán. Pritisol ruku k môjmu krku, čím mi znemožnil, aby som začala kričať. Snažila som sa ho odtlačiť, ale na to som príliš slabá. Ostáva mi už len jediné. Dúfať, že sem príde niekto skôr ako ma zabije.

„Je ti príjemne, mrcha?“ šeptom mi zareval do ucha. Len som sa zakvílila a zaskuvíňala. Na viac momentálne nemám. No prisahám sama sebe, že raz mu to všetko

vrátim. Stan sa začal hrôzostrašne smiať. Cítila som sa ako v spoločnosti psychopata. A to bolo ešte slabé slovo. Snažila som sa vymaniť z pod jeho nátlaku, keď sa otvorili ďalšie dvere na chodbe.

„Hej! Okamžite ju pusť!“ pribehol k nám Teo a odtrhol ho odo mňa. Konečne som sa mohla zhlboka nadýchnuť. Bojovala som sama so sebou aby som sa nerozplakala, aspoň kým nebudem sama.

„Zbláznil si sa? Čo ťa to napadlo? Vieš si predstaviť čo by asi s tebou urobil Marc, ak by vás našiel on? A vôbec, čo ti do pekla urobila?“ kričal Teo na Stana, no ten sa len smial.

„Marc, ako ho ty voláš, nech sa niekam strčí. Nemá na to, aby ublížil vlastnému synovi.“ Syn? Tak Stan je Marcov syn? Je pravda, že sú si podobní, ale otec a syn? Tak to by ma nikdy nenapadlo.

„Si arogantný ako vždy. Spamätaj sa a to čo najskôr. Dobre ti radím.“ Predniesol pokojným hlasom Teo. Stan sa len zasmial, pozrel na mňa a odišiel.

„Si v poriadku? Neublížil ti?“ pokrútila som hlavou a začala sa zbierať zo zeme. Teo ma pre istotu pridržal.

„Prečo to urobil?“ položila som si ruku na hrdlo, ktoré ma ešte trochu bolelo.

„To neviem. On je takýto vždy. Zrejme ťa len chcel zastrašiť. Nabudúce sa radšej netúlaj po dome sama. Aspoň do vtedy, kým sa nebudeš vedieť ubrániť.“ Prikývla som. Je to rozumné riešenie.

„Si hladná?“ prívetivo sa na mňa usmieval.

„Ako vlk.“ Tiež som sa usmiala a nechala sa viesť do jedálne. Za stolom sedeli úplne všetci. Až na Stana.

„Mia! Ahoj! Kde si toľko bola? To si tak dlho vylihovala?“ ozvala sa Kim ako prvá a hneď mi ukazovala na voľné miesto vedľa nej. Keď sme sa usadili, pozrela som sa na Matta, no on sa díval inam. Ako zvyčajne. Ten chlap ma vážne štvie.

Stôl je plný ovocia, zeleniny, koláčikov, no proste tých najrôznejších druhov jedál. Žeby to bolo kvôli mne? Až som poskočila na stoličke ako ma tá myšlienka nadchla. Dokonca mi trošičku pozdvihla sebavedomie. Možno nie som svetu až taká ukradnutá.

Do miestnosti vošiel Stan. A mám po pokojných raňajkách. Zmocnil sa ma strach. Sledovala som ho očami a on sledoval zasa mňa. Sadol si rovno oproti aby som na neho mala dokonalý výhľad.

„Čo tu chceš?“ zavrčal na neho Teo a postavil sa.

„Čo to má znamenať Teo?“ Marc sa tiež postavil. Tak toto nedopadne dobre. Musím to ututlať. Kým som ja premýšľala nad svojím plánom, už stáli všetci. Postavila som sa teda aj ja.

„Ja ti poviem čo to má znamenať. Tento idiot ju na chodbe napadol!“ Teo ukazoval mojím smerom z čoho vznikla reťazová reakcia a ja som sa stala nechceným bodom pozornosti.

„Stan?! Ako si sa opovážil?“ Marc na neho zvýšil hlas. Rozhorčený vyčkával na Stanovu odpoveď.

„Nepatrí sem! Nie je ako my. Sama to povedala!“ z jeho hlasu bolo cítiť obrovskú nenávisť.

„V tomto sa veľmi pletieš chlapče. A navyše, ak by si aj mal pravdu, zabil by si človeka?“ Po tomto už naozaj verím, že Marc je Stanov otec. Stan sa na neho kajúcne zadíval.

„Nad tým som v tom okamihu neuvažoval.“

Marc si nahlas vzdychol, pozrel sa na mňa. „Si v poriadku?“

„V absolútnom. V podstate o nič nešlo. Proste, je to za nami.“ Teo sa na mňa neveriacky pozrel. Marc prikývol a Matt sa na mňa pozrel po tretí raz v živote. Pokrok.

„Myslím, že po tom všetkom bude lepšie ak sa dnešný tréning preloží na zajtra.“ Povedal napokon Marc a odišiel. Za ním sa vybral Stan. Teo tiež zbytočne nevyčkával a hneď vyšiel von. Viditeľne našťvaný na mňa. Rozbehla som sa za ním. Zabočil do jedných z dverí na chodbe. Zaklopala som, ale neozval sa, tak som teda vošla.

„Čo ťa tak našťvalo?“ spýtala som sa ho na rovinu.

„Ty snád' žartuješ! Veď ak by som neprišiel, pravdepodobne by ťa zabil. A ty povieš, že sa v podstate nič nestalo?“ snažil sa parodovať môj hlas. To bolo vtipné. Až príliš vtipné na to aby som dokázala zadržať smiech. Rozčúlilo ho to ešte viac, ja viem, nečakané.

„Prepáč, ale to ako si ma.. tak nič. Pozri, ja len nechcem robiť zbytočné problémy. A nemyslím si, že by sa ma chystal zabiť. Ozaj čo to bolo stým človekom čo vravel Marc?“ Teo len krútil hlavou.

„No tak, nebuď taký.“ Snažila som sa na neho urobiť psie oči. Tento krát to nevydržal on a búrlivo sa rozosmial. Mne

to smiešne neprišlo. Čakala som pokojne kým sa vysmeje a odpovie mi.

„Je tu jedna vec. Ak patíš medzi živých nesmieš zabiť človeka. Ak to urobíš, jednoducho zomrieš.“ Povedal to, akoby nič.

„Dobre vedieť.“ Zažartovala som.

„Povedz mi niečo o tvojom živote.“ Navrhol Teo. Váhala som, či mu mám niečo povedať. Ale, prečo nie? Vyzerá byť fajn. Tak som mu teda vyrozprávala všetko čo si zo svojho života pamätám. Povedala som mu o detskom domove, o práci, z ktorej ma vyhodili, aj o tom, ako som prvý raz uvidela Matta. Rozprávala som mu aj o zopár hlúpostiach, ktoré som ako menšia vyparátala. Napríklad, ako som oliala v decáku jedno dievča farbou, ktorá bola určená na maľovanie stien. Mala som z toho ohromnú zábavu. To dievča hneď zutekalo za našimi opatrovatelkami a všetko povedalo. Začali ma všade naháňať. Utekla som pred nimi a skryla sa v upratovacej miestnosti. Hľadali ma celý deň. Potom som to vzdala, lebo som začala byť hladná. Vtedy som dostala strašnú bitku, ale stálo to za to.

Túto noc sme sa s Teom veľa zasmiali. Až o pol tretej ráno sme si uvedomili, koľko je vlastne hodín.

KAPITOLA 2

„Vstávaj!“ vyskočila som z postele.

Čo to má znamenať? Predo mnou stál Teo, čo robí v mojej izbe? No než som čokoľvek stihla povedať uvedomila som si, že vlastne nie som vo svojej izbe. Musela som tu zrejme v noci zaspať.

„Pozri, je tu niečo čo s tebou potrebujem prebrať. Je to veľmi chúlостivé, takže to nikomu nesmieš povedať. Sľúb mi to.“ Čo také chúlостivé mi chce povedať? Mám pocit, že to bude skôr zábavné.

„Máš moje slovo. O čo ide?“ Teo sa začal pomaly a zhlboka nadychovať. Dobrá príprava je predsa základ. Už teraz sa mi z neho chce smiať.

„Potrebujem aby si predstierala, že so mnou chodíš. Ja... pozri sa, vážne ťa nechcem, ani nič podobné. Ako mám ťa rád, no iba ako kamarátku. Chápeš? Proste ostatní si myslia, že som gay a ja to potrebujem vyvrátiť.“ Ou. Tak tomuto sa hovorí prekvapenie.

„Gay? A si?“ potláčala som smiech. Hodil na mňa zúfali pohľad.

„NIE!!! O to práve ide. Štve ma, že si to myslia. Ja som len nemal také šťastie, aby som našiel tú pravú. Zatiaľ. Ak mi nechceš pomôcť tak mi to povedz na rovinu.“ Otvorili sa dvere a obaja sme poskočili. Vošiel Matt.

„Nechcel som rušiť, nevedel som, že tu niekoho máš. Len som ti chcel povedať, že by sme si mohli dať preteky. Počkám na teba.“ Pozrel sa na mňa a odišiel.

„Pomôžem ti. Vlastne by to mohlo pomôcť aj mne.“ ešte stále som sa dívala na dvere, ktorými práve vyšiel Matt. Totálne mi pomotal hlavu. Veď ja mu ukážem.

Miestnosť začal zaplňovať Teov smiech.

„Že som si to nevšimol skôr.“

„Čo ako?“ tvárila som sa nechápavo.

„Si v tom až po uši dievča!“ Teo hodil ďalší výbuch smiechu.

„Chceš aby si všetci mysleli, že si alebo, že nie si gay?“ prestal sa smiať. Som dobrá.

„Prepáč. Neber to v zlom a nemusíš sa báť, nič mu nepoviem. Dohodnutí?“ vystrel ku mne ruku.

„Dohodnutí.“ Vložila som svoju dlaň do tej jeho a potriasli sme si nimi.

Už vyše dvoch hodín tu sedím a pozerám na to, ako môj „priateľ“ a môj (dúfajme) budúci priateľ, hrajú hlúpu hru na playku. Súhlasila som, že s nimi ostanem, pretože som očakávala pod pojmom “preteky“ niečo zaujímavejšie. Toto je však nuda. Mala som ísť radšej s Kim a Adamom. Tí dvaja si teraz užívajú v nejakom bare, kým ja tu kysnem. Nechcela som však s nimi ísť. Cítila by som sa ako piate koleso na voze. Kim mi prezradila, že s Adamom randia, ale nikto o tom nevie. Aspoň si myslia, že o tom nikto nevie.

Preto využívajú takéto situácie na to, aby mohli niekam odísť len oni dvaja a vychutnať si spoločné chvíle.

Dlhšie tu už sedieť neostanem. Keby ma aspoň nechali hrať.

„Myslím, že pôjdem do svojej izby.“ Ani si nevšimli, že som niečo povedala. Skvelé. Postavila som sa teda rovno pred obrazovku, aby nič nevideli. Okamžite ma zaregistrovali: „Hej, pozor!“ zakričali na mňa takmer jednohlasne.

„Len vám oznamujem, že budem vo svojej izbe.“ Pokrútila som nad nimi hlavou a vyšla som von. V izbe som sa pre istotu zamkla. Zamierila som ku knižnici a začala si obzerať všetky knihy. Zaujímavý výber. Práve som si jednu z nich vybrala, keď mi niekto zaklopal na dvere.

„Kto je?“ zakričala som od knižnice. V prípade, ak by to bol Stan, tak sa nebudem ani obťažovať tam ísť.

„To som ja,“ spoznala som Teov hlas a tak som teda odložila knihu späť medzi ostatné a vybrala som sa mu otvoriť.

„To už ťa tie hry prestali baviť?“ vyrývala som do neho.

„Nie, ale takto, keď som odišiel hneď za tebou, bude mať naše snaženie lepší efekt. Ja rozmýšľam.“ Povedal a túkal mi prstom do čela.

„Prestaň!“ odtiahla som sa od neho.

„Keď už si tu, tak to využijem.“ Usadila som sa na kraj postele a čakala kým sa niekam usadí on. Sadol si do kresla.

„Znie to nebezpečne.“ Opäť si zo mňa robil dobrý deň. Nejako mi to, ale neprekáža. Nie u neho.

„Chcem vedieť aké máte všetci ostatní schopnosti.“ Vedela som len o Mattovi a jeho premiestňovaní, ktoré som mala šancu už aj vyskúšať, ale o ostatných neviem nič. Nezdal sa, že by ho moja otázka zaskočila.

„To by si chcela vedieť, čo?“ doberal si ma.

Škaredo som sa na neho pozrela. On sa len zasmial.

„Dobre, prepáč. Takže Matt, ako už vieš, sa dokáže premiestňovať.“ Provokačne na mňa pozrel pri vyslovení Mattovho mena. Nedala som najavo žiadne emócie, tak pokračoval ďalej: „Kim sa vie zneviditeľniť, ale len na určitý čas, potom ju to oslabuje. V boji to však nemusí byť na zahodenie. Stan vie vycítiť, čo sa chystáš urobiť. Preto je s ním veľmi ťažké súperiť. Marc číta myšlienky, a tak má z nás ako jediný reálne šance Stana poraziť.“ Marc číta myšlienky? Panebože. Na čo všetko som pri ňom myslela?

„Hej, kašli na to,“ ozval sa Teo, ktorý si zrejme všimol znepokojenie v mojej tvári, „Marc to nijako nerieši. Teda, kým nemyslíš na niečo, čo je pre neho podstatné. Adam dokáže skákať do obrovských výšok. Z budovy na budovu. Je to super schopnosť, ako tomu hovorím ja. No a nakoniec to najlepšie. Ja dokážem k sebe pritiahnuť rôzne predmety. Potrebujem byť pri tom dosť sústredený, čo nám niekedy pri bojuvaní robí problémy. Ešte niečo chceš vedieť?“ usmial sa na mňa.

„Páni, to všetko je vážne super, ale nemyslím si, že by som mala aj ja podobnú schopnosť. Nikdy sa u mňa nič

podobné neprejavilo.“ Povedala som mu s určitými obavami, ktoré bolo cítiť v mojom hlase.

„Neboj sa. Naše schopnosti, ak ich nerozvíjaš zámerne, sa nikdy neobjavia. Je to niečo ako spôsob ochrany.“ Pohotovo zareagoval na moje obavy.

„Ako je potom možné, že po mne šli? Ako ma potom našli?“ po tejto otázke ostal zaskočený. Pochopil, že predošlú odpoveď mal sformulovať inak.

„To je niečo čo ti nemôžem povedať. Marc to zakázal. Ak chceš vedieť viac, musíš ísť za ním. On je ale teraz zaneprázdnený Stanom. Radšej ich nechaj osamote.“ Čo je tak tajné, že mi to nemôže povedať on? Tu robia všetci zo všetkého drámu.

„Dobre, opýtam sa ho neskôr.“ Aspoň trošku som ho upokojila.

„Ak sa ho na to budeš pýtať, mohla by si prosím nemyslieť na mňa?“ úplne som zabudla, že Marc číta myšlienky. Do čerta. Asi sa ho to spýtam o trošku viac neskôr. Musím si natrénovať svoju myseľ.

„Pokúsím sa.“ Usmiala som sa na Tea. Ešte pár minút ostal ticho, no potom začal hovoriť o rôznych veciach, akoby nič. Hovoril mi o jeho živote, keď žil ako človek. Mal normálny život, až kým ho jedného dňa pred školou nečakal Marc. „Neviem ako sa o mne dozvedel. Nikdy mi to ani nepovedal. Proste po mňa prišiel. Mal som sedemnást a moji rodičia boli alkoholic, takže som s ním odišiel veľmi rád. Zo začiatku som mu robieval problémy,“ nad tou spomienkou sa pousmial, „ale neskôr, keď som viac

chápal, o čo ide, sa to zlepšilo. Aj keď je pravda, že občas niečo ešte vyvediem. Ved' sama uvidíš.“ Šibalsky sa na mňa usmial a pokračoval v rozprávaní o svojom prvom tréningu a o tom ako on objavil svoju schopnosť, „pamätám si to akoby sa to stalo včera. Ležal som na posteli, bol som unavený a nechcelo sa mi vstať, keď mi zazvonil mobil, ktorý ležal na druhom konci izby, položený na stole. Pomyslel som si, že by bolo fajn ak by sa mi len tak objavil v ruke. Vtedy som sa nad tou myšlienkou len zasmial, vstal som a vzal ho. V noci sa mi snívalo o lietajúcom mobile, pristávajúcom v mojej ruke. V to ráno keď som sa prebudil som držal v dlani mobil.“ Ďalej mi rozprával o jeho frajerkách a o tom, ako si tu z neho všetci robia srandu, že je gay. Veľmi dobre sa mi sním rozpráva. Je taký odviazaný, priateľský, milý. Mám ho vážne rada, no len ako kamaráta. Teo odišiel z mojej izby okolo pol noci. Chodba už bola prázdna, čo sa mu nepáčilo. Chcel náš plán rozbehnúť naplno. Po jeho odchode som sa hodila na posteľ a takmer okamžite som zaspala.

Ráno ma Teo čakal pred dverami mojej izby a šli sme spolu do tréningovej miestnosti. Boli tam boxovacie mechy, švihadlá, činky, bežiacie pásy a v strede toho všetkého sa nachádzal ring. Nevieť si predstaviť, že raz tam budem proti niekomu z nich stáť aj ja. Možno proti Kim. Na kraji som si všimla ďalšie dvere. „Čo tam je?“ spýtala som sa Tea.

„Naša miestnosť na trénovanie schopností. Väčšinou sa tam medituje. Je tam len koberec.“ Meditácia? Ešte som to nikdy neskúšala.

„Pomáha to?“ začudovala som sa.

„Áno, ver mi. Si tam sama medzi štyrmi stenami a sústredíš sa na to, čo je tu,“ ukázal na moje srdce a usmial sa. Rozhodne to vyskúšam.

„Tak čím začnem?“ vydýchla som.

„Tým, že sa presunieš do tej miestnosti vzadu.“ Na túto otázku mi odpovedal Matt.

„Ja trénujem s Teom.“ Vzdorovala som mu.

„Je mi ľúto, že ťa sklamem, ale na starosť ťa mám ja, takže pod.“ Potiahol ma za ruku a ja som nemala na výber. Otočila som sa ešte na Tea, ktorý vyzeral pobavene, ako vždy.

Vošli sme do útulnej miestnosti. Pôsobila pokojným dojmom, v strede izby na zemi ležal huňatý koberec šedej farby. Vyzeral pohodlne. Na každej stene bol napísaný nejaký symbol.

„Čo znamenajú tie symboly?“ spýtala som sa Matta.

„Láska, šťastie, radosť a rodina.“ Táto miestnosť sa mi páči.

„Teraz ťa tu nechám samú pár minút. Keď odídem, sadni si na koberec, tak aby si sa cítila pohodlne, zatvor oči a zhlboka dýchaj. To ti pomôže sa lepšie sústrediť.“ Prikývla som. Vyšiel von a tak som robila jedno za druhým, ako mi to povedal. Sadla som si do tureckého sedu, zavrela oči a sledovala len svoj dych. Bolo to veľmi ťažké,

koncentrovať sa len na dýchanie a nepúšťať si do hlavy žiadne myšlienky. Po chvíli mi to šlo už lepšie. Začala som vnímať ticho okolo seba. Nevydržalo to však dlho, stále sa mi vracali rôzne myšlienky.

„Som späť. Na dnes stačí. Ako ti to šlo?“ Matt sa o mňa aj zaujíma? Zrejme musí podávať hlásenia bossovi.

„Ušlo to, myslím.“ Zakýval hlavou a podržal mi dvere. Smerovali sme k boxovacím mechom. *Tak toto bude zábava!*

„Ideme boxovať?“ nadšenie, ktoré mnou prešlo, ma prinútilo podskočiť. Matt si to všimol a snažil sa potlačiť smiech. Nevie, či to urobil kvôli mne, aby som sa necítila až tak trápne, alebo kvôli tomu, že sa snaží si odo mňa udržiavať odstup.

„Ty ideš boxovať, ja ťa budem dirigovať.“ Stretli sa nám pohľady a mne neuniklo, že to myslel presne tak, ako to povedal. Pozná on vôbec zábavu?

„Nasad' si ich.“ Podal mi boxovacie rukavice. Drezúra sa práve začína.

„Si pravačka, takže ľavú nohu daj viac dozadu. O pravú nohu sa budeš opierať.“ Chytil ma najprv za ľavú nohu, potom aj za pravú, aby ich upravil do správnej pozície. Pri dotyku jeho rúk na mojich stehnách som mala chuť zastonať. *Bože!* Ak si nevšimol, čo so mnou robia jeho dotyky, tak je vážne slepý.

„Takto je to dobre. Teraz začni udierať do mecha. Najprv pravou potom ľavou rukou. Varujem ťa, je to ťažšie ako sa zdá.“

Môj prvý úder nebol bohviečo. Ruka sa len jemne obtrela o mech a to bolo všetko. Je zjavné, že potrebujem nabráť silu. Zopár ďalších úderov bolo podobných tomu prvému, no postupne sa to zlepšovalo. Keď som si našla ten správny rytmus, šlo to ako po masle. Dokonca ma Matt pochválil.

„Dobre, stačí. Dnes viac trénovať nebudeme.“

Vyčerpaný výraz v mojej tvári zrejme hovoril za všetko. Funela som akoby som práve zabežla maratón. Prehodil mi na ramená uterák a vyšli sme von z telocvične.

„Pre istotu ťa odprevadím k izbe.“ Začínam mať podozrenie, že mu Teo niečo povedal. Ak je tak, zabijem ho!

„Mohla som počkať na Tea. Teraz ťa len zbytočne otravujem.“ Zrýchľila som krok, aby som sa čo najskôr dostala z tejto situácie. Chcem sním byť osamote, ale nechcem aby to bolo takéto divné.

„Momentálne nemám nič lepšie na práci. A keď si už spomenula Tea, čo ty sním máš?“ rybička sa chytila na háčik. Z tohto rozhovoru by bol Teo nadšený.

„To je moja vec. Od kedy sa staráš?“ snažila som sa pôsobiť drsne. Dúfam, že mi to aspoň trošičku vyšlo.

„Len ma to zaskočilo, to je všetko. Myslel som si, že Teo o teba nemá záujem.“ Ľahostajný ako vždy.

„Prečo? Myslíš si, že pre neho nie som dosť dobrá?“ vyprskla som na neho.

„To som nepovedal. Nikdy by som to nepovedal. Tu ide o Tea, myslel som si, no.. že je gay.“ Pozrel sa smerom do zeme, akoby sa hanbil za to čo povedal.

„Aha. Prepáč. Ja pôjdem už do izby. Maj sa.“ Rýchlo som vletela dnu a zabuchla za sebou dvere. Okamžite som šla do sprchy.

Pri tom ako mi voda stekala po tvári ma napadli Mattove slová, ktoré mi vyčarili úsmev na tvári: “nikdy by som to nepovedal,” možno mu nie som úplne ľahostajná a celá ta vec s Teom naozaj funguje.

Klop, klop. Ozvalo sa od dverí. Kto ma teraz otravuje?! Rýchlo som na seba natiahla župan a utekala ku dverám, pri čom voda s mojich vlasov prskala na všetky strany.

„Ahoj, ahoj. Vyzeráš dobre,“ žmurkol na mňa Teo. Ako rada ho vidím.

„Keď ti poviem čo sa stalo, odpadneš.“ Začala som ho provokovať. Celý nedočkavý na mňa vrhol prosebný pohľad a vyčkával.

„Matt ma odprevadil na izbu! Veríš tomu?“ očividne sklamaný mojou odpoveďou sa posadil na gauč.

„To je všetko?“ opýtal sa nato skleslo. Toto je zábavné. Konečne sa mu môžem nejako pomstiť za všetky tie výsmechy.

„Jasné, že nie! Len som ťa chcela ponapínať a potrestať.“ Našpúlila som na neho dôležito pery. Vyskočil z gauča a chytil ma za ruky.

„Mia, okamžite mi všetko povedz!“ priam zúrili nedočkavosťou.

„Dobre, len sa uklúdni.“ Posadili sme sa na gauč a ja som spustila. Povedala som mu všetko čo sa stalo. Bol z toho nadšený.

„Konečne nevyzerám ako gay.“ Skákal od radosti.

„No, to teda nevyzeráš.“ Doberala som si ho. Začal sa smiať. Potom však zväžnel.

„Počkaj, on ti povedal, že by ti to nikdy nepovedal?“ a sme späť pri Mattovi.

„Áno povedal. A?“ zazeral na mňa, akoby mi nedochádzalo niečo očividné.

„Si taká zaslepená, alebo len hlúpa? Je zjavné, že mu nie si ani náhodou ukradnutá.“ Tú prvú vetu som prepočula.

„Istá si tým byť nemôžem. Ani nikdy nebudem.“ Pochybujem, že by sa mi Matt niekedy zo svojimi citmi zdôveril. Ak vôbec nejaké city ku mne prechováva.

„Ja sa ho na to opýtam.“ Vyšpúlila som na neho šokované oči.

„Neboj sa. Ja viem, ako na to, ani ho nenapadne, že by si o niečom mohla vedieť.“

Zamyslela som sa nad tým, čo povedal. Je fakt, že chcem vedieť pravdu, ale čo ak ju vlastne vedieť nechcem?

„Spýtaj sa ho na to. Len nie dnes, aby to nebolo nápadné.“ Zvedavosť zvíťazila. Túto noc asi nezaspím. Teo sa na mňa šibalsky usmial. Chvíľu sme sa ešte rozprávali, potom mi poslal vzdušný bozk, zasmial sa a odišiel.

Vybrala som sa ku knižnici a začala čítať jednu z kníh. Už sú to dve hodiny po Teovom odchode a ja neviem zaspáť. Toto bude dlhá noc.

Krčovitá poloha na gauči, vážne som takto zaspala? Nič príjemné. Z tohto sa len tak nedostanem. Ponaťahovala som sa, aby som aspoň trošku zmiernila bolesť, ktorá pulzovala celým mojím telom. Cítim sa akoby ma včera niekto poriadne zmlátil. Dala som si horúci kúpeľ. *To je príjemné.* V momente, keď som sa postavila na nohy, bolo to tu späť. Dnes to bude ťažký deň. Obliekla som si rifle a kockovanú flanelovú košeľu. Trénovať sa nechystám. Vlasysom si poriadne vyfénovala a rozčesala. Konečne vyzerám k svetu. Škoda, že sa tak necítim. Pozrela som sa na hodinky, bolo pol deviatej ráno a môj žalúdok sa začal hlásiť. Obula som si kotníkové čižmy bez opätku a šla do jedálne.

„Mia?“ otočila som sa za hlasom, ktorý na mňa volal. *AU!!!* To som rozhodne robiť nemala. Príliš prudký pohyb.

„Si v poriadku?“ prebehol ku mne Adam.

„Len som nespala vo vhodnej polohe.“ Priznala som sa.

„Takže dnes asi trénovať nebudeš, čo?“ pýtal sa ma so súcitným pohľadom v jeho očiach. Pokrútila som hlavou. Ďalšia chyba.

„Potrebujem aspirín.“ Chápavo sa na mňa usmial, ale bolo cítiť, že sa na mne dobré zabáva.

„Pod' so mnou.“ Chytil ma za ruku a niekde ťahal. Otvoril dvere a vošli sme do mne zatiaľ neznámej miestnosti. Vyzerá to tu ako u môjho lekára.

„Máte na niečo také vôbec povolenie?“ miestnosť bola predelená na dve časti. V prvej časti bolo zariadenie podobné ambulancii klasického lekára. Druhá časť ma zaujala viac. Vyzerala ako operačná sála. Čo tu asi tak robia? Ved' nie sú ani lekári. Alebo?

„Myslíš si, že nás niekto kontroluje?“ začal sa smiať Adam. Zrejme nekontroluje, ale mal by. Nechcem si ani predstaviť seba na tomto stole, v rukách týchto tu. To by teda dopadlo. Už len pri myšlienke na niečo také mi je zle. Musela som sa chytiť o kreslo, aby som neskolabovala.

„Pokoj. Nerobíme tu nič. Teda máme na to svojich ľudí.“
To ma teda vážne upokojilo.

„Dýchaj zhlboka.“ Nariadil mi Adam. V rukách už mal pohár s vodou a aspirín, ktorý mi podal. Vložila som si ho do úst. Podal mi ešte vodu a zapila som ho.

„Len nech mi ten aspirín pomôže.“

„Nedal som ti aspirín. Ten je od bolesti hlavy. Vidno, že sa v tom veľmi nevyznáš. Dal som ti niečo na uvoľnenie.“
Moje znalosti ohľadom liekov nie sú síce bohviečo, ale vziať si niečo neznámeho druhu od človeka, ktorého vlastne nepoznám.

„Čo si mi to dal?“ vyskočila som na nohy, pri čom ma musel Adam zadržať, inak by som už ležala rozvalená na zemi.

„Dôveruj mi trošku.“ Povedal napokon a vzal ma späť do mojej izby.

„Radšej si ešte polež. Pošlem niekoho aby ti doniesol raňajky.“ Prikývla som líhajúc si na posteľ. Teraz je mi celkom pohodlne.

„Smiem?“ ozval sa spoza dverí Marc. *Bože! Moje myšlienky!*

„Jasné.“ Takto sa sním stretnem oveľa skôr, ako som plánovala. Vôbec neviem, ako sa mám správať. Na čo mám myslieť.

„Hlavne sa upokoj.“ Ozval sa Marc. Toto je ťažké! Začala som zrýchlene dýchať a hlavou mi začali prúdiť všetky myšlienky, o ktorých som nechcela aby vedel.

„Môžeš byť pokojná. Ja nikomu o твоjich plánoch s Teom nepoviem. Ani Mattovi.“ Žmurkol na mňa. Čo si to dovoľuje? *Vypadni z mojej hlavy!* Zakričala som sa na neho v myšlienkach. Potrebovala som nejako svoju myseľ zamestnať, aby sa v nej neobjavovali nechcené veci.

„Prepáč mi.“ Vyzeral, že sa ho moja reakcia dotkla. Nemyslela som to tak.

„Nie, ja len neviem ako sa mám správať. Je to zvláštne, keď viem, že čítate myšlienky.“ Povedala som už pokojnejšia.

„Správaj sa akoby si to nevedela. Ignoruj to.“ Poradil mi. Keby to bolo také jednoduché.

„Ďakujem za raňajky.“

Vyzerajú naozaj skvelo a ja som poriadne hladná. Nečakala som ani kým odíde a pustila sa do nich.

„Chceš to vedieť?“ nechápavo som na neho pozrela.

„Čo myslíte?“ opýtala som sa.

„Hlavne mi tikaj, prosím ťa. Nie som až tak starý. A navyše sme niečo ako rodina.“

Poznám ho asi týždeň a už sme rodina? *No tak, chlape spomal'.* Dúfam, že túto myšlienku zaregistroval. Veľavravne sa na mňa pozrel, takže to beriem ako áno.

„Neodpovedali ste mi na otázku.“ Nabádala som ho.

„Myslel som, že vieš na čo narážam.“ Povedal ,akoby to bolo tak očividné.

„Nie všetci vieme liezť druhým do hlavy.“ vyznelo to o čosi nepriateľskejšie ako som zamýšľala.

„Jedna myšlienka ti behá po rozume dosť často. Týka sa Matta. Ja by som ti vedel povedať či ťa má rád.“ Ostala som na neho zarazene civieť. Teraz stojím pred rozhodnutím, ktoré by mohlo zmeniť časť môjho života. Ja, ale neviem či to chcem zistiť takto. Nie je to fér. A navyše odpovede sa bojím.

„Nechcem to vedieť. Nie takto.“ Krútila som hlavou, akoby som sa chcela zbaviť všetkých myšlienok.

„V poriadku. Nechám ťa v klude sa najesť. Uvidíme sa neskôr. Viem, že máš na mňa zopár otázok.“ Už znova na mňa žmurkol. Možno má nejaký tik. Počula som ako sa za dverami zasmial. Skvelé. Zaujímalo by ma, do akej vzdialenosti funguje jeho nadanie.

Raňajky boli skvelé. Kto by povedal nie, palacinkám s javorovým sirupom? Vzala som podnos z raňajok a šla do

jedálne. Bolesť moje telo už takmer úplne opustila. Adam vážne vie čo robí. V kuchyni bola ešte Kim. Umývala riad. To tu nemajú umývačku?

„Ahoj.“ Pozdravila som jej.

„Mia, ako sa cítiš?“ zastavila prúd vody, aby mohla vziať podnos z mojich rúk.

„Lepšie, ďakujem. Je ťažké byť jednou babou medzi toľkými chlapmi, čo?“ zažartovala som.

„Už sme dve.“ Potmehúdsy sa na mňa usmiala.

„V skutočnosti si tu striedame služby a dnes som na rade ja.“ Kývla ramenom a pustila sa ďalej do umývania riadu. Vzala som utierku čo ležala na kuchynskej linke a začala som všetok riad utierať.

„Nemusíš mi pomáhať, Mia.“ Odpovedala mi láskavo.

„Ale ja chcem.“ Protirečila som jej. Mávla nado mnou rukou a pokračovala vo svojej práci. Ja zasa vo svojej.

„Mimochodom, kto robil tie palacinky? Boli božské.“ Musím si na ne potom vypýtať recept.

„To mi neuveríš.“ Začala sa nahlas smiať.

„No tak, nenapínaj ma.“ Tlačila som na ňu.

„Stan. Je to niečo ako rodinný recept.“ Dobrý spôsob ako niekoho šokovať. Pri predstave ako svalnatý Stan robí palacinky, som sa musela začať smiať. Kim ani zďaleka nezaostávala. Zrazu však do kuchyne vošiel Stan. No páni. My o vlkovi a vlk.. ako sa to hovorí? Zabudla som. Nevadí.

„Na čom sa tak zabávate?“ Zabíjal ma Stan očami.

„Na ničom, len Mia vravela, že si urobil skvelé palacinky.“ Odpovedala mu Kim. Zatlačovala som výbuch smiechu, až

kým nevyšiel von a tak to prišlo. Rehotala som sa tak, že som nemohla dýchať. A ani neviem prečo! A to je vždy najsmiešnejšie. Kim sa na mne poriadne zabávala.

„Ak je ti už tak dobre, môžeme ísť trénovať.“ Ozval sa od dverí Matt. Prestať smiať som sa však nedokázala.

„Ty ale vieš pokaziť zábavu.“ reagovala na miesto mňa Kim. Postavila som sa a šla za ním, keďže hovoriť som nemohla. Keď som si už myslela, že to mám za sebou, tak to prišlo opäť. Zastala som v strede chodby, držala sa za brucho a mala záchvat smiechu. Bolo počuť len pískajúce zvuky, keď som sa nadychovala. Musela som sa oprieť jednou rukou o Matta, aby som ostala stáť.

„Môžeš sa už uklúdnúť?“ začal byť nervózny. To nie je dobré, ale je to smiešne. *Tak fajn, Mia, upokoj sa, dýchaj. Nádych a výdych. Znova. Dobré dievča.* Narovнала som sa a pokračovala v ceste.

Kým sme dorazili do telocvične, tak ma pár krát ešte môj záchvat prekonal, takže cesta trvala o niečo dlhšie. Matt už bol zo mňa zúfalý. Zamierili sme rovno do meditačnej miestnosti, kde ma nechal samú bez slova. Možno preto, aby som sa mohla v klúde vysmiať. No smiešne je, že hneď ako som zostala sama, mi už tak do smiechu nebolo. Tak som si sadla na koberec a začala meditovať. Keď som otvorila oči, skoro som umrela. Predo mnou stál Matt, ktorý sa vôbec nehýbal. Len tam stál a díval sa na mňa.

„Ako dlho tu už stojíš? Vôbec som ťa nepočula vojsť.“ Podával mi do ruky nejaké veci. Boli to tepláky a tričko.

„Toto si obleč, čakám ťa v ringu.“ Odpovede na moju otázku sa zjavne nedočkám. Prezliekla som sa, ale čo topánky? Asi na ne zabudol. Vyšla som len v ponožkách a šla rovno k ringu, v ktorom už on stál. Dnes sme v telocvični len my. Ostatní už majú tréning za sebou.

Na rukách už mal nasedené niečo, čo neviem pomenovať, ale v telke som videla ako do toho ľudia z boxerskými rukavicami udierajú.

„Nevzal si mi topánky.“ Hodila som oblečenie do ringu a nejako sa vyštverala hore.

„Netreba ti ich. Tu máš rukavice.“ Hodil ich ku mne. Čo má za problém?

„Pán má zlú náladu? Jedna rada. Na mne si to nevybíjaj!“ toto mu tolerovať nemienim. Ku mne sa takto správať nikto nebude. Na moje slová nijako nereagoval. Stál v strede ringu a zazeral na mňa.

„Pozri sa, ak sa hneď teraz nespamätáš, odchádzam. Mám ťa už plné zuby! Chováš sa ako decko. Povedz mi na rovinu čo ti vadí.“

Vyzvala som ho. No on namiesto toho aby mi odpovedal, vyšiel von z ringu a nechal ma tam samú. Posadila som sa ruky si zložila do dlaní. Premýšľala som nad všetkým, čo sa stalo od kedy som ho stretla a snažila som sa prísť na to či som sa ho nejako nedotkla. Na nič som však neprišla. Nebudem sa s tým predsa trápiť. Kašlem na neho.

Začula som ako sa otvorili dvere, stál tam Stan. Postavila som sa a čakala čo urobí.

„Tu je!“ zakričal na niekoho. Dnu vošiel Teo. Vydýchla som si.

„Si v poriadku?“ vyzeral ustráchané.

„Prečo?“ spýtala som sa ho.

„Videl som ísť Matta po chodbe a vyzeral dosť rozladene, došlo mi, že to má asi čo robiť s tebou.“

Začal ma objímať. Odtiahla som sa aby som mu videla do tváre.

„Len sme sa pohádali. Vlastne, ja som na neho kričala a on odišiel.“ Pri spomienke na tú hroznú situáciu ma striaslo.

„Dnes je od rána taký. Preto som s ním ešte ani nehovoril. Nevieť čo mu sadlo na nos.“ Pokrčil ramenami. Kývala som hlavou, myšlienkami ponorená úplne niekde inde. Teo videl, že som mimo. Vzal ma za ruku a bral ma odtiaľ preč.

„Kam chceš ísť?“ zastavil sa a pozrel na mňa.

„Preč z tohto domu. Čo najďalej.“ Mám chuť rozbehnúť sa a nezastavovať.

„Dobré vezmeme Kim s Adamom a vypadneme.“ Utekali sme do izby Kim. Povedali sme jej o našom pláne, s ktorým dychtivo súhlasila. Zastavili sme sa ešte po Adama a všetci sme sa vytratili.

KAPITOLA 3

„Spomaľ!“ kričala na mňa Kim.

„Ak ste nespokojní, nemali ste ma nechať šoférovať.“ Pokojne som jej odpovedala. Rýchla jazda ma upokojuje. Tiež to má niečo spoločné s tým, že som už dlhšie nešoférovala.

„Tu zaboč doprava a zastav.“ Nariadil mi Teo. Zastavili sme pred nejakým barom.

„Dobré miesto. Mám chuť sa poriadne opiť!“ všetci so mnou súhlasili a išli sme dnu.

„Som zvedavá, kto bude šoférovať naspäť.“ Frflala Kim. Namierili sme si to rovno k baru, za ktorým, na moje sklamanie, stála barmanka.

„Chodte si tamto sadnúť, ja objednám.“ Adam ukazoval na jeden voľný stôl vzadu. Kým sme sa k nemu dostali, obsadila nám ho partia nepľnoletých deciek.

„Toto je náš stôl. Padajte!“ Povedal im Teo so zúrivým výrazom v tvári. Ten teda vie nahnať strach. Hlavne, že to zabralo a uvoľnili nám stôl.

„Už sa to nesie.“ Konečne dorazil Adam aj s pitím. Niesol nejaké kokteily. Názov ma nezaujímal. Štrngli sme si a začali piť. Toto určite nebol klasický koktejl na aký som bola zvyknutá. Cítila som v ňom len samý alkohol. Asi po treťom pohári som bola totálne na mol. S Kim sme šli

tancovať, čo bola ohromná zábava. Skákali sme po parkete až kým som nestratila rovnováhu a nespadla.

„Si v pohode?“ vykoktala sa nakoniec podnapitá Kim skláňajúca sa nado mnou. Ja som ostala ležať na zemi a začala sa nekontrolovateľne zvíjať od smiechu. Prišli po mňa Adam a Teo, aby mi pomohli. Oni sami mali však problémy stáť pevne na nohách. Nakoniec sme sa z toho nejako vysomárili a opäť sme sedeli za stolom. Teo a Adam šli po ďalšie pitie.

„No nie je rozkošný?“ začala bľabotať Kim o Adamovi, kým sme sa dívali na jeho pozadie. Teo mu stiahol nohavice a on si to chudák nevšimol.

„Vieš, že som si myslela, že chodíš s Mattom?“ hovorila som na Kim cez štikútku, ktorá ma momentálne trápila. Kim sa začala strašne smiať.

„Matt je môj brat!“ povedala a rehotala sa ďalej.

Tak to bolo to posledné, čo by ma napadlo. Sú tak rozdielny.

Už som začínala triezveť, našťastie priniesli ďalšiu rundu. Užívali sme si nádherný večer, až kým neprišiel Matt. Zjavil sa pred naším stolom a my sme na neho civeli. Ja som premýšľala nad tým, či je tu naozaj, alebo len blúznim. Naťahovala som sa ponad stôl a začala som do neho štučať rukou. Odtiahol sa. Verdikt znie: skutočný.

„Ste normálni? Marc vás zabije!“ začal po nás vrieskať, ale my sme sa len smiali. Naložil nás do auta a šoféroval domov. V aute som musela zaspáť, pretože ráno som sa zobudila v mojej posteli, ale o tom ako som sa sem dostala

nemám tušenie. Moja hlava. Postavila som sa na nohy, čo som robiť nemala. Rýchlo som bežala do kúpeľne. *Kde je ten záchod?* Nestihla som k nemu dobehnúť a tak som sa sklonila nad umývadlo. Začali sa najhoršie minúty v mojom živote. Našťastie som vracala len vodu. Nieкто mi zozadu pridržiaval vlasy. Keď sa moje trápenie skončilo, vypláchla som si ústa a otočila som sa.

„Cítiš sa akoby ti patrilo celý svet?“ smial sa Matt.

„Čo?“ nechápavo som na neho hľadela.

„Ó, ty si to nepamätáš. To buď rada. Dost' si toho natárala.“ Pustil mi vlasy a vyšiel z kúpeľne.

„Radšej mi nič nehovor. Bol si tu celú noc?“ nasledovala som ho ku dverám a oprela som sa o zárubňu.

„Pre istotu, ak by si sa začala dusiť zvratkami,“ poznamenal sarkasticky, „teraz už pôjdem.“ Otočil sa na odchod.

„Ďakujem.“ Stihla som mu poďakovať ešte pred tým ako zabuchol dvere.

„hik“ *no tak, už dost!* A opäť sa u mňa rozbehla štikútko. *Skvelé.*

Po pár hodinách spánku som sa rozhodla zísť za ostatnými, aby som zistila, ako sú na tom. Najbližšie k mojej izbe je Kim. Zaklopala som na dvere, ale nikto sa neozval. Vošla som dnu. Kim ležala na posteli ponorená do hlbokého spánku. Vyzerala komicky. Hlavu s jednou rukou mala von z postele, druhá ruka bola pod zadkom a nohy mala od seba na tri metre. Toto som si musela sfotiť. Parádny záber. Potichu som vyšla až na chodbu a zavrela

za sebou dvere. Ešte stále som sa usmievala nad tou fotkou. Ďalej nasledoval Teo. Ani som neklopala, rovno som vošla dnu. Hneď ako som vošla som začula zvuky vychádzajúce z kúpeľne. *Fuj!* Okamžite som vybehla naspäť na chodbu. Ako posledný prišiel na rad Adam. Ostala som zarazene stáť, keď som zistila, že už nie je vo svojej izbe. Ten sa má. Zrejme si už lieta niekde po dome. Rozhodla som sa vrátiť do svojej izby, lebo som netúžila po tom, aby som stretla Marca alebo Stana. O Mattovi nehovoriac. Čo mám, ale robiť? Je rozhodnuté, dám si penový kúpeľ. V momente, ako som si ľahla do vane, sa mi začali zatvárať oči.

„Haló, žiješ?“ prebudil ma tlmený smiech. Na kraji vane sedel Teo.

„Hej!“ okríkla som ho. V tomto okamihu som bola vďačná, že som sa rozhodla pre penový kúpeľ.

„Počkám ťa vonku.“ Vychádzal z kúpeľne dosť pomaly. Miestami aj stratil rovnováhu. Asi ešte poriadne nevytriezvel. vysušila som sa uterákom, do ktorého som sa aj potom zabalila. Prebehla som cez izbu rovno do šatníka, kde som za sebou zatvorila dvere. Obliekla som si tmavomodré rifle s vysokým pásom a kratší čierny sveter. Mokrú vlasy som nechala voľne padnúť na ramená.

„Ty teda vyzeráš.“ Sadla som si na posteľ oproti Teovi.

„Beriem to ako kompliment. Ako si sa z toho tak rýchlo dostala?“ neveriacky na mňa hľadel.

„Mám talent.“ Dráždila som ho.

„Keby si sa včera videla, tak by si to netvrdila. Tým som si istý.“ Hneď mal lepšiu náladu, pri spomínaní na včerajšiu noc.

„Čo som robila? Ráno som sa zobudila a v mojej izbe bol Matt. Vraj tu zostal pre istotu.“ Teo sa rozosmial pri mojom pokuse o napodobnenie Mattovho hlasu.

„Čo si robila moja pekná? Snažila si sa s Mattom pobiť pre neho z neznámych dôvodov, za čo, mi mimochodom môžeš ďakovať. Spacifikoval som ťa skôr, než si mu stihla čokoľvek povedať.“ Už nikdy viac nebudem piť. Nikdy!

„Ďalej si vykrikovala z auta, že ti patrí celý svet, a že všetci sa môžu strčiť. Potom si sa vála po zemi. Na konci si začala plakať.“ Keď to rozprával mal neprítomný pohľad.

„Prečo som preboha plakala?“ *prosím nech to nesúvisí s Mattom, prosím.*

„To nebolo veľmi vtipné. Kvôli tomu, že si nepoznala svojich rodičov. Týmto si však len začala. Potom si plakala už aj preto, že auto má čiernu farbu na miesto červenej. To už vtipné bolo.“ Netušila som, že keď som opitá mám toľko tváří.

„Ako je možné, že ty si to pamätáš?“ to svoj stav opitosti len predstieral?

„Pretože ja viem piť,“ žmurkol na mňa a pokračoval ďalej, „v aute si napokon zaspala a do izby ťa bral Matt, ale čo sa stalo potom už netuším. Pamätám si len , že keď som grcal v kúpeľni ako o život, niekto otvoril a hneď aj zatvoril dvere. Došlo mi, že si to asi ty. Preto som prišiel. Čo si

chcela?“ pri tej predstave Tea skláňajúceho sa nad záchodom ma opäť naplo. Našťastie to nevyšlo von.

„Len som bola obehať všetkých ako sa cítia po tom včerajšku. Vlastne, toto musíš vidieť!“ spomenula som si na Kim a už som sa naťahovala za mobilom. Ukázala som mu tú komickú fotku spiacej Kim. Pukal z nej od smiechu.

„Nič vtipnejšie som ešte nevidel.“ A smial sa ďalej.

„A to si ju nevidel na živo!“ vytrepala som zo seba smejúc sa spolu sním.

„Bavíte sa?“ vošla do izby neupravená Kim. Tá teda vyzerá.

„Mia, vieš, že moja izba je hneď vedľa tvojej, a že tieto steny nie sú zvukotesné? Preboha! Veď ja chcem ešte spať!“ ledva sme počuli čo hovorí. Hlas mala totálne zachrapčaný a skôr šepkala než hovorila.

„Už spíš celý deň.“ Podpichol ju Teo. Škaredo som sa na neho pozrela.

„Prepáč. Stlmíme sa.“ Zmierlivo som sa na ňu pozrela.

„Vďaka.“ Dodala ironicky a odišla. Chuderka, vypila toho asi najviac.

„Vždy keď sa opije, tak potom spí celý deň. Kedy sa už poučí?“ zažartoval Teo na jej adresu.

„Radšej už pôjdem, aby sme ju nevyrušovali. Potrebujem si ešte niečo zariadiť.“ Zamával mi na rozlúčku, pri odchode z mojej izby. Aby som zbytočne nemárnila čas, tak som si vybrala jednu z tej hĺby kníh a čítala si až kým som nezaspala.

Na druhý deň som sa zobudila s pocitom, že ma opäť čaká tréning, ale nemám chuť ísť do telocvične. Radšej by som šla na čerstvý vzduch. Začala som zháňať Matta aby som sa sním mohla dohodnúť. Od Adama viem, že má dnes službu v kuchyni on, tak som to namierila rovno tam.

„Ahoj. Nemohli by sme dnes ísť trénovať von? Tu ma to už nebaví. A zmena prostredia by nám mohla pomôcť.“ Milo som sa na neho usmiala. Dnes nemám na hádky chuť. Ak povie nie, zrejme rezignujem.

„Dnes to nepôjde. Možno nabudúce.“ Pozrel na mňa pohľadom, ktorým mi dával najavo, že nemá chuť na moje vzdorovanie. Odkráčala som teda do telocvične, kde som sa ho chystala počkať. Netrvalo dlho a objavil sa vo dverách.

„Daj si rukavice a choď do ringu.“ Okamžite začal rozdávať príkazy. Keď som už stála v ringu pripravená, vošli do telocvične aj ostatní a začali sa venovať svojím veciam.

„Udieraj mi do rúk.“ Matt ku mne pristúpil bez akejkoľvek výzbroje. Nadvihla som obočie na protest.

„Nie som z cukru.“ No keď myslí. Začala som teda udierať. Šlo mi to celkom dobre. Po pár úderoch ma aj zastavil. Nepriznal si to, ale ja si myslím, že moje údery ho boleli. Zvláštno upokojujúca myšlienka.

„Dobre, teraz do brucha. Jemnejšie.“ Zaškeril sa na mňa. Do brucha? Nepreháňa to? Síce som videla niečo podobné aj v telke, ale čo ak mu ublížim.

„Končím.“ Vyhlásila som a dívala som sa mu priamo do očí.

„Ja poviem kedy je koniec. Všetci, ktorých som trénoval to robili. Neublížiš mi. Na to nie si dosť silná.“ Povedal posmešne. Nabrala som všetku silu, ktorú som dokázala a udrela som ho rovno do tváre. Ak si nás doteraz nikto nevšímal, tak teraz nás museli sledovať už všetci. Po mojej rane sa len trošku zakolísal, ale to bolo všetko. No naštvalo ho to a to riadne. Nabehol ku mne a zastavil sa tesne pred mojou tvárou. Takto blízko sme ešte nikdy neboli a ja som si istá, že ak by som nebola dievča už by som ležala na zemi. Zabodával do mňa pohľad stále hlbšie a hlbšie. Od všetkej tej zlosti funel ako naštvaný býk pripravený zaútočiť.

„Ja sa urážať nenechám.“ Zhodila som rukavice a vybehla von. Nezastavovala som sa. Bolo mi všetko jedno, proste som utekala. Bola som už vonku a pokračovala som ďalej.

„Stoj!“ kričal za mnou Matt. Posledná osoba, ktorú chcem teraz vidieť.

Utekala som čo mi sily stačili. Potrebovala som ten hnev nejako vybiť a toto je ten najlepší spôsob. Potrebujem si usporiadať myšlienky, ale na to musím byť sama. Ako mám pred ním utiecť? Ak rýchlo nevymyslím plán, tak ma čoskoro dobehne.

„Mia!“ ozvalo sa o čosi bližšie za mnou. Už nemám veľa času. Vzdať sa však nemienim.

„Hej! Čo to robíš?“ chytil ma za ruku a prudko otočil až to zaboľelo. Hneď ma pustil a ostali sme hľadieť na seba.

„Daj mi pokoj.“ Povedala som mu pripravená na ďalší pokus o útek.

Všimla som si, že on je pripravený ma chytiť, tak som to nechala tak. Nateraz.

„Toto predsa robiť nemôžeš, čo ak by ti niekto ublížil?“ rozhadzoval rukami na všetky strany.

„Nebud' paranoidný.“ Strčila som do neho, aby mi uhol z cesty.

„Kam si teraz myslíš, že ideš?“ postavil sa pred mňa, čím mi zastaval cestu.

„Domov. Mám snád' na výber, pán diktátor?“ podráždene som na neho vykydla a tentoraz som do neho vrazila celým svojím telom.

„To nemáš.“

Zastal opäť svoju pozíciu voči mne. Chladný, arogantný a bez najmenšieho záujmu. Vyčítavo som sa na neho zahľadela a pokračovala v ceste naspäť do domu.

„Takto nás strašiť nemôžeš, Mia. Ja viem, že to čo sa stalo medzi tebou a Mattom nebolo príjemné, ale tvoja reakcia bola proste prehnaná.“ Prevracala som oči nad prednáškou od Marca.

Nie som decko. Viem sa o seba postarať. Potrebujem čas aj pre seba. Tu nie som takmer nikdy sama, čo je frustrujúce.

„Mia, počúvaš ma vôbec?“ opýtal sa ma Marc mávajúc rukou pred mojou tvárou.

„Nepotrebujem takéto prednášky! Bez urážky, ale nikto z vás nie je môj rodič, aby mi takto rozkazoval! Mám vlastný rozum. Len mi dajte pokoj, áno? Chcem byť chvíľu sama.“

Hneď ako som dokončila svoju odpoveď, vybehla som von. Nepočula som, aby niekto otváral dvere, takže ma konečne nechali samú. Zamkla som sa vo svojej izbe, vzala si zo stola mobil, slúchadlá a pustila som si na plné bomby hudbu. Hudba je pre mňa ako liek. Ona je tu pre mňa vždy. Strácala som sa v rytmoch neutíchajúcich piesní.

Hudbu som vypla až keď som si bola na sto percent istá, že som úplne vychladla. Šla som nájsť Matta. Bol v spoločenskej miestnosti a odbíjal si loptičku od steny.

„Nevyrušujem?“ opatrne som začala. Pootočil hlavu, ale nepozrel sa na mňa.

„Ja, prišla som sa ti ospravedlniť.“ Táto veta už jeho pozornosť zaujala.

„A za čo?“ prekvapene sa opýtal.

„Rozhodne nie za ten úder, na neho som hrdá.“

Pokúsila som sa o menší vtip. Pousmial sa. Príjemne prekvapenie, má naozaj nádherný úsmev.

„Nebol najhorší. Myslím, že aj ja som ti dlžný zopár ospravedlnení. Čo keby sme zakopali vojnovú sekeru?“ žeby svitalo na lepšie časy? Nie na darmo sa hovorí, že všetko zlé je na niečo dobré.

„S radosťou.“ Usmiala som sa na neho. Chvíľu sme sa na seba ešte dívali.

„Chceš sa ísť prejsť?“ tomu sa hovorí pokrok.

„Jasné.“ Okamžite som súhlasila, aby si to nestihol rozmyslieť.

Prechádzali sme sa po námestí a ukazoval mi rôzne pamiatky tohto mesta.

„Je tu krásne.“ Ako v rozprávke, presnejšie. Naokolo poletoval sneh, v uliciach sa niesla hudba.

„Príliš romantické. Viac by sa hodilo ak by tu bol Teo namiesto mňa.“

Štuchol do mňa ramenom. Chudák, neuvedomil si, že práve mi všetko pokazil. Ach, na Tea som už aj zabudla. Ten jeho blbý plán.

„Hej. Nepôjdeme už dnu? Celkom sa ochladilo.“ A potrebujem si niečo s Teom vyjasniť. To som mu už ale povedať nemohla.

„Tak pod'. Dnes už šťastie pokúšať netreba. Nikdy nevieš kto z nás vybuchne.“

V tom mal teda pravdu, ani jeden z nás netuší ako dlho nám toto prímérie vydrží.

„Teo, potrebujem s tebou hovoriť.“ Vletela som do jeho izby, ale nebol tam. Ešte toto, kde ten hlupák je? Prešla som všetky izby v dome, ale nikde som ho nevidela. Ako poslednú som prehľadala moju izbu. No jasné, vyškiera sa na mňa z postele.

„Hľadám ťa ako taký idiot už asi pol hodiny a ty si tu?! Čo tu chceš?“ založila som si ruky v bok.

„Očakával som príjemnejšie privítanie. Tiež som ťa hľadal a keďže som ťa nenašiel, rozhodol som sa, že ťa počkám u teba v izbe.“

Rozhodil rukami do bokov, akoby chcel povedať “tak tu ma máš.”

„Vlastne je dobre, že si tu aj tak musím s tebou niečo prebrať. Práve som zakopala vojnovú sekeru s Mattom. Pohybujeme sa síce na tenkom ľade, ale začína sa to dobre vyvíjať. Potrebujem aby sme sa, no vieš “rozišli”. Nevravím hneď teraz, ale časom.“ Dávala som ruky do obranného gesta. Teo na mňa zmätene hľadnel.

„Už? Ešte sme ani nerozbehli poriadnu akciu. Ja ťa chápem, ale.. vieš čo? Dohodnime sa, že ešte dva týždne to potiahneme a potom koniec. Hm?“ tváril sa akoby mal v hlave plán na zostrojenie atómovej bomby. Dva týždne. To nie je až tak veľa. Za ten čas môžem upevniť svoje vzťahy s Mattom.

„Tak dobre. Že si to ty. Ale varujem ťa, všetky plány mi oznam minimálne dvadsaťštyri hodín pred ich uskutočnením, rozumieš?“ ukazovala som na neho prstom vo výhražnom geste.

„Neboj sa, plán je v podstate jasný. Čo najviac sa ukazovať ruka v ruke.“

Pri jeho pohľade mi bolo jasné, že je za tým oveľa viac. Teraz to nechávam plávať.

„Som hladná.“ Poznamenala som.

„Tak nám môžeš pripraviť romantickú večeru.“ Žmurkol na mňa Teo.

„Takže dva krát jogurt?“ zavtipkovala som. Šli sme do jedálne pripraviť si niečo na jedenie.

„Našla som tie jogurty. Čo tam toľko postávaš?“ pýtala som sa Tea stojaceho pri dverách. Nie, on pri nich nestál. On vykuoval.

„Pst!“ okríkol ma. Než som sa stihla vyjadriť zakryl mi jeho rukou ústa.

„Ide sem Adam. To je naša šanca. Musíme sa pobožkať.“ Zbláznil sa?

„Nikdy!“ zarevala som na neho. Práve sa otvorili dvere a Teo mi vtisol na ústa jemný bozk. Čo to robí?

„Pardon. Počul som hlasy, tak som to šiel skontrolovať.“ Toto je veľmi trápna situácia.

„V pohode, kamoš.“ Adam na to len Teovi prikývol a opustil miestnosť.

„Si normálny?!“ začala som po Teovi hulákať.

„Upokoj sa, je to len Adam.“ Ruky som mala prekřížené na prsiach aby som mu neublížila.

„Len Adam? Určite dá všetkým vedieť o tom čo videl. Toto nedopadne dobre.“ Prechádzala som sa hore dole.

„Neboj sa. veď je to zábava, to musíš uznať. A nie som jediný čo tým niečo získa.“-

„Vážne? A ja získam čo?“ zastala som pred ním.

„Prinajlepšom prinútiš Matta k žiarlivosti a prinajhoršom, nie pri druhom najlepšom si mala tu česť pobožkať ma.“

Po tomto som sa už musela zasmiať. Mal pravdu, na čo z toho robiť vedu? Ak sa všetko pokazí, tak proste povieme pravdu.

„Nemrač sa toľko, budeš mať vrásky.“ Prešiel mi rukou po tvári.

Odtiahla som sa od neho a vzala do ruky ten jogurt. Prudko som trhla výčkom s predstieranou zlosťou, aby som ten jogurt otvorila. Teo sa ku mne pridal a hovoril mi vtipy. Najprv som mu odolávala, ale po chvíli sa celá atmosféra uvoľnila a my sme na koniec spolu strávili príjemný večer.

KAPITOLA 4

Pri raňajkách som sa cítila čudne. Mala som pocit, že všetci o včerajšku vedia, ale nikto nič nehovoril, takže istá si tým byť nemôžem. Možno nič nevraveli kvôli Marcovi. Mimovoľne som sa na neho pozrela, v tom okamihu sa na mňa pozrel aj on a zdvihol jeden kútik úst. Mne bolo jasné, že aj teraz mi pozerá do hlavy. Keď som sa pozrela na Adama nedal nič najavo. Za to som mu bola vďačná. Teo bol prekvapivo tiež ticho. Dokonca sa ani o nič nesnažil. Vlastne, všetci boli až príliš ticho.

„Čo sa stalo?“ bolo mi jasné, že sa niečo muselo udiat a tak som s otázkou neváhala. Všetci začali po sebe hádzať očami. Nikto však neprehovoril.

„Marc?“ rozhodla som sa obrátiť na neho, on mi zatiaľ vždy na všetko odpovedal.

„Nie je to nič, čím by si sa mala zaoberať.“ Diplomatická odpoveď, čo znamená len jedno, stalo sa niečo vážne. Nikto sa nevyhýba odpovediam ak o nič nejde.

„Nie som padavka, Marc. Proste mi to povedz.“ Pokus číslo dva.

„Cez noc sme mali návštevu, to je všetko.“-

„Koho?“ automaticky som sa opýtala.

„Niekoľko ľudí od mŕtvol.“ Aha. Nevedela som, že tu môžu len tak vojsť.

„Čo tu chcete?“-

„Tým sa netráp.“

Vážne ma štvie ako sa ma snaží z toho vynechať.

„Povedz mi to. Nechod' okolo horúcej kaši.“ Nabádala som ho.

„Tak dobre. Boli tu, lebo mali pre nás odkaz. Ich "vodca" sa chce s tebou stretnúť.“ Pozeral sa mi priamo do očí a sledoval moju reakciu.

„Prečo?“ nedávalo mi to zmysel.

„Pretože je to môj brat.“ Čože?!

Hľadela som na Marca s otvorenými ústami. Otázku som mu ani nemusela položiť nahlas.

„Škandál, čo? Ale neboj sa, nikam nepôjdeš.“

Už mám dosť toho ako mi každý hovorí, že sa nemám báť. Ja sa predsa nebojím! Možno trochu.

„Ale ako môžete byť bratia? Vrael si, že ak niekto z nás zabije človeka zomrie. Nechápem. Bol od narodenia na druhej strane?“-

„Nie. Je taký ako my. On nikdy žiadneho človeka nezabil, Mia. Len im vládne. Aby som ti to lepšie vysvetlil, musím ti povedať niečo z mojej minulosti. Nevieam, či ti to niekto vrael, ale pred devätnástimi rokmi mi umrela žena. Zabili ju, aby som bol presný. Mali sme dieťa a preto na nás vtedajší vodca mŕtvych poslal svojich zabijakov. Nechceli aby sme sa rozšírili. Čím väčšia rodina, tým väčšia moc. A vtedy to bolo už naše druhé dieťa. Bojovali sme proti nim, ale aj keď sme ich nakoniec zabili.. stratili sme praveľa. Vtedy Leo bojoval po mojom boku. No potom začalo ísť

všetko dole vodou. Hovoril mi, že už nie som viac schopný to tu viesť a že je na čase, aby vládu nad živými prevzal niekto iný. Myslel tým seba, samozrejme. Moc mu až príliš stúpila do hlavy. Zabil kvôli tomu nášho druhého brata. Presnejšie, spojil sa z mŕtvymi, uzavrel s nimi dohodu, že ak zabijú Georga, tak im pomôže zastaviť vnútorné nepokoje, ktoré medzi nimi prebiehali. Zradil vlastnú rodinu. Navyše má veľmi nebezpečnú schopnosť, dokáže ti vybrať z hlavy všetky spomienky, alebo len tie, ktoré chce. A preto ti tam nedovolím ísť. Je to príliš riskantné, buď by ťa okamžite zabil, alebo by ťa obrátil na ich stranu.“

Telom mi prebehli zimomriavky. Tiež som cítila ľútosť za Marca, vytrpel si toho v živote veľmi veľa. Zradil ho vlastný brat, prišiel o ženu, o brata a zrejme aj o to malé dieťa, keďže tu je iba Stan.

„Čo sa stalo s tým dieťaťom?“ nedalo mi to. Musela som sa opýtať. Zarazene sa na mňa díval, ale nepovedal ani slovo. V očiach sa mu zaleskli slzy. Vstal a odišiel. Mala som radšej mlčať. Nechcela som sa ho dotknúť. Zvyšok raňajok už nikto neprehovoril ani slovo a po nich sa všetci niekam rozprchli. Ja som dnes bola na rade s umývaním, tak som ostala.

„Neobviňuj seba kvôli Marcovi.“ Za chrbtom mi zaznel známy hlas.

„Matt.“ Akú mam chuť rozbehnúť sa k nemu a silno ho objať a nikdy nepustiť.

„To dieťa, na ktoré si sa pýtala. Dal ho medzi ľudí. Aby ho vychovali oni.“ Prečo mám pocit, že sa mi snaží povedať ešte niečo viac?

„Prečo? Aj tak o ňom vedeli.“ Jemne som sa ho spýtala.

„Pretože mal pocit, že ho takto môže lepšie ochrániť. Nemysli si, že ho nechal bez dozoru.“ Asi nikto nechce, aby jeho dieťa vyrastalo pod permanentnými útokmi.

„Dá sa to pochopiť. Ešte stále ho strážite?“

Jemne sa usmial.

„Povedzme, že áno. Radšej už idem, aby som ti nevyzradil viac ako môžem“ žmurkol a vyšiel von.

Keď som konečne doumývala a doutierala všetok riad, vybrala som sa do meditačnej miestnosti. Chcem už vedieť čoho som schopná. Na nič som však nevedela prísť. Dokonca som začala skúšať všetky tie schopnosti, ktoré majú ostatní. Zneviditeľňovanie a čítanie myšlienok som vylúčila hneď. Skákanie mi tiež veľmi nešlo. Myslela som aj na rôzne veci a predstavovala si ich vo svojich rukách, ale nič sa nedialo. Tiež som myslela na určité miesta, ktoré poznám, ale keď som otvorila oči, bola som stále tu. Čo ak mal Stan pravdu? Čo ak som len človek? Vzdala som to skôr než by došlo k fáze úplného pocitu zlyhania. Chcela som vyhľadať Marca aby som sa uistila či je v poriadku, ale vyparil sa. Šla som teda za Mattom.

„Podme trénovať.“ Bez zaklopania som vošla do jeho izby. Sedel za písacím stolom a písal, list? Tu som sa ešte nikdy

neodvážila vojsť. Má krásnu izbu. Má tu truhlicu s knihami, o ňu opretú gitaru a na opačnom konci izby je klavír.

„Nevedela som, že hráš.“ Prešla som rukou po klavíri.

„Podme do telocvične.“ Otvoril mi dvere a čakal pri nich, aby sa uistil či mu cestou ešte niečo neobchytám. Po ceste sme stretli Adama, ktorý práve vychádzal z izby Kim. Zatváril sa zahanbene, pozdravil a utekal preč.

„Myslia si, že sú nenápadní.“ Poznamenal Matt. Takže o ich vzťahu predsa len všetci vedia.

„Vadí ti to?“ nikdy nevieš ako sa zachová “veľký brat“.

„Nie. Adam je v pohode, ale ak jej nejako ublíži, zabijem ho!“ až sním trhlo pri predstave, že by niekto ublížil jeho sestre. Zasmiala som sa.

„Dnes ťa naučím sebaobranu.“ Prehlásil v okamihu ako sme otvorili dvere telocvične.

„Znie to zaujímavo.“

Presunuli sme sa na žinienky a začali. Bolo to dosť fyzicky náročné. Ale musím priznať, že to bola poriadna sranda. Hlavne keď som sa pokúšala prehodiť Matta cez seba na zem. Najprv som sním ani nepohla, keď som si už osvojila techniku šlo to ako po masle. Hrozne ma však boleli kríže, tak sme prešli na jednoduchšie spôsoby obrany. Učil ma ako napríklad správne zatlačiť súperovi oči, alebo ako ho mám paralyzovať jedným úderom do kolena. Ani som netušila, že existuje toľké množstvo spôsobov ako niekomu ublížiť. Zase som sa dozvedela niečo nové.

Vo fyzickej časti môjho tréningu som napredovala ako vietor, ale čo sa týka mojich schopností – žiadne zmeny. To mi už lezie na nervy. Ako je možné, že po tých týždňoch čo som tu nenastala ani tá najmenšia zmena? Začínam o sebe vážne pochybovať.

Pri pohľade z okna na nočnú oblohu, som sa na chvíľu zastavila a užívala si výhľad až kým ma neupútal môj odraz v okne. Dlhé hnedé vlasy padajúce okolo mojej tváre, zamyslený výraz v mojich zelených očiach s jednou rukou držiac sa za brucho. Na prvý pohľad možno pôsobím nešťastným dojmom, ale v skutočnosti som svojím spôsobom šťastná. Pred tým ako som sa uložila na spánok, tak som ešte chvíľu tam len tak stála a dívala sa na svoj odraz .

Ráno ma zobudil neznesiteľne hlasitý budík. So zúrivosťou som ho vypla a užívala si posledných pár minút v príjemne vyhriatej postieľke. Musela som znova zaspáť, keďže opäť som sa zobudila až na zvuk Teovho hlasu.

„Dobré ráno, spachtoš.“ Vyškieral sa na mňa.

„Nechaj ma tak.“

Hodila som po ňom jeden z tých tisíce vankúšov nachádzajúcich sa na mojej posteli.

„Vieš vôbec koľko je hodín?“

Nič mi nezostal dlhý a hod vankúšom zopakoval veľmi elegantne.

„Neviem a ani ma to nezaujíma. Choď preč.“ Obrátila som sa k nemu chrbtom a tento krát som vankúš použila na prikrytie mojej hlavy.

„Je jedenásť moja zlatá.“ Až som podskočila na posteli, keď som počula koľko je hodín.

„Prečo si ma neprišiel zobudiť skôr?“ hystericky som na neho kývala rukami a pochodovala po izbe od jedného konca k druhému. Neviem čo skôr.

„Tak ty zapíš a mne to vyčítaš? Mala by si mi ďakovať, že som vôbec prišiel.“ *To akurát!*

Dobre, teraz sa potrebujem obliecť. Vybrala som zo šatníka prvé čo som chytila do ruky. Problém bol v tom, že sa jednalo o kokteilmové šaty. Pokus číslo dva nedopadol o nič lepšie. To si nedokážem ani nájsť vhodné oblečenie?

„Ukáž pomôžem ti.“ Ponúkol sa Teo, krútiaci hlavou nad mojimi pokusmi. Už o niekoľko sekúnd mi v rukách pristáli čierne obťahnuté nohavice a sivá mikina.

„Vďaka.“ Povedala som utekajúc do kúpeľne, kde som sa zamkla, aby som sa mohla dať do kopy. Narýchlo som sa osprchovala, vyčistila si zuby, obliekla som sa a stihla som si dať ešte aj trošku špirály a lesku. Ako posledné prišli na rad moje vlasy, tie som len vykefovala a už som sa rútila von dverami. Pristala som rovno v Teovom náruči.

„Nejdeš na to prirýchlo?“ robil si zo mňa posmech. Buchla som do neho rukou.

„Čo teraz? Je už po raňajkách, aj po rannom tréningu. Potrebujem nejakú dobrú výhovorku.“ Naliehala som na

neho. V hlave sa mi začali rodiť tisíce nápadov, ale žiaden reálny.

„Hlavne sa upokoj. Nikto tu nie je. Len my. Všetci išli do mesta.“ Obrovitánsky som si vydýchla.

„Na čo?“ opýtala som sa z čistej zvedavosti.

„Ani neviem, len mi povedali, aby som tu s tebou ostal. Nechceme riskovať. Chápeš?“ určite, že nič nevie, tak akurát, to mu nezožeriem.

„Neverím ti.“

„Tvoj problém. Nevieš náhodou piecť? Mám chuť na koláč.“ Krúžil si rukou po bruchu a oblizoval si pery.

„Čo myslíš?“ zasmiala som sa a prešla som okolo neho, aby som mohla vyjsť z izby a pokračovať do kuchyne.

„Vieš aspoň kde máte múku, cukor..?“ víťazoslávne sa usmial a otvoril mi jednu zo skriniek.

„Tu je všetko.“ Ukázal do vnútra akoby predstavoval najnovší model ferarri. Začala som vyťahovať všetky potrebné ingrediencie a položila si ich na linku. Teo tam stál na boku a ani sa nepomohol. Nechcel mi prekážať.

„Pomôžeš mi?“

„Ja? V živote som to nerobil.“

Musela som sa zasmiať jeho vážnemu výrazu.

„Len mi budeš asistovať. A možno sa aj niečo priučíš.“ Zaviazala som mu zásteru okolo krku a pása. Dala som do misky múku, vajcia, cukor, kypriaci prášok a nechala som ho to vymiešať.

„No vidíš, ide ti to.“ Pochválila som ho.

„Že?“ zdvihol ručný šľahač a všetko na okolo oprskal.

„Už chápeš prečo ho nemôžeš vyberať?“ vzala som utierku do ruky a poutierala som všetko čo sa mu podarilo ošpliechať.

„Hotovo.“ Vyhlásil.

„Dobre, ešte tu nastrúham čokoládu a môžeme to dať piecť.“ keď som už mala celé ruky zababrané od čokolády, rozhodla som sa, že jej je už dosť a vyliala som cesto do formičiek.

„Chvíľu potrvá kým sa upečie, zatiaľ môžeš poumývať riad.“ netváril sa ani trošku nadšene, ale urobil to. Pre koláč je zrejme schopný všetkého. Akurát ako sme odložili posledný nožík na svoje miesto, zabzučal zvonček, ktorý nám naznačil, že muffiny sú upečené. Vytiahla som ich z trúby, poliala ozdobnou polevu a predložila som ich pred Tea. Tomu oči zažiarili ako na Vianoce.

„Ďakujem,“ povedal už s plnými ústami, „sú fantastické!“ a už bral do ruky ďalší. Aj ja som si vzala jeden čo sa mu nepáčilo, má však smolu. Naschvál som si vzala ešte jeden, ale potom som ho už nechala tak. Nech si chalan pochutí.

„A tieto,“ ukázal na zvyšné muffiny, ktoré už nevládal zjesť, „si beriem do mojej izby. Nieže niekomu o nich povieš.“ A už ho nebolo. Tipujem to na nejakú tajnú skrýšu.

Ja som sa pobrala do obývačky, kde som si ľahla na gauč a pustila si telku. Je pravda, že nič zaujímavé nešlo, ale mne sa nechcelo nič robiť.

„Kde si to utiekla?“ pridal sa Teo ku mne.

„Už si ich schoval?“ zasmiala som sa.

„Tak, že ich nikto nikdy nenájde.“ Hovoril hrdo.

„Len, aby si ich našiel ty.“ Uťahovala som si z neho. Tvári sa, že je urazený, položila som si teda hlavu na jeho kolená, aby mi bolo pohodlnejšie. Teraz protestovať nebude.

„Ak by si dnes nemala to čo máš, správal by som sa inak.“ Smial sa a prechádzal mi rukou po vlasoch.

„Čo mám?“ podoprela som sa rukami aby som sa mu mohla pozrieť do tváre. Zneistel.

„Nevrav, že nevieš.“ Povedal rozpačito. Pokrútila som hlavou.

„Je 22.5. hovorí ti to niečo?“ zamyslela som sa, ale nič ma nenapadlo. Prekrútil očami.

„Veď ja mám narodeniny!“ vykrikla som, keď mi svitlo. Vôbec som si to neuvedomila. *Kto zabúda na svoje narodeniny?* Ja zjavne áno. Pri tých všetkých udalostiach som úplne stratila prehľad o dňoch.

„Aleluja!“ vytrhol ma z myšlienok Teo.

„Koľko máš vlastne rokov?“ nenútene sa ma opýtal

„Dvadsaťdva.“ Automaticky som povedala.

„Slušné. Gratulovať ti ale budem až večer.“ Nadvihla som obočie.

„Prečo večer? Niečo chystáš?“ podozrievavo som vyzvedala.

„Uhádala si, ale nie celkom.“ Žmurkol na mňa.

Z chodby bolo počuť hluk. Zrejme sa vrátili. Vyšla som na chodbu, aby som sa presvedčila na vlastné oči. Boli vysmiate a niesli plné tašky vecí. Keď ma zbadali, zastavili sa v strede chodby.

„Ty už si hore?“ ozvala sa Kim.

„Je pol štvrtej, Kim.“

Začala sa škaredo pozeráť za mňa, otočila som sa a tam jej grimasu oplácal Teo.

„Ideme vybalit' veci.“ Povedal Adam a všetci prešli okolo mňa.

Začínam mať pocit, že sa niečo chystá. A najskôr to bude oslava pre mňa. Oni totiž na rozdiel odo mňa, na moje narodeniny nezabudli.

„Tak nakúpiť, hm?“ štuchla som Tea pod rebrá. Ten kývol plecami.

„Neklamal som. A teraz poď do izby, inak ma Kim zabije.“ Potiahol ma, čo ale robiť nemusel, išla som dobrovoľne.

„Chystajú mi oslavu, však?“

„Ja ti na nič nemôžem odpovedať.“

Akoby som to nevedela. Musím, ale priznať, že ma to veľmi teší. Vždy som chcela mať takú „tajnú“ oslavu. Svoje nadšenie som nedokázala skryť ani pred Teom.

„Nemala by som sa prezliecť?“

„Nie! Vedeli by, že to vieš a navyše sme to len my.“

Na čo z toho robí takú tragédiu? Zrejme by Kim dokázala vyplniť svoje vyhrážky. To je jediné možné vysvetlenie.

V izbe sme boli ešte asi dve hodiny. Bolo to na nevydržanie. Išla som umrieť od toľkého entuziazmu. Celý čas som sa vyškierala, Teo sa mi už smial, že mi tak ústa ostanú navždy.

„Mia? Nechceš ísť do obývačky?“ Kim sa tvárila akoby nič.

„Jasné!“ zvrískla som o čosi nadšenejšie ako som pôvodne zamýšľala. Snád' si to nevšímala. Cesta cez chodbu do obývačky sa zdala byť večná, no stála za to.

„Prekvapenie!“ zvolali všetci naraz. Bola som dojatá. *Je to od nich veľmi milé.* Ako prvá ma objímala Kim, keďže stála hneď vedľa, za ňou sa už valil Teo, potom Adam, Marc a Matt. Stan prišiel ako posledný a podal mi ruku, čo bolo viac ako som očakávala. Oči mi zaleteli k veľkej krabici uprostred miestnosti obviazanej ružovou mašľou.

„To je darček pre teba. Otvor ho.“ Zareagovala na môj pohľad Kim.

Nasmerovala som k nemu svoje kroky. Pred ním som si čupla a očami som sa vrátila späť ku Kim, tá mi len kývla na súhlas a tak som mašľu rozviazala. Keď sa krabica otvorila vyliezlo z nej malé šteniatko. Aké je zlatunké, hneď som si ho vzala na ruky a začala sa s ním mazliť, až kým som si neuvedomila, že tu nie som sama.

„Je nádherný, ďakujem.“ Otočila som sa smerom k nim, aby videli aká som šťastná.

„Vlastne, je to ona.“ Povedal s úškrnom Matt.

„Ako sa bude volať?“ vyzvedala Kim a už sa všetci hrnuli ku mne a začali hladiť to maličké rozkošné šteniatko.

„Ako sa chceš volať?“ prihovorila som sa mu a ono ma začalo oblizovať po tvári. Všetci sme sa začali nahlas smiať. Medzi tým sa Kim presunula k obrovskej torte, ktorá stála na stole.

„Dáš si kúsok?“ usmiala sa na mňa.

„Myslím, že si dám dva.“ Pozrela som sa na svoje nové šteniatko a späť na Kim. Prikývla a pustila sa do jej krájania.

„Tá torta je výborná.“ Priznala som úprimne, bola plnená lahodným karamelovým krémom. *Mňam.*

„Všimla som si, že máš karamel rada, tak som sa rozhodla pre túto príchuť.“

„Ty si ju robila?“ spýtala som sa s údivom.

„Som v tom celkom dobrá.“ Zapichla oči do torty, zrejme netúžila teraz po pozornosti.

Dnešok bol naozaj perfektný. Hlavne jeho záver, v obývačke sme ostali ešte asi hodinu a rozprávali sa o rôznych veciach. Cítila som sa veľmi príjemne. Na záver som im ešte raz poďakovala za nádherné prekvapenie a pobrala som sa do izby. Moju novú priateľku som uložila ku sebe do postele a hladila som ju.

„Si taká rozkošná. Aké ti len dám meno?“ začala som premýšľať, ale nič vhodné ma nenapadlo. Rozhodla som sa nechať to na zajtra. Zaspala som s ruku položenou na šteniatku.

Ráno ma prebudilo psie skuvíňanie. Otvorila som oči a uvidela ako moja malá krásavica sa vyprázdňuje na môj koberec. *No pekne!* Myslím, že ten koberec rovno vyhodím. Postavila som sa, aby som ho odniesla preč skôr než napáchne celá izba. Koberec som stočila a opatrne som ho niesla pod pazuchou. Vyšla som von a hodila ho

rovno do kontajnera. Okolo nohy mi prešlo to rozkošné, neposlušné stvorenie a šlo svoju potrebu dokončiť na trávu.

„To nebolo všetko?“ prekvapene som sa ho opýtala. Pozrelo sa na mňa akoby mi chcelo odpovedať, ale potom odvrátilo pohľad.

Elegantne zahrabalo svoj výtvor a prešlo popri mne dnu, kde zastavilo a obzrelo sa či ju nasledujem. Musela som sa pousmiať.

„Teraz ťa čaká kúpeľ.“ Vzala som ju na ruky a šla s ňou rovno do vane. Prekvapilo ma, že sa jej umývanie páčilo. S fénovaním nemala rovnako žiadny problém. Ochotne mi stála bez pohnutia až kým som s ňou neskončila, potom sa rozbehla na moju posteľ a začala sa na nej prekrúcať. Síce psej reči nerozumiem, ale myslím, že mi ďakovala. A myslím, že práve som prišla na to aké jej dám meno.

„Odteraz ti budem hovoriť Shiny. Páči sa ti to?“ ako som to meno vyslovila na hlas, bolo mi jasné, že je to presne to pravé. Chvíľu som sa s ňou váľala po posteli aj ja, až kým nás nevyrušilo zaklopanie na dvere. Shiny zoskočila z postele a začala vrčať. *Aká je roztomilá.*

„Ďalej.“ Do dverí vošiel Matt, z ktorého si Shiny urobila svoj cieľ a skočila na neho. On ju opatrne zdvihol zo zeme a začal ju hladiť, kým sa neupokojila a doslova mu nelízala z ruky.

„Nejako sa cez tú noc zbesnela. Čomu ju to učíš?“ zasmial sa Matt a Shiny položil na posteľ. Takmer hneď zoskočila späť na zem a začala mi skákať po nohách.

„Tak pod' sem.“ Vzala som ju na ruky.

„Toto bude ten najrozoznanejší pes na celom svete.“
Škaredo som na neho pozrela.

„Má aj svoje meno.“ Dala som jej pusku na jej malinkú
hlavičku.

„Smiem vedieť aké?“ spýtal sa Matt.

„Shiny.“ Odpovedala som stručne.

„Shiny? Ako ťa to napadlo?“ udivene sa opýtal.

„Pretože celá žiari.“ Pozrela som sa na ňu, aby som sa vo
svojej odpovedi utvrdila a mala som pravdu, dokonca aj
teraz keď pokojne leží v mojom náručí je oslňujúca.

„To máš pravdu. Prišiel som, ale kvôli tréningu, meškáš.“
Ou. Úplné som naň zabudla.

„Prepáč. Hneď sa pripravím, môžeš odniesť Shiny ku Kim?
Nech mi ju postráži.“ Prikývol a už si ju bral na svoje pevné
ramená.

„Pohni si.“ Povedal a zatvoril za nimi dvere. Nahodila som
sa ako zvyčajne, keď sa chystám trénovať, tepláky, mikina,
tenisky a ideš. Na chodbe som stretla Marca.

„Ahoj, Mia. Kde máš svoj darček?“ láskavo sa ma opýtal.

„Idem do telocvične, tak som ju poslala ku Kim. Je
rozkošná. Ešte raz za ňu ďakujem.“ Povedala som úprimne.

„Som rád, že ti urobila radosť. Zatiaľ sa maj.“ Kývol mi na
pozdrav a dal sa na odchod.

„Marc?“ počkala som kým sa otočí. „Volá sa Shiny.“
Zasmiala som sa a vošla do telocvične, v ktorej ma už Matt
čakal.

„Dal si ju Kim?“ –

„Áno. A teraz sa už koncentruj na svoj tréning.“

Znova sme skúšali niekoľko bojových umení a okrem toho sme si dali aj menší súboj v boxe, ktorý, ale nebol férový keďže Matt odmietol bojovať naplno. Podľa neho ešte nie som dosť silná na to aby som mu bola schopná čeliť. No neviem, viem však, že oproti tomu ako som sem prvý krát vstúpila som dosť zosilnela. Samozrejme, viem, že skutočný súboj bude o niečom inom, ale myslím, že som pripravená. Na konci tréningu som pristúpila k Mattovi.

„Vieš, že ak nebudem skutočne bojovať proti nejakému súperovi, je toto všetko na nič? Čo mám z toho, že to všetko ovládam, keď to nebudem vedieť využiť? Chápeš čo myslím?“ mierne som mu to naznačila.

„Ja viem, ale ja s tebou odmietam bojovať a pochybujem, že niekto z nich ma bude chcieť zastúpiť.“-

„Tak zožeň niekoho. Počkať, a čo Stan?“ toto som vysloviť nemala. Mattovi sa napli všetky svaly na tele, ale ovládol sa.

„Nechaj to na mňa. Rozumieš?“ hovoril na mňa ako na malé dieťa.

„Áno, pane.“ Pokúsila som sa o vtip, ale Matt ho neoceníl. Namiesto toho šiel preč. *Super*. Ja som sa teda vybrala do svojej izby, aby som sa osprchovala.

Zo sprchy som vyšla o desať minút, ponáhľala som sa za Shiny. Dnes som dokonca kvôli nej zrušila svoj tréning schopností. Aspoň si hovorím, že to je kvôli nej. Úprimne, ma už nebaví sledovať ak sa mi vôbec nedarí. Rozhodla

som sa, že ak sa tie schopnosti budú mať objaviť, objavia sa. Viac sa tomu venovať nebudem.

„Poslúchala?“ obrátila som sa na Kim, na ktorej nohách sa Shiny pohodlne rozvaľovala.

„Bola úchvatná,“ očarujúco sa usmiala, „tak čo ideš k paničke?“ prihovorila sa Shiny, ktorá sa rozbehla ku mne hneď ako ma zaregistrovala. Keďže tu Kim nebola sama, radšej som sa presunula k Teovi do izby.

„Tak kedy podnikneme ďalšiu akciu? Už máš menej ako päť dní a od toho bozku sme nič neurobili.“ Chcela som zistiť jeho plány, nech boli akékoľvek.

„Mia, nechajme to už plávať. Všetci už na to zabudli a je to zbytočné.“

Tak toto sa mi nepozdáva, táto zmena musí mať príčinu.

„Predo mnou nemusíš nič tajiť.“ Vyzvala som ho.

„O nič nejde, teraz si namýšľaš, Mia.“ *To určite!* Ja to z neho vytiahnem, tak či tak.

„Neodídem odtiaľto, kým mi nepovieš všetko. Sľubujem, že nikomu nič nepoviem. Alebo si zistil, že si naozaj gay?“ Skúsila som ho dráždiť aby sa prezradil.

„Vieš dobre, že v tomto to nie je. Mia, mám ťa rád a dôverujem ti, ale toto je moja vec.“ Tvrdohlavo mi vzdoroval. Čo znamená len jedno.

„Niekoho máš, však?“ horela som nedočkavosťou.

„Nebud' smiešna.“ Hlavu otočil von oknom, aby sa mi nemusel dívať do očí.

„Nevieš klamať, Teo. A ja ti to prajem! Tak sa už nefuň toľko.“ Objala som ho zozadu.

„Nesmieš to nikomu povedať, ak by zistili o koho ide...“ Mal utrápený výraz. Takéhoto som ho ešte nevidela.

„Kto to je?“ bola som vážne zvedavá o koho môže ísť, keď sa toho tak bojí.

„Je to človek, ale problém je, že má v sebe zakotvené korene mŕtvol. A ona ani o tom nevie.“ S poľutovaním sa na mňa pozrel.

„A? Je to človek, to je hlavné, kašli na to kým by mohla byť. To budeš riešiť až sa tým stane. Teo, kašli na pravidlá.“ Povzbudila som ho.

„Mia, ja neviem. Je to príliš riskantné.“ V jeho pohľade sa zračili obavy.

„Povedz mi o nej.“ Posadila som sa do kresla, pripravená ho počúvať.

„Čo chceš vedieť?“ usadil sa na posteľ oproti mne.

„Ako sa volá? Ako ste sa spoznali? Všetko.“ Na kolená som si uložila Shiny a počúvala som Tea.

„Volá sa Suzie. Je nádherná, zalúbil som sa do nej na prvý pohľad. Uvidel som ju asi pred týždňom, keď som si šiel zabehať. Hrala sa so svojimi psami na dvore. Zastal som a len tak sa díval. Všimla si ma a opýtala sa či niečo nepotrebujem. Začali sme sa rozprávať, ani neviem ako dlho sme tam stáli, ale bol to ten najzmysluplnejší rozhovor aký som kedy mal. Ani som si najprv nevšimol čo je zač. Hneď na druhý deň som šiel za ňou opäť, ale nebola doma, ja som však vedel, kde presne je. Bolo to nemožné,

ale vedel som to. A vtedy som si to uvedomil, zacítil som ju. Prišiel som až pred útulok, odkiaľ si brala ďalšieho psa. Bol som zúfalý, ale na to aby som sa otočil a odišiel bolo neskoro, uvidela ma. Vybehla za mnou aj s jej tromi psami a bola prekvapená, že ma vidí. Vymyslel som si, že si idem po nejakého psa, no čo som mal robiť? Tak teda, vošiel som dnu a začal vyberať. Práve nejaká rodinka priniesla toto rozkošné šteniatko,“ ukázal na Shiny, „a ja som neváhal. Priniesli ho tam , pretože ho našli niekde na ceste trasúce sa od zimy, ale domov si ho nemohli vziať, pretože mali už dvoch psov a ďalšieho nechceli, tak som si povedal, že Mia bude mať narodeniny a vzal som ho, teda ju. Tri dni bola u mňa v izbe a som rád, že sa mi ju podarilo pred tebou ukryť. No, ale späť k Suzie. Od vtedy som ju videl už iba raz a to včera, keď už všetci šli spať. Šiel som sa prejsť, vedel som, že ju stretnem, hovorila mi totiž, že ide s kamarátkami do kina a ja som si zistil o akej ten film ide a tak som vedel kedy mám striehnuť. Pozvala ma dnu, len sme sa rozprávali. Mám ju rád, veľmi a viem, že ona to cíti rovnako, ale Mia, čo ak si jedného dňa po ňu prídu, čo potom? Nemá tušenie o tom kto som ja, alebo kto je ona sama. Je to nebezpečné.“

Teo bol z toho totálne zničený. Ako ho mam utešiť? Jediné čo mu môžem povedať je to, aby bol s ňou, ale ak sa to dozvedia buď naši, alebo mŕtvi, bude mať vážne veľký problém. Ale trpieť celý zvyšok života pre niečo čo mohlo byť, to je oveľa horšie.

„Riskni to, Teo. Pomôžem ti ako budem môcť, sľubujem.“

Dúfam, že som práve neurobila obrovskú chybu, ktorá by ho mohla zabiť.

„Asi máš pravdu, ale z toho bude obrovský prúser. Mia, z toho môže vzniknúť krviprelievania.“ Povedal trochu vzrušene. Mám pocit, že sa mu to začína páčiť.

„Stojí ti za to? Stojí za to, aby si pre ňu rozpútal vojnu?“ položila som mu otázku, na ktorú odpoveď rozhodne o jeho živote.

„Či mi za to stojí? Áno! Stojí mi za všetko na tomto prekliatom svete!“ postavil sa na nohy a dal sa na odchod.

„Idem za ňou. Ak sa ťa niekto na mňa bude pýtať, vymysli si niečo. A ďakujem, Mia.“ Poslal mi vzdušný bozk a utekal preč. Dúfam, že to vyjde.

„Nerada by som ťa vystavovala niečomu nebezpečnému.“ Hladila som rytmicky Shiny, ktorá mi zaspala v lone. Nechcela som ju budiť a tak som ostala v Teovej izbe. Počkám na neho, aby som vedela ako dopadlo jeho rande. Oprela som sa pohodlne do kresla a zatvorila oči.

„Hej, Mia?“ jemne ma Teo zobudil. Pozrela som sa na Shiny, ktorá už bežala hore dole po izbe.

„Ako to dopadlo?“ vyhrkla som na neho.

„Lepšie ako som očakával. Ďakujem za pomoc.“ Som rada keď ho vidím šťastného.

„Vážne ti to prajem, Teo.“ Pohládila som ho po ramene.

„Ja viem.“ Objal ma.

„Mimochodom, rada by som sa s ňou stretla osobne.“
Chcem spoznať to neuveriteľné dievča, ktoré poplietlo tomuto šťastlivcovi hlavu.

„Najprv jej o tebe poviem, aby som ju pripravil. Ale najskôr stým počítaj o mesiac. Veď ja ju poznám len pár dní.“
Šokujúco som sa na neho pozrela. *Mesiac?*

„Ale no tak, Teo, to mi nespraviš.“ Urobila som na neho psie oči.

„Nepomôže ti to. Mesiac.“ To bolo jeho posledné slovo. No čo už, musím byť trpezlivá. Alebo môžem naplánovať “náhodné” stretnutie. Táto predstava sa mi páči oveľa viac. V duchu som sa začala nad svojím šibalským plánom radowať.

„Mia, prosím.“ A bolo po mojej radosti. Prekvapil ma Teo, aký bol vážny. To u neho nebýva časté.

„Dobre, vzdávam sa.“ prehlásila som nakoniec.

„Som ti vďačný.“ *Máš byť za čo.* Pomyslela som si.

„Inak potrebujem niečo pre Shiny. Niečo, kde sa môže vyprázdňovať.“ Teo sa začal smiať.

„Snád sa ti nevyprázdnila do perín?“ podpichol ma.

„Nie, ale na koberec. Musela som ho ísť ráno vyhodiť.“
Postažovala som sa.

„Počkaj.“ Zašiel k jeho skrini, otvoril ju a začal sa v nej prehrabovať až kým nevytiahol nejakú veľkú nádobu.

„Čo to je?“ pozerala som sa na niečo ako vaničku?

„To som raz kúpil len tak zo srandy pre Kim. Chcel som jej naznačiť, že je čas na deti. Ona to po mne hodila, tak to ostalo u mňa.“ Podal mi tu vaničku do rúk, bola ružovej

farby, ale aj tak, neviem si predstaviť, že by tu mala Shiny vykonávať svoje potreby.

„Nemyslím si, že je to vhodné.“ Povedala som pochybovačne.

„Aspoň ju v tom môžeš kúpať. Mne je to na nič. A pre tvoj druhý problém mám jednoduché riešenie. Nastav si budík.“ Nie je to najhorší nápad, aj tak nemám na výber.

„Zrejme budem musieť.“ Hodila som pohľadom na Shiny, ktorá vysedávala pri dverách.

„Myslím, že ťa volá.“ Povedal Teo.

„Hej. Tak ja idem, maj sa.“ zobrala som tu vaničku a vybrala sa ku dverám, dúfam, že do nich vojdem.

„Ahojte.“ Pozdravil nám Teo a podržal mi dvere. Keď som šla po chodbe, želala som si len jedno, aby mi nikto neskrížil cestu.

Misia splnená. Zabuchla som za sebou dvere do izby. Vaničku som položila do vane v kúpeľni a vzala som Shiny na menšiu prechádzku po vonku. Šiel s nami aj Adam s Kim, nechcú ma nechávať o samote.

„Dnes je krásny večer.“ Povedala som pri pohľade na oblohu.

„To teda je.“ Odpovedal Adam díviaci sa na Kim. Sú zlatí, niekedy prehnane sladkí, ale zlatí.

„Myslím, že zajtra jej musím skočiť kúpiť nejaké vodítko.“ Pozerala som na Shiny, ktorá sa mi miestami v tme strácala, ale vždy nás niekde počkala. Cestou naspäť som ju pre istotu vzala na ruky.

„Kde to sme? V tejto časti som ešte nebola.“ Rozhliadla som sa okolo. Videla som neznáme budovy, kino a šípku k nákupnému centru.

„To je niečo ako centrum mesta, v ktorom sme.“ Netušila som, že bývame tak blízko centra, veď sme šli sotva dvadsať minút.

„Nemohli by sme sa ešte zastaviť v tom nákupnom centre? Možno tam budú mať nejaké potreby pre zvieratá a rovno kúpim Shiny obojok s vodítkom a nejaké hračky,“ zastavila som pred šípkou ukazujúcou na nákupné centrum.

„Ou, nemusíme, zabudla som, že nemám so sebou peniaze.“

Chcela som sa ísť len prejsť, takže brať peňaženku ma nenapadlo.

„To je v pohode, ja mám so sebou peniaze vždy. Poďme.“ Navrhol Adam.

„Tak dobre, ale doma ti všetko vrátim.“ Nechcem byť nikomu nič dlžná.

„Mia, bude to môj osobitý darček k tvojím narodeninám.“ Pozrela som sa na Kim a tá mu prikyvovala, „no tak, Mia, nebuď taká netýkavka.“ Zamračila som sa na ňu.

„Dobre teda, vopred ďakujem.“ Súhlasila som nakoniec. Po pár minútach sa nám podarilo nájsť ten správny obchod a vošli sme dnu.

„Dobrý večer,“ ozvala sa k nám predavačka, „pomôžem vám?“ milo sa opýtala.

„Dobrý večer, potrebovala by som pre túto maličkú nejaký obojok a vodítko.“ Usmiala sa na mňa a naznačila mi aby

som ju nasledovala. Priviedla ma k regálom s požadovanými vecami. Vybrala som červenú farbu, pretože ju mám najradšej a k Shiny sa hodí. Cestou ku pokladni som vytiahla z regálov zopár hračiek a všetko som nahádzala na pult, kde už stál Adam pripravený platiť.

„Bude to všetko?“ overovala si predavačka.

„Áno, ďakujeme.“ Odpovedal jej Adam, kým som sa obzerala za Kim.

„Kam išla Kim?“ zašepkala som tak, aby ma počul len Adam.

„Do toho obchodu oproti, všimla si vo výklade topánky, ktoré ju upúťali, ako vždy.“ Krútil nad ňou Adam hlavou. Vyšla som z obchodu, aby som ju mohla vidieť. Skúšala si krásne elegantné čizmy po kolená. Počkala som na Adama a šli sme spolu k nej.

„Pristanú ti.“ Pochválila som jej ich.

„Ja viem. Sú nádherné, ale príšerne drahé.“ Adam prešiel ku krabici od topánok a pozrel sa na cenu.

„Ty ma raz zruinuješ, zlato.“ Povedal jej citlivo a pobožkal ju na čelo. Kim ho vyobjíkala ako sa patrí. *Toto je chlap.* Pomyslela som si s úsmevom na tvári.

Domov sme prišli okolo pol dvanástej, na chodbe nás čakali Marc a Matt.

„Kde ste boli?“ ako prvý naštartoval výsluch Marc.

„Aha. Mám nové topánky.“ Začala nadšene vykrikovať Kim. Matt nad ňou prevracal očami.

„A v tej druhej taške máš niečo pre mňa?“ zavtipkoval Marc.

„Ľutujem, to je pre Shiny.“ Odpovedala som mu ja.

„Páni, pre vás mi už peniaze neostali.“ S predstieraným sklamaním povedal Adam.

„Ja už pôjdem spať. Dobrú noc.“ Pozdravila som, vzala tašku z Adamových rúk a odišla som. Zabudli sme jej kúpiť nejaký kôš na spanie. Vzala som vaničku z kúpeľne.

„Musíme si poradiť inak.“ Pozrela som na Shiny, ktorá ma pozorne sledovala. Vaničku som jej položila vedľa mojej postele, dala som jej tam deku a dva vankúše. Hodila som jej do vaničky ešte loptičku a kosť, zobrala som Shiny a vložila ju dnu. Chvíľu sa tam povrtela, ale potom sa uložila na spánok. Vzala som mobil do ruky a odfotovala som si ju. Je nádherná. Zvyšok vecí som odložila do šatníka. Je síce už veľa hodín, ale vôbec sa mi nechcelo ísť spať, tak som si sadla na posteľ a sledovala Shiny ako spinká.

KAPITOLA 5

Dnes som sa rozhodla, že začnem Shiny pomaly cvičiť. Dala som jej obojok a vyšli sme von. Najprv som ju nechala si trocha pobehať, hádzala som jej loptičku a ona šťastím vrtela jej chvostíkom. Nastal čas na prácu.

„Tak Shiny, teraz ťa niečo nové naučím, dobre?“ začala som zľahka dúfajúc, že ma pochopí a nebude robiť problémy.

„Shiny, sadni.“ Nič sa nedialo. Skúsím byť dôraznejšia.

„Sadni!“ nariadila som jej. Okamžite ma poslúchla. *Páni, to som nečakala.*

„Super, Shiny, pohladila som ju.“ Obšmietala sa okolo mňa a oblizovala mi ruky. Vážne mám pocit akoby mi celkom rozumela.

„Dobre na dnes stačí. Si šikovná, áno.“ Maznala som sa s ňou ešte chvíľku a potom som ju vzala dnu, aby som jej niečo dala papať.

„Dobré ráno.“ Pozdravila som všetkým v kuchyni.

„Boli ste vonku?“ opýtal sa Teo.

„Ako vieš?“ ostala som zarazene stáť.

„Máš červené líca.“ Začal sa smiať. Rozhodla som sa jeho odpoveď ignorovať.

„Máme niečo aj pre Shiny?“ obrátila som sa na Kim, ktorá stála pri hrncoch.

„Iste.“ Odobrala časť praženic na tanier a položila ho na zem. „Páči sa.“ Shiny k jedlu hneď priletela, oňuchala ho a pustila sa do toho.

„Bola si s ňou vonku sama?“ pýtal sa Matt.

„Išli sme len na dvor dozadu. Vlastne, naučila som ju si sadnúť na môj povel.“ Pochválila som sa.

„No určite.“ Ozval sa pochybovačne Stan.

„Keď doje, ukážem vám to.“ –

„Môžeš začať.“ Povedal Stan. Pozrela som sa na Shiny, ktorá už stála pri mojej nohe.

„Dobre. Shiny,“ postavila som sa a pozerala som sa na ňu s vážnou tvárou, „sadni!“ dala som jej príkaz, okamžite poslúchla. Víťazne som sa začala škeriť. Za odmenu som jej dala jeden koláč zo stola. Zjedla ho v priebehu jednej sekundy.

„Máš talent.“ Poznamenal Adam.

„Niečo na tom bude.“ Povedal zamyslene Matt.

„Je to poslušný psík.“ Odvetila som jednoducho.

„Nie, nemyslím, pozeraj. Shiny, sadni!“ zopakoval môj rozkaz Matt, ale Shiny sa ani nehla, ďalej stála pri mojej nohe.

„Možno toto je tvoja schopnosť. Čo ak vieš ovládať zvieratá?“ premýšľal Matt. Ovládať zvieratá? No, možno práve preto som na to do teraz nemohla prísť, až kým som nedostala Shiny. Je pravda, že od začiatku sa motá okolo mňa a poslúcha ma. Tak asi som predsa len konečne našla svoj talent. Škoda, že nie je taký super ako ostatných, ale

aspoň niečo. Viem, že na sto percent patrím tu a to je dôležité.

„Neviem,“ začal Marc, „mám pocit, že v tom je niečo viac.“ Skúmavo sa na mňa díval. Čo viac by to ešte mohlo byť? Ovpływňovanie nemých rybičiek? Zasmiala som sa sama pre seba. *To raz určite vyskúšam.* Tá predstava ma pobavila – ja stojaca pred akváriom kričiac na plávajúce rybičky rozkazy ako: “plávaj doľava” alebo “plávaj hore” pôsobí veľmi komickým dojmom.

„Nad čím rozmyšľaš, že sa tak usmievaš?“ spýtal sa Teo.

„Nad ničím.“ Zaklamala som. Zobrala som Shiny so sebou do izby, aby som mohla vyskúšať ešte zopár ďalších rozkazov.

„Shiny, zaštekaj!“ skúsila som klasický povel, zareagovala temer okamžite.

„Šikovná.“ Pochválila som ju, aj napriek tomu, že je to pravdepodobne hlavne moja zásluha. Nikdy by ma nenapadlo, že budem vedieť niečo také. Vyhrávať boje, nám to síce nepomôže, ale zasa nikdy nevieš či ťa na ulici nenapadne nejaký rozzúrený pes.

„No páni Kim, vyzeráš bombovo! Kam sa chystáš?“ spýtala som sa Kim stojacej v mojich dverách. Na sebe mala nové čizmy, ktoré jej včera kúpil Adam, jednoduché čierne obtiahnuté šaty a kabátik.

„Lepšie by bolo sa opýtať, kam sa chystáme. Daj sa do kopy, dám ti dvadsať minút.“ Oznámila mi Kim a odišla. Čo zasa plánuje? Vliezla som do svojho šatníka a hľadala som

niečo podobné čo mala na sebe Kim, keďže netuším kam ideme, musím sa obliecť podobne. Nakoniec som si obliekla obtiahnuté čierne tričko s tri štvrtovým rukávom, staroručovú sukňu s voľným strihom a čierne kotníkové čižmy na vysokom opätku. *Dúfam, že sa nezabijem.* Na záver som si vybrala kabátik v rovnakej farbe ako je sukňa a čiernu listovú kabelku. Ešte som si upravila vlasy, ktoré som nechala rozpustené. Keď som bola pripravená, vyšla som von, ale na chodbe nikto nebol, tak som sa vybrala do obývačky, kde sedeli Kim, Teo, Matt a Adam.

„No, páni.“ Zhodnotil ma Teo.

„Vyzeráš vážne super.“ Podporil Tea aj Adam. Matt nepovedal nič, ale premeriaval si ma niekoľkokrát.

„Skutočne Mia, pristane ti to.“ Ako posledná ma pochválila Kim.

„Kam vlastne ideme?“ pozrela som sa na Tea.

„Na mňa nepozerať, ja nikam nejdem.“ Zdvíhal ruky v geste „ja nič“.

„Dnes máme dámsku jazdu. Tak pod.“ Vzala ma Kim za ruku a vyrazili sme.

„Od kedy nepotrebujeme bodygardov?“ bolo mi čudné, že s nami nikto nejde ako dozor.

„Presviedčala som ich celý deň a nakoniec poľavili.“ Chválila sa Kim.

„Kam vlastne ideme?“ vyzvedala som.

„Dnes sa koná v meste jedna party. Bude zábava.“ Odpovedala mi Kim nadšene.

„Vezmeme si Mattovo auto, má najkrajšie.“ Zasmiala sa Kim a už do neho nastupovala. Je naozaj pekné, čierny elegantný nablýskaný mercedes.

„Nebude mu to vadieť?“ nerada by som sním mala neskôr problémy.

„Kým sa to nedozvie, tak nie.“ Zastala som, mali by sme sa ho opýtať, bude zúriť.

„No tak Mia, nebudem na teba čakať navždy.“ Naliehala na mňa Kim.

„Ak sa to dozvie zvalím všetko na teba.“ Povedala som jej a nastúpila som si na sedadlo spolujazdca.

„Dohodnuté.“ Zachechtala sa a pustila rádio. Práve hrali moju obľúbenú pieseň od Ed Sheerena thinking out loud. Zosilnila som rádio a začala falošne spievať, ku podivu sa Kim ku mne pridala. Škoda, že piesne trvajú len pár minút. Túto by som dokázala počúvať hodiny.

Odstavili sme auto pred obrovským domom, nie to nebol dom, veď to bol hotový palác.

„Kim, myslíš, že sme tu správne?“ uistovala som sa.

„Samozrejme.“ Odpovedala a vykročila vpred.

„Počkaj, máme sem vôbec dovolený vstup?“ zadržala som ju za ruku.

„Nič sa neboj, dnu nás dostanem.“ *Panebože, Kim.* Toto vonia prúserom. Nemyslím si, že tu nám nejaké flirtovanie s ochrankou pomôže. Prišli sme ku vchodu, tak aby si nás nikto nevšimol.

„Mia, teraz ma chyť za ruku.“ Urobila som čo mi povedala, keď mi došlo ako nás tam dostane. Zneviditeľní nás, len dúfam že dnu si to nikto nevšimne. Pevne som jej stískala ruku, keď sme išli opatrne dnu, dostali sme až ku dverám bez povšimnutia.

„Musíme počkať, kým tade niekto pôjde a otvorí dvere.“ Zašepkala mi Kim do ucha, aby to nikto nemohol počuť. Našťastie prišiel nejaký pár, ktorý sme nechali prejsť dverami ako prvý a hneď po nich sme rozbehli dnu, aby sme to stihli ešte pred tým ako sa zatvoria dvere.

„Už sa správaj normálne.“ Upozornila ma Kim a pustila moju ruku. Nahodila úsmev, ktorý mal ostatným povedať, že my tu patríme tiež.

„Slečny, ponúknem vám šampanské?“ zastavil sa pri nás čašník.

„Áno, ďakujeme.“ Odpovedala mu Kim aj za mňa a už brala do rúk dva poháre šampusu, jeden mi podala a odpila si.

„Lepšie šampanské som ešte nepila.“ Radostne povedala Kim a hneď si dala ďalší hlt. Ochutnala som ho aj ja a musím priznať, že mala pravdu, bolo fantastické, tá chuť sa mi rozplývala po jazyku a vytvorila tak veľké potešenie pre moje chuťové bunky.

„Čo to je vlastne za akciu?“ vyzvedala som od Kim.

„Nemám poňatia, tu sa akcie konajú každý týždeň a až do teraz som sem nemala s kým chodiť. Uvoľni sa Mia.“ S týmito slovami si Kim vzala ďalší pohár šampusu. Ja som sa rozhodla pre niečo tvrďšie ak mám toto prežiť a tak som zamierila k barovému pultu.

„Čo to bude madam?“ spýtal sa ma milo čašník.

„Madam? To bude chcieť niečo tvrdšie ako je to šampanské. Oveľa tvrdšie.“ Čašník prikývol a zahanbený mi šiel prichystať môj drink. Odkedy vyzerám tak staro? Obzrela som sa za seba aby som skontrolovala Kim, ale nevidela som ju. Začala som behať očami po celej miestnosti. *Jasné*. Kim stála uprostred tanečného parketu z nejakým ulízaným chlapíkom, keby toto videl Adam.

„Slečna, to je pre vás.“ Čašník predomňa položil môj drink. „Ďakujem.“ Usmiala som sa, aby pochopil, že za tu madam sa nehnevám a vzala som svojho kamaráta na dnešný večer zo sebou.

Rozhodla som sa, že sa usadím pri okne na konci miestnosti. Pomaly som upíjala a dívala sa na tmavú zamračenú oblohu cez ktorú nebolo vidieť hviezdy.

„Dobrý večer.“ Zastavil sa pri mne fešák v obleku.

„Zdravím.“ Odkiaľala som si, keď som začula svoj priškrtený hlas.

„Dúfam, že nevyrušujem,“ pokrútila som hlavou, „ale keď som videl takú krásnu mladú slečnu stáť samu uprostred toľkých ľudí, musel som sa pristaviť.“ Nad jeho komplimentom som sa len usmiala.

„Nie som tu sama.“ To bola moja okamžitá odpoveď.

„Tak to asi radšej pôjdem skôr ako mi váš priateľ vynadá.“ *Úbohé*. Takto zisťovať s kým tu som? Je to síce fešák, ale tieto typy nemám rada. Myslia si o sebe, že sú pánmi všetkého a že každá žena im padne k nohám.

„To bude asi najlepšie.“ Povedala som a odišla som hľadať Kim. Tento krát pri bare stála ona.

„Kim, nejdeme už?“ musela som na ňu kričať, pretože hudba pri bare bola dosť hlasitá. Mala neprítomný pohľad, dívala sa niekde pred seba.

„To bude asi najlepšie.“ Povedala po chvíli, ale na mňa sa ani nepozrela.

„Na čo sa dívaš?“ spýtala som sa jej teda a obzrela sa. vzadu pri vchodových dverách stál chlapík v smokingu, zrejme na neho upierala svoj pohľad.

„Ak sa nemýlim je to jeden z mŕtvych, Mia. Musíme vypadnúť.“ Potiahla ma za ruku a začala ťahať cez celú miestnosť presne k tým dverám, pri ktorých stál aj on.

„Nemali by sme ísť od nepriateľa opačným smerom?“ položila som jej logickú otázku. Veď ak sa chcem niekomu vyhnúť, nepôjdem za ním, no nie?

„Proste poď.“ Odbila ma a pokračovali sme ďalej. Kim ho celý čas sledovala až kým ma niekto nepotiahol zozadu. Bolo ich tu zrejme viac. Rýchlo som použila jeden z tých kopy úderov, ktoré ma Matt naučil a s Kim sme sa rýchlo rozbehli smerom von. Vybehli sme cez dvere, nasledovalo nás päť hrozivých chlapov.

„Už nikdy si nevezmem na nohy opätky!“ kričala som ako som uháňala za Kim k autu. Nohy ma neskutočne boleli, ale šla som čo to išlo, aby sme im stihli uniknúť. Konečne sme dobehli k autu.

„Nastúp!“ zakričala Kim a otvárala svoje dvere. Vletela som dnu do auta a okamžite ho Kim zamkla z vnútra.

Naštartovala práve vo chvíli keď dorazili k nášmu autu, ale Kim sa rozhodla tváriť, že tam nie sú a dvoch z nich zrazila, potom pridala a uháňali sme po ceste ako šialené. Všetci po nás trúbili.

„Nesledujú nás, spomaľ!“ z hrôzou v očiach a zo strachom o vlastný život som ju upozornila na túto maličkosť, ktorá jej zrejme unikla.

„Mia oni nás len tak ujst' nenechajú. Ver mi, neutekám pred nimi prvýkrát.“ Odpovedala a šľapla na plyn ešte viac. Rútili sme sa rýchlosťou viac ako dvesto km/h. a ja som si myslela, že šoférujem rýchlo. Nechápem ako ešte dokáže udržať to vozidlo pod svojou kontrolou. Zdalo sa akoby všetky autá na ceste stáli a Kim ich v plnej rýchlosti obehovala jedno za druhým až kým sme nedorazili domov. Vletela do podzemnej garáže. *Toto nemôže ubrzdiť!* Už som sa pripravovala na náraz s múrom, ku ktorému sme mierili.

„Drž sa!“ rozkázala mi Kim.

„Veď nič iné ani nerobím!“ v panike som na ňu ziapala. Kim prudko zatlačila nohu na brzdu, čím sme sa dostali do šmyku, ale ona nespúšťala nohu z brzdy a ja som ziapala ako o život. Po najhorších sekundách v mojom živote sa Kim podarilo auto zastaviť pár centimetrov od múru. Z hrôzou som sa na ňu pozrela. Ona nevyzerala o nič lepšie, zrejme bola rovnako vystrašená ako ja.

„Zvládli sme to.“ Povedala nakoniec s obrovským výdychom. Chvíľu mi trvalo kým som dokázala niečo povedať.

„Nikdy. Si. S tebou. Do. Auta. Nesadnem!“ vytrepala som zo seba nakoniec. Ona sa zasmiala a vystúpila z auta. Musela som vystúpiť cez jej stranu, keďže sme stáli mojou stranou pri múre. O pár sekúnd nabehli do garáže Matt a Adam.

„Čo to bol za hluk?“ vystrašene sa opýtal Adam a upieral pohľad na Kim. Tá sa pozrela na mňa, asi nevedela či má povedať pravdu.

„Hrali sme sa na really.“ Šokovane som sa na ňu pozrela, ale ona len pokrčila ramenami.

„To určite!“ zamiešal sa do rozhovoru Matt.

„Zlatko, toto ti neuverím.“ Prišiel Adam ku Kim a pohladil ju po tvári.

„Mia?“ dožadoval Matt odpoveď odo mňa. Ja tu Kim zabijem!

„Neviem, kde začať. Proste sme si trošku dali do nosa a prekročili sme rýchlosť, tak nás začala sledovať polícia a rozhodli sme sa, že sa nedáme chytiť a dopadlo to takto, ale prežili sme!“ poslednú časť som povedala s pokusom o vtip. Dúfam, že tomu uveria, pretože lepšia lož sa mi nikdy nevydarila. Pozrela som sa na Matta a vyzeral, že mi verí. Pohľadom som skontrolovala aj Adama, ktorý o tom ani trošku nepochyboval. Vydýchla som si.

„Som rád, že si v poriadku.“ Objal Adam silno Kim.

„Nikdy si už nevezmeš moje auto.“ To bola veta od Matta smerovaná Kim. Starostlivý brat, čo dodať. Keď sme šli dnu Kim mi nenápadne poďakovala. Vedela, že ak by som im povedala pravdu už nikdy by nás nikde nepustili samé

a navyše by jej to dosť dlho vyčítali. No čo by som to bola za kamarátku ak by som dopustila niečo také? Navyše mi vlastne zachránila život, ktorý síce ona ohrozila, ale aj to sa ráta.

„Nechali ťa tu samú?“ pribehla som k Shiny a vzala si ju na ruky. Začala ma oblizovať na privítanie ako to robievala vždy.

„Chvíľku tu ešte ostaň, idem sa umyť.“ Povedala som jej položila ju do jej provizórnej postielky. Ani sa z nej nepohla. Po dnešku sa mi ten horúci kúpeľ žiada, bol to vyčerpávajúci deň. Až v sprche som si všimla, že mi tie sprosté topánky urobili otlaky. *Au. Štípe to ako šialené!* Kvôli nim som sprchu skrátila na najkratšiu možnú dobu. Prezliekla som sa do trička na spanie a pristála som na posteli. Shiny ku mne vyskočila, ale moju pozornosť teraz majú tie hnusné otlaky na mojich členkoch. Prehmatala som si ich, ale dosť to bolelo. Takéto otlaky som ešte nemala. Shiny mi ich začala oňuchávať, zasmiala som sa.

„Prestaň, Shiny.“ Povedala som jej a ona okamžite prestala.

„Tak pod' sem, moja maličká.“ Vzala som si ju na ruky, aby som sa s ňou trochu pomazlila. Potom som ju položila do vaničky na vankúše a naposledy ju pohladila na dobrú noc.

„Je čas ísť spať, dnes to bol náročný deň.“ Zhasla som lampu na nočnom stolíku a ponorila sa do ríše snov.

KAPITOLA 6

„Chcem sa ti ešte raz poďakovať, Mia. Zachránila si mi kožu.“ Ďakovala mi Kim ráno, keď prišla do mojej izby.

„Kim to je v pohode. Veď aj ty si ma zachránila.“ Chytila som ju za ruku na znak vďaky.

„Áno, ale ak by nebolo mňa ani by sme tam nešli a nič z toho by sa nestalo. Mia, mohla si kludne včera večer zomrieť. Mali sme obrovské šťastie, to je všetko.“ Vinila samú seba.

„Kim včera nám nepomohlo šťastie, ale tvoje riadiace schopnosti. Vážne som netušila, že si taká dobrá šoférka.“ Pokúsila som sa to celé obrátiť na srandu. Nechcela som aby sa už trápila.

„Prestaň si zo mňa robiť žarty, Mia. Ja to myslím vážne a hovorím ti, že tak skoro sa naša babská jazda nezopakuje, nechcem takto riskovať. Myslela som si, že medzi toľkými ľuďmi nebudú mať odvahu prísť.. ja, mrzí ma to.“ Videla som, že všetko čo hovorí myslí vážne.

„Kim, pozri na mňa,“ počkala som kým to urobí, „už na to zabudnime, dobre? Budme rady, že sa nám nič nestalo a hodme to za hlavu. Netráp sa už tým a nakoniec babský večer si môžeme urobiť aj tu, no nie?“ pokúsila som sa ju trochu rozveseliť. Nevedela som, že ju ten včerajšok až tak trápi.

„Bála som sa, že sa budeš ešte na mňa hnevať. Včera si tak vyzerala.“ Povedala nakoniec.

„Ja som sa na teba nehnevávala, no možno trošku, ja som hlavne v šoku z toho všetkého. No to je už preč, tak mi slúub, že sa tým viac trápiť nebudeš.“ Ostala ticho, akoby uvažovala nad tým čo som povedala. Rozhodla som sa nechať jej času koľko bude potrebovať.

„Tak dobre Mia, ale ak budeš niekedy niečo potrebovať neváhaj a povedz mi to, som ti to dlžná a navyše rada ti pomôžem.“ Konečne sa usmiala. Prikývla som.

„Náš prvý spoločný zážitok.“ Chytila som ju a pritiahla ju k sebe aby som ju mohla objať.

Neskôr na raňajkách ešte vyzerala utrápene, ale postupne to z nej upadalo a bola stále viac a viac sama sebou.

Večer už bola radosť sa ňu pozerať, upiekla nám koláč a organizovala večer hier. Povyťahovala všetky možné hry aké existujú od človeče cez scrabble až po karty, ale ako prvé rozhodla, že budeme hrať šarády. Túto hru mám celkom rada a tak som sa priklonila na jej stranu, z časti aj preto, lebo viem, že to robí aj kvôli tomu aby sa odreagovala. Teo s Mattom síce protestovali, ale nakoniec hlas väčšiny rozhodol a tak sme začali. Kim nás rozdelila do dvojíc. Ona bola s Adamom, ja s Teom a Matt so Stanom. Posledná dvojica vznikla najmä preto, že ja ani Teo sme so Stanom byť nechceli a Mattovi to bolo jedno. Marc len pri nás sedel so Shiny na kolenách, keďže vedel čítať myšlienky, bolo by to nespravodlivé. Ako prvá dvojica

začali Kim s Adamom. Ukazovať šla Kim, ale musím povedať, že som nemala potuchy čo robí, zdvíhala ruky hore, potom skákala, predkláňala sa. Nakoniec to uhádol Matt, bola opica. Páni, to mi vôbec nenapadlo aj keď, ak si to prehrám spätne dáva to zmysel. Takto táto hra pokračovala ešte asi pol hodinku, potom nás prestala baviť a postupne sme vystriedali všetky hry čo Kim priniesla. Mne sa najlepšie darilo v kartových hrách, najviac v pokri, čo prekvapilo aj mňa samú. Nikdy som totiž v tejto hre šťastie nemala, asi to bude preto, že až do teraz som ju vždy hrala o peniaze a teraz keď som mala šancu nejaké tie peniaze vyhrať, tak sa o ne nehrať. Vlastne je to super, hrať hry len tak pre zábavu. najviac na tom večeri ma štvál Marc, ktorý nás všetkých dráždil a prezrádzal čo máme za lubom. Mal z toho ohromnú radosť, smial sa na našich reakciách ako malý aj ma prekvapilo, že pri tom hlasnom smiechu, ktorý mu vychádzal z hrdla dokázala Shiny zaspať na jeho nohách. Obdivovala som ju za to, pretože ja, keď sa Marc zasmial som sa nedokázala sústrediť vôbec na nič. Za tento večer musím Kim pochváliť, vážne jej vyšiel, zorganizovala to perfektne. Všetci si to užívali, boli bezstarostní, toto sa mi páči, presne pre tieto momenty to tu milujem.

„Dnes ti to ide dobre.“ Chválil ma Matt pri dnešnom tréningu. Presunuli sme sa konečne von aj keď len dozadu na dvor.

„Vždy vravím, že zmena prostredia pomáha.“ Podpichla som ho a pokračovala v klikovaní ďalej.

„Okey, stačí. Chcela si si zrovnať sily s niekým skutočným však?“ pozrela som sa na neho, prekvapená, že si to pamätá.

„Zohnal si niekoho?“ než som dokončila vetu už ma ťahal do telocvične, kde uprostred ringu stála Kim, oblečená ako boxerista.

„Čau, Mia. Pripravená na nakladačku?“ začala sa smiať.

„Mám boxovať proti Kim?“ predniesla som zúfalo, ja sa s ňou biť nechcem.

„Chcela si niekoho rovnocenného, myslím, že Kim je ta pravá a navyše je ochotná sa s tebou do toho pustiť.“ Bezstarostne mi odpovedal.

„Mia, to je v pohode, neboj sa, že mi ublížiš.“ Zaškerila sa na mňa Kim.

„Ako chceš.“ Vzdala som sa nakoniec a vstúpila som do ringu, kde som zaujala pozíciu oproti Kim.

„Keď budete pripravené začať, začnite.“ Povedal nám Matt a presunul sa von z ringu.

„Pripravená?“ pozrela som na Kim.

„Vždy.“ Usmiala sa a vložila si do úst chránič na zuby. Posledný krát som sa nadýchla a tiež som si vložila do úst chránič. Najprv sme začali okolo seba len krúžiť. Zaútočila som ako prvá, ale netrafila som ju, vedela ma odhadnúť a uhla sa mi, no vzápätí ma trafila ranou do brucha, po ktorej som stratila rovnováhu a spadla som.

„Si v pohode?“ naklonila sa ku mne Kim.

„Hej, len ma to šokovalo.“ Postavila som sa.

„Musíš sa naučiť byť ostrážitejšia Mia a hlavne nikdy neútoč ako prvá ak si nie si istá, že vyhráš.“ Upozornila ma Kim a súboj pokračoval. Tento raz som nechala Kim aby nasadila prvú ranu, ale ja som sa jej neuhla, takže to bolo zbytočné a ja som schytala do tváre, našťastie do masky, ale aj tak to bolelo a ja som sa ledva udržala na nohách.

„Mia, koncentruj sa!“ nariadila mi Kim a opäť zaútočila, tento krát som sa prvej rane vyhla a podarilo sa mi ju trafiť do ramena, ale s ňou to v podstate nič nespravilo a pokračovala ďalej v nátlaku zatlačila ma až na okraj ringu a zastala.

„Ak sa nevieš dostať z takejto pozície, nenechaj sa zatlačiť. Mia pri boji konaj proste inštinktívne, nespoliehaj sa na to, že ti napadne správny úder, ktorý máš použiť, pretože ten nikdy nepríde. Znova!“ postavila sa do stredu a čakala kým sa k nej pridám. Zaujala som svoju pozíciu, teraz som sa snažila lepšie skoncentrovať a rozhodla som sa, že sa pokúsim využiť všetky rady, ktoré mi Kim dala. Chcela som ja ju zatlačiť na okraj ringu a tak som postupovala dopredu a ona musela cúvať a až keď sa oprela o samotný okraj, dala som jej ránu rovno do tváre, mierne sa zapotácala a ja som jej šla vraziť ďalšiu, ale ona zdvihla ruku a zablokovala môj úder, potom svojou nohou podkopla tie moje a ja som pristála rovno na zadku čo využila na to, aby mi jednou rukou prichytila obe moje čím znemožnila môj pohyb nimi. Jednou nohou mi pridržala moje nohy, a na druhej kľačala vedľa mňa, druhú ruku mala na mojom krku.

„Prepáč, ale naštvala si ma a ja si nič len tak nenechám. Navyše nikto s tebou nebude len boxovať.“ Dopovedala a pustila ma.

„Na dnes má už dosť.“ Smeroval svoju odpoveď Matt ku Kim.

„Vidím.“ Zložila si Kim rukavice a natiahla ruku smerom ku mne, aby mi pomohla vstať, ja som ju odmietla a postavila som sa sama ako trucovité decko.

„Nerobte so mňa padavku.“ Zlostne som povedala.

„Mia, nikto sa ťa tu nesnaží uraziť, ja ti chcem len pomôcť, tak to prosím ťa neber inak.“ Dotknuto mi povedala Kim.

„Máš pravdu, prepáč mi.“ Zahanbene som povedala.

„Mala by si sa ísť schladiť Mia.“ Odporučil mi Matt a ja som sa rozhodla poslúchnuť ho a vyšla som von. V izbe som sa dokonca ani neprivilala so Shiny a rovno som vletela do sprchy. Myslela som si, že som práve v tomto dobrá, ale ako sa ukázalo nie je to tak. To ma dosť deprimuje, je ťažké zotrvať ak vás konečný výsledok sklame a práve teraz som mala chuť všetko tu zabaliť a odísť. Z premýšľania ma vytrhlo škrabkanie na dvere.

„Vydrž Shiny!“ zakričala som na ňu, aby ma počula. Vypla som sprchu, utrela som sa, obliekla a vyšla som z kúpeľne. Sedela pri dverách zo srdce trhajúcim psím pohľadom v očiach. Dúfam, že si nemyslí, že sa hnevám na ňu.

„Shiny s tebou to nesúvisí, len som frustrovaná.“ Pre istotu som jej to povedala. Mala som pocit akoby presne vedela ako sa cítim, uložila sa mi v lone a hlavičku si zatlačila pod moju ruku, aby som ju hladila. Prechádzala som po jej

jemnej srsti stále dookola, upokojovalo ma to, je naozaj zvláštne ako vás domáce zvieratká dokážu utešiť. Pri mojom dotyku Shiny zatvárala oči, keď som si bola istá, že spí, nechala som ju ležať na mojej posteli a odbehla som do kuchyne po niečo na jedenie pre ňu aj pre mňa. Otvorila som chladničku a skúmala som poličku po poličke aby som niečo vybrala, pre Shiny vezmem granulky, ale čo ja? Neviem sa rozhodnúť, nazrela som ešte aj do skrine či tam nenájdem niečo fajne pod zub. *Bingo!* Na tanieri bolo odložených zopár chlebičkov z raňajok. Vzala som so sebou celý tanier, granulky a vybrala sa späť do izby. Nasypala som žrádlo pre Shiny do misky, aby mala čo do papuľky keď sa prebudí a ja som sa uložila na posteľ, zapla si telku a pustila sa do chlebičkov. Po prvom chlebičku som, ale začula krik pootvorila som dvere aby som lepšie počula odkiaľ to ide. Šírilo sa to s obývačky, hádka prebiehala medzi Stanom a Marcom, zaujímalo by ma čo zasa Stan urobil, ale dalo sa očakávať, že čoskoro niečo vyvedie, až príliš dlho bol kľudný. Po chvíli vyšiel Stan von a videl, že tam stojím, tak som vošla do chodby a tvárila sa, že niekam idem, zabočila som do kuchyne, pretože tá je pri mojej izbe najbližšie, ale Stan tam zabočil tiež.

„Dobre sa ti načúva?“ vrieskal na mňa. Je vážne rozzúrený. *Kiežby som ostala v izbe.* To mám za to, že som taká zvedavá.

„Práve som šla sem, ja za to nemôžem.“ Snažila som sa nejako vyhovoriť.

„Lezieš mi už na nervy!“ vybehol na mňa. Pre istotu som o pár krokov cúvla a narazila som do kuchynskej linky. Pozícia, do ktorej som sa vážne nechcela dostať. Ako teraz uniknem?

„Čo som ti urobila?“ keď mi už má ublížiť aspoň zistím prečo.

„To myslíš naozaj?! Tváriš sa akoby ti to tu všetko patrilo a to tu si mesiac!“ zamyslela som sa nad jeho odpoveďou len na chvíľu, ale nedávalo to žiaden zmysel, vidí vo mne hrozbu, ktorou nie som.

„To nie je pravda Stan.“ Jednoducho som odpovedala.

„Ak by si neexistovala nemali by sme žiadne problémy s mŕtvymi.“ Dodal napokon.

„Ja o ničom neviem.“ To bolo pravda, mne nikto nič nepovedal.

„Pretože ťa chcú chrániť, môj otecko im nariadil aby mlčali.“ Bol stále viac a viac rozzúrený, myslím, že sa neovláda.

„Upokoj sa, prosím.“ Povedala som mu čo najpokojnším hlasom.

„Ja som pokojný, len sa ťa chcem raz a navždy zbaviť.“ *Do čerta a čo teraz?* Berie si do rúk nôž, toto nedopadne dobre. Musím sa ubrániť, alebo by som mala začať kričať. To mi nepríde rozumné, zapichne ma v tom momente ako vydám čo i len hláska. Skúsím psychologický ťah, vo filmoch to zvykne zabrať.

„Stan počúvaj ma! Ty to nechceš urobiť!“ dala som dôraz na každé jedno slovo, ktoré som povedala. Zastavil sa,

rozmyšľal, že by to fungovalo? Do kuchyne práve prišiel Marc.

„Stan?“ zakričal na neho, on si ho nevšimol, pozrel na mňa. „Ja to nechcem urobiť.“ Povedal a položil nôž naspäť na svoje miesto, dobre toto je divné. Vyzeral ako zhypnotizovaný. Marc ho otočil smerom k sebe.

„Čo si chcel urobiť? Si normálny?“ ziapal po ňom. Stan hľadal správne slová, ale bolo vidieť, že ani on nechápe čo sa teraz stalo, prečo zrazu zmenil názor? Marc na neho ďalej kričal, ale nevšimla som si ich, len som uvažovala nad celou situáciou a stále si ju prehrávala v hlave dookola aby som prišla na to čo ho prinútilo zmeniť svoje rozhodnutie.

„Ticho!“ zakričala som nakoniec na nich. Marc sa na mňa pozrel a tváril sa šokovane.

„Ja, potrebujem premýšľať.“ Upozornila som ich a dávala si veci v hlave do kopy.

Myslím, že to mám.

„Myslím, že viem prečo si zmenil svoje rozhodnutie Stan.“ Rozhodla som sa prihovoriť k nemu.

„Ako to myslíš?“ zdal sa byť rozumný. Marc ostal ticho a počúval.

„To ako som vedela ovládať Shiny, povedala som jej aby si sadla a ona to urobila. Teraz som Stanovi povedala, že to nechce urobiť a on mi dal za pravdu. Ja, myslím, že dokážem ovplyvňovať zvieratá aj ľudí. Viem ovplyvniť to čo chcú urobiť a zmeniť to.“ To je jediné vysvetlenie toho všetkého čo sa stalo.

„Ale ako to?“ nechápavo sa pýtal Stan. Akoby nechcel uveriť, že som taká silná. Vlastne ani ja sama som tomu ešte neverila, je to obrovská moc. Veď dokážem ovládať ľudí, to je veľká vec.

„Oproti tomu je moje čítanie myšlienok len ako malá rybka stojaca v oceáne proti žralokovi.“ Povedal Marc s dobrou náladou, asi ho moja schopnosť potešila.

„Teraz už môžeš naozaj všetko ovládnuť.“ Podráždene mi povedal Stan.

„Stan ja nechápem o čo ti ide. Nikdy ma ani nenapadlo niečo také, vidíš nepriateľa v niekom, kto ním v skutočnosti nie je.“ Snažila som sa mu to konečne vysvetliť.

„Na to, aby som ti to uveril ma budeš musieť ovplyvniť.“ S týmito slovami nás nechal v miestnosti s Marcom samých.

„Ja sa s ním neskôr porozprávam, ale teraz by sme mali o tebe povedať ostatným.“ Povedal nadšene.

„Najprv sa musím niečo opýtať, ale chcem pravdu.“ Potrebujem si overiť Stanove slová.

„Do toho.“ Ešte stále nadšene hovoril Marc.

„Je pravda, že vás mŕtvy napadajú kvôli mne?“ výraz na jeho tvári sa zmenil. Aj som to očakávala.

„Mia, odkiaľ to máš?“ chcel sa vyhovoriť.

„Odpovedz mi!“ prikázala som.

„Áno, je to pravda, ale nie je to tak vážne, aspoň zatiaľ. Skôr by som povedal, že nás chcú mať pod kontrolou, sledujú nás. Kým sme, ale všetci po kope nezaútočia na

nás, tak ako vtedy na teba a Kim. Viem o tom, pretože Kim na to predou mnou myslela, ale ostatným som to nepovedal. Nesmiete takto riskovať Mia.“ Ani som si neuviedomila, že som ho práve ovplyvnila, tvári sa zmätene, tak ako pred tým Stan.

„Prepáč, nechcela som ťa ovplyvniť. Nevieam to ovládať.“ Ospravedlnila som sa mu.

„Aj tak by si sa to skôr či neskôr dozvedela a je jedno od koho a kedy.“ Aspoň, že si to prizná.

„Prečo si to predou mnou tajil?“ už pokojnejšie som sa ho spýtala.

„Chcel som ťa chrániť a navyše nič by nepomohlo ak by si to vedela. Čo by sa zmenilo?“ kývol plecami.

„Vedela by som o tom, takto sa cítim oklamaná Marc. Mali ste mi to povedať všetci, nedávam to za vinu len tebe, ak by nebolo Stana, kto vie kedy by som sa to dozvedela. Povedal by si mi to niekedy?“ povedala som už o čosi agresívnejšie.

„Určite.“ Odpovedal ihneď.

„A kedy? O desať rokov? Povedal by si mi to teraz?“ spýtala som sa ho na rovinu.

„Mia nechcem ťa už klamať, nevedel som, že to budeš brať takto, ak by som to čo i len tušil, ver, že by som neváhal a povedal ti to ihneď. Mrzí ma to. A moja odpoveď znie, nie. Nemal som v pláne ti to v najbližšej dobe povedať.“ Odpovedal zo smútkom v očiach.

„Už len jedna prosba, nevyčítaj nič Stanovi, áno? Je aký je, ale on jediný je tu ku mne úprimný.“ Povedala som z ostra a vyšla som von.

„Mia!“ zakričal za mnou Marc, ale neatáčala som sa, šla som až ku svojej izbe, otvorila som dvere, vošla dnu a zabuchla ich za sebou. Úplne som zabudla na Shiny a zobudila som ju. Pribehla ku mne a vyskočila mi do náručia, upokojila som ju a pustila na zem, zamierila rovno k miske a začala jesť svoje obľúbené granulky.

„Aspoň niekto je tu teraz spokojný.“ Povedal som jej a šla som k oknu, pozerala som von a len tak nechala prúdiť myšlienky v mojej hlave. Cítila som sa podvedená, ale na druhej strane ich chápem a to ma štvalo. V podstate som bola nahnevaná sama na seba, ale to si nepriznám. Nie oficiálne. Mali mi povedať pravdu, akoby sa cítili oni v mojej koži?

Skoro ráno ma prekvapilo zaklopanie na dvere, ale ešte väčším prekvapením pre mňa bolo, keď sa vo dverách objavil Stan.

„Ahoj, ja som sa ti prišiel ospravedlniť za ten včerajšok.“ Odkášľal si a čakal na moju odpoveď.

„No ak by nebolo teba, tak by som ešte stále žila v klamstve, že všetko je v poriadku, takže ti vlastne môžem ďakovať. Ale ospravedlnenie prijímam.“ Pravdupovediac na ten incident po všetkom čo som sa dozvedela som už aj zabudla.

„Nemôžeš sa na nich hnevať celý život. Čo by si robila ty na ich mieste?“ položil mi otázku, ale odišiel skôr ako som mala šancu odpovedať. Už bol ku mne asi až príliš milý a uznal za vhodné, že lepšie bude vpadnúť.

Musím priznať, že jeho otázka mi vrta v hlave, teraz by som si odpovedala, že ja by som nikdy nikoho nevedla z nos, ale to hovorím, lebo sa to týka mňa. Po pravde neviem čo by som urobila.

Stretli sme sa všetci v obývačke, Marc im povedal o celom včerajšku aj o tom, že už všetko viem, využila som to na to, aby som pár slov povedala aj ja.

„Chcela by som povedať, že ma to včera dosť naštválo. Keď som sa rozhodla, že tu s vami ostanem žiť, chcem vedieť o všetkom, nezáleží na tom o čo ide. Je mi jedno ako vážne sa vám to zdá byť, je mi jedno či si myslíte, že to nemám vedieť, lebo by mi to mohlo ublížiť, ja to chcem vedieť. Takže od teraz, ak mi všetci sľúbite, že mi za každým poviete pravdu, zabudnem na to čo bolo. Súhlasíte?“ na chvíľu nastalo ticho, ale potom jeden za druhým odkyvkali na súhlas.

„Ďakujem.“ Sadla som si na svoje miesto, lebo Marc sa opäť postavil a chystal sa niečo povedať.

„Mia, požiadala si nás, aby sme ťa v ničom neklamali. Musím ti teda niečo vážne povedať, nerád by som aby si sa to dozvedela inak.“ Až mi začalo búšiť srdce. *Čo to môže byť?* Táto otázka mi behala hlavou dookola. Zrazu sa však stala nepodstatná, z ničoho nič k nám vletelo desať mužov

v čiernych plášťoch s kapucniami, ktorými si zakrývali hlavu. Každého z nás dvaja chytili ,aby sme sa nemohli hýbať.

„Pustite ma!“ zakričala som na nich z plného hrdla a oni a ihneď poslúchli. Ostali stať na mieste ako prikovaní.

„Ale, ale čo mi to robíš?“ ozval sa hlas spoza môjho chrbta, práve keď som chcela oslobodiť aj ostatných.

„Zakryte jej ústa vy tupci!“ dal im rozkaz a oni ho splnili do bodky. Snažila som sa vymaniť z uzavretia, ale držali ma prisilno.

„Nie si jediná, zlatko, ktorá tu vie rozdávať príkazy.“ Spokojne povedal muž stojaci predou mnou. Bol veľmi vysoký, mal asi necelé dva metre, bol vzpriamený a mal škodoradostný výraz tváre. Až keď si zložil kapučnu došlo mi o koho ide, mal totiž rovnaké črty tváre ako Marc. Bol to jeho brat, Leo. Pozrela som sa Marcovým smerom, ktorý sa tiež zadíval mojím smerom s ustráchaným pohľadom.

„Zrazu už nie si tak odvážna, čo?“ priblížil sa ku mne a prstom mi prešiel po tvári. Striasla som ho a zúrivo som sa zavrтела. On sa len zasmial.

„Vieš, rád by som niečo vyskúšal, takže sa nehýb.“ Povedal a díval sa mi do očí, pokúsila som sa ten kontakt prerušiť, ale nešlo to.

„Nechaj ju na pokoji!“ zavrčal na neho Marc, no ním to ani nepohlo. Ešte chvíľu tak stál, ale potom so zmäteným výrazom cúvol dozadu a skúmavo si ma premeriaval.

„Ty malá, potvorka. Blokuješ ma.“ Zakrútil neveriacky hlavou.

„Je to smutné, máš predstavu ako dlho som túto akciu plánoval? Mal som jasný zámer, chcel som ťa ovládnuť a ublížiť tým tvojmu tatkovi, ale ako sa zdá budem to musieť vyriešiť inak.“ Poškrabal sa na brade. *Tatkovi? On pozná môjho skutočného otca? Ale, čo? Nerozumiem tomu.*

„Zrejme ťa zabijem, tým mu ublížim tiež.“ Pokračoval v uvažovaní, akoby šlo o matematický príklad.

„Vypadni od nej!“ zakričal Matt, keď sa ku mne opäť ten psychopat priblížil, tento krát s nožom v ruke. Leo sa na neho pozrel a vyzeralo to, že sa mu v hlave zrodil nový plán.

„Možno oľutuješ, že si sa ozval.“ Leo sa začal prebíjať k Mattovi.

„Nech ti to ani nenapadne!“ varoval ho Marc.

„Ó, drahý braček, mne to už napadlo.“ Začal sa ten odporný sliz rehoť. „Čo iné mám robiť, keď tvoj drahocenný poklad má super schopnosť? Vlastne prečo som tak prekvapený? Ved' to máme v rodine.“ Dopovedal a otočil sa smerom k Mattovi.

„V rodine?“ zmätene som sa pozrela na Marca a potom na Lea, ktorý sa zatavil otočil sa na mňa, ale potom nasmeroval svoj pohľad na Marca.

„Takže ty si jej to nepovedal?“ vybuchol do smiechu.

„Neopováž sa.“ Upozornil ho Marc.

„O čo do pekla ide?“ vykrikla som, ale hneď mi dali tí blbci ruku na ústa.

„Mia.“ S ľútosťou povedal Marc a zvesil hlavu.

„Ja ti to s radosťou poviem, zlatko. Tento muž,“ ukázal na Marca, „je tvoj skutočný otec.“ Oznamoval mi s očakávaním na moju reakciu. Ostala som nemo civieť na Marca, do očí sa mi hrnuli slzy, ktoré som sa snažila zastaviť. Teraz mi to všetko došlo, ako mi Matt hovoril o Marcovom dieťati, o mne, ako bol Marc posadnutý mojou ochranou, prečo som bola pod dozorom, môj sen! Ako som mohla byť taká slepá a nevšimnúť si to? Nebola som schopná prehovoriť a bola som vďačná že ma tí chlapi teraz držia, pretože sa mi podlamovali kolená. Najhoršie pre mňa je čeliť Marcovmu pohľadu. Nedokážem sa na neho dívať.

„Vlastne môj plán vychádza omnoho lepšie ako som chcel. To je úžasné!“ radoval sa Leo, ja som zabehla pohľadom po každom v miestnosti, videla som, že všetci to vedia. Pozerali sa na mňa tým odporným súcitným pohľadom.

„Teraz ho len musím dokončiť.“ Zamerala som svoju pozornosť na Lea, ktorý sa blížil k Mattovi. Keď bol celkom blízko, nadviazal s ním očný kontakt ako pred tým so mnou. Dlho sa nepohli, ani jeden z nich. Vedela som presne čo robí, mení mu spomienky! To nesmiem dovoliť. Vrtela som sa v náručí dvoch poskokov až kým sa mi nepodarilo vytrhnúť.

„Matt, pozri sa na mňa!“ rozkázala som mu, v momente zmenil pohľad smerom ku mne. Nezastavovala som sa a šla som rovno k nim.

„Čo si myslíš, že robíš ty hlupaňa? Mňa neprekabátiš!“ naštvával sa Leo a celou silou ma udrel do hlavy, ja som sa na zem zrútila ako umelohmotná figúrka. Pamätám si už len,

ako odvádzal Matta preč a potom sa videnie rozmazalo až sa úplne stratilo.

Zobudila som sa vo svojej posteli, okamžite som prepadla panike.

„Matt?“ vykrikla som.

„Upokoj sa.“ Prišiel ku mne Teo, začal ma hladíť po vlasoch, uložila som si tvár na jeho hrud' a začala som ticho vzlykať. Už som tie slzy viac kontrolovať nemohla. Plakala som kvôli Mattovi, kvôli tomu, že som celé svoje detstvo prežila v detskom domove s vedomím, že moji rodičia sú chrapúni a radšej som pre samú seba predstierala, že sú mŕtvi, pri tom jeden z nich naozaj umrel a druhý ma celé roky sledoval, videl ako mám na nič život, videl ako sa trápim, ale nezasiahol. Dokonca aj potom ako som prišla sem, mi nič nepovedal a klamal mi kludne ďalej vo všetkom. Tváril sa ako niekto cudzí, len aby nemusel čeliť môjmu hnevu. Sebec. Neznášam ho, ako mi to mohol urobiť? Ako sa mohol tváriť ako môj kamarát a pri tom skrývať niečo také. Ako mi mohol zatajiť, že mám brata? Lenže najhoršie na tom je, že vedeli o tom všetci a nikto mi nič nepovedal, v tom som si uvedomila v koho náručí ležím.

„Vypadni.“ Povedala som po tichu a odtrhla som sa od Tea.

„Mia.“ Šokovane povedal.

„Si rovnaký klamár ako ostatní, vypadni!“ už som na neho kričala, chcel niečo povedať, ale rozmyslel si to a odišiel.

Pohládka som spiacu Shiny, jediný živý tvor, ktorý ma neoklamal. Láhla som si na posteľ a stočila som sa do kľbka. Prikryla som sa perinou a slzy mi ďalej stekali na vankúš. Najradšej by som odtiaľto hneď teraz utiekla! Ale nedokážem to, za to sa hnevám sama na seba.

„Ako tu mám s nimi žiť, keď ma takto klamali?“ pohládila som Shiny po chrbte, ktorá sa práve zobudila a hneď sa ku mne privinula. Zlé je, že teraz musím byť silnejšia ako kedykoľvek pred tým a musím čeliť Marcovi, aby som mohla zachrániť Matta. Bez ich pomoci to totiž nedokážem. Najprv sa však musím poriadne vyplakať a vyspať na niečo také musím byť pripravená, nemienim sa tam pred nimi zosypať. Stačí, že ma takto videl Teo.

Zobudila som sa o pár hodín neskôr, za oknom je už tma a ja neviem čo mám teraz robiť. Neviem, kde sú všetci, ale mala by som ich vyhľadať, tak či tak sa im nemôžem vyhýbať navždy. Utrela som si oči, upravila si vlasy a vyšla som von.

Počula som hlasy vychádzajúce z telocvične. Prekvapilo ma to, nečakala som, že budú práve tam. Otvorila som dvere a všetci sa na mňa pozreli, bol tam aj Marc, ktorý hneď upútal moju pozornosť. Rýchlo som od neho odtrhla oči a snažila som sa predstierať, že tam nie je.

„Mia?“ pribehol ku mne Teo, objal ma, ale vzápätí zaváhal a spustil ruky.

„Ahoj, prepáč, že som tak na teba vybehla, ale bolo toho na mňa pri veľa.“ Ospravedlnila som sa mu za to ako som

ho vykopla z izby. Je mi jasné, že to dostali príkazom od Marca, nebolo by fér hnevať sa na nich.

„Ja to chápem, Mia, v pohode.“ Usmial sa. Pozrela som sa za neho, spoza kadiaľ na mňa vykukovali Kim a Adam.

„Ani na vás sa nehnevám,“ povedala som im a oni ma hned' prišli objat', pozrela som sa ešte na Stana, „ani na teba.“ Dodala som a s vysvetľovaním na koho na hnevám alebo naopak nehnevám som skončila, myslím, že Marcovi to dvakrát hovoriť nemusím.

„Prišla som, aby som zistila čo nové s Mattom.“ Pozerala som sa na každého jedného, aby som niečo vyčítala z ich tvári, ale nikto nereagoval ani najmenej.

„Skúšali ste ho vôbec nájst'?“ opýtala som sa ich.

„Mia, my nemôžeme len tak vstúpiť na územie mŕtvol a vyžadovať aby nám ho dali. Navyše Matt má vymazané spomienky, možno ani nevie kto sme.“ Začal Marc a toho názor ma práve teraz vôbec nezaujímam.

„Povedzte mi kde je a viac vás zaujímať nemusí.“ Povedala som z ostra.

„My ho chceme taktiež zachrániť, ale potrebujeme plán.“ Tento krát reagoval Adam.

„Áno a navyše Mia, je nás smiešne málo oproti mŕtvym.“ Doplnila Kim.

„Chceš mi snád' povedať, že nás viac nie je?“ z údivom sa jej spýtala.

„Samozrejme, že je, ale sú roztrúsení po celom svete, mnohí z nich sa rozhodli pre vlastné životy v normálnom svete, Mia nájst' ich všetkých nám potrvá veľmi dlho.“

„Potrebovať ich budeme Teo, sami to nezvládneme.“ Ozval sa autoritatívne Marc, „na niektorých mám kontakt, postačí im zavolať a tí môžu poznať ďalších a vziať ich so sebou.“ –

„To znie ako plán.“ Pozrela som sa na neho a všimla som si, že pohľad mu zosmutnel.

„Idem sa do toho pustiť.“ Odišiel z telocvične preč. Ostatní sa na mňa začali pozeráť rovnakým pohľadom, ktorý vravel: „odpušť mu“.

„Nechal ma žiť v detskom domove, klamal mi o tom, že je môj otec, dokonca aj potom ako som sem prišla, nevedela som ani, že moja mama zomrela a že ak by sa to nestalo, tak by som pravdepodobne žila tu celý ten čas a vyrastala by som s rodinou, zatajil mi, že mám brata.“ Pokynula som smerom k Stanovi, ktorý zmeravel.

„Mia, ja som to tiež nevedel, nepokúsil by som sa ti ublížiť ak by som to vedel. Dozvedel som sa to pár hodín pred tebou.“

Toto ma šokovalo, takže aj jemu klamal? Čo je to za človeka? Ako s ním mohol žiť pod jednou strechou dvadsať rokov a klamať mu?

„Prečo ti to tajil?“ spýtala som sa ho.

„Vedel som, že moja sestra žije niekde vonku, ale nevedel som, že si to ty. Nikdy mi nedovolil ťa sledovať, alebo sa čokoľvek o tebe dozvedieť. Zrejme sa bál, že ti to všetko poviem a ty ho budeš nenávidieť.“ Podišiel bližšie ku mne, ale stále si udržiaval odstup.

„Čo si mu na to povedal?“ zaujíma ma, aký majú teraz medzi sebou vzťah.

„Pohádali sme sa.“ Skonštatoval stroho.

„Povedala by som, že ma to mrzí, ale nemrzí, nech sa ponaučí, že nemá takto ľudí klamať.“ Povedala som bez štipky citu, aj keď niekde na krajíčku mojej duše sním súcitím, ale na to aby som to dokázala prejavíť by nesmel oklamať práve mňa, na nešťastie sa to stalo a teraz už nemôžem predstierať, že je všetko v poriadku.

„Mia mali by sme si zatrénovať, budeš to potrebovať.“ Ozvala s ku mne Kim, nemám ani najmenšiu chuť na tréning, ale kto vie možno sa odreagujem.

„Dobre.“ Išli sme obe do ringu a ostatní ostali stáť dole, aby sa na nás mohli dívať.

„Bez rukavíc, na to už nie je toľko času.“

Najprv som ju nepochopila, veď nikam nejdeme, ale potom mi došlo ako to myslela, potrebujem byť pripravená čo najskôr. Prikývla som a boj sa mohol začať. Nechcela som jej ublížiť a tak som začala jemnejšie, ona zrejme zvolila rovnakú taktiku.

„Zlato poďme!“ zakričal na Kim Adam. Myslím, že ju to dostatočne povzbudilo, pretože mi nasadila poriadnu ranu do tváre, nečakala kým sa postavím a hneď sa ku mne zohla a použila presne tie isté ťahy ako minule aby ma odstavila.

„Dost!“ vykrikla som z priškrteným hlasom, pustila ma a pomohla mi vstať.

„Viac života, Mia, teraz máš v sebe obrovskú zlosť, využi ju!“ nabádala ma k lepšiemu výkonu, podarilo sa jej to. Ako to dopovedala som si totiž predstavila, že proti mne stojí Marc a bez rozmýšľania som sa na ňu rozbehla a celou váhou ju zhodila na zem, kde som ju začala udierať všade kam prišla, prestala som sa ovládať, proste to zo mňa všetko vyteklo naraz.

„Mia!“ začali na mňa všetci kričať, ale ja som bola ako zmyslov zbavená. Ucítla som na mojich ramenách dve páry rúk, ktoré ma odtáčali preč od Kim až vtedy som si uvedomila čo som urobila.

„Kim?“ nakláňal sa nad ňou Adam.

„Som v pohode.“ Odpovedala mu aj keď tak nevyzerala, z nosa jej stekal silný prúd krvi, pod jedným okom sa jej začal tvoriť monokel a od bolesti sa držala na bruchu.

„Kim, prepáč, ja prestala som sa ovládať.“ Snažila som sa jej ospravedlniť.

„Mia, bola si super.“ Zasmiala sa, ale hneď ako sa jej kútik zdvihol do úsmevu, skrčila svoju tvár do bolestivej grimasy. V hlave som si to opäť celé prehrala, nechápem ako som ju za tu chvíľu mohla takto doriadiť. Keď mi to chodilo stále dookola po rozume, uvedomila som si, že Kim sa vôbec nebránila.

„Prečo si sa nebránila?“ spýtala som sa jej zmätene.

„Nechcela som ti ublížiť Mia, čo pri tvojom vystrájaní by bolo nevyhnutné.“ Odpovedala mi z Adamovho náručia, ktorý ju niesol do ošetrovačky, ako som nazvala tú miestnosť pripomínajúcu nemocnicu. Ja som sa nad jej

odpoveďou zahanbila a ostala som stáť na chodbe. Ona sa nebránila, len preto aby mi neublížila, kým ja som ju mlátila hlava - nehlava.

„Nič vážne si jej neurobila, upokoj sa.“ hladil ma Teo po chrbte. Obzrela som sa okolo seba, ostali sme tam len my dvaja.

„Kde je Stan?“ opýtala som sa ho ignorujúc jeho otázku, potom ako som videla čoho som v zúrivosti schopná sa nemôžem upokojiť.

„Šiel do svojej izby.“ Odpovedal a držal ruku na mojom ramene, keď sa mi díval priamo do očí, akoby v nich niečo hľadal.

„Čo to robíš?“ striasla som jeho ruku zo seba a skrížila som si obe ruky na prsiach.

„Chcem vedieť čo presne sa ti teraz deje v hlave, toľko sa toho stalo za posledné dva dni, že si to neviem ani predstaviť. Nemám ani poňatia ako sa teraz musíš cítiť. Úprimne Mia, ani neviem ako sa mám k tebe správať.“ Ustarostený pohľad v jeho očiach mu dával za pravdu.

„Správaj sa tak ako do teraz a pomôž mi zachrániť Matta.“ Hodila som sa mu na hrud' a nechala sa utešovať.

„Sľubujem ti, že ho nájdeme.“ Cítila som ako sa jeho pery dotkli mojich vlasov na temene hlavy.

„Ďakujem.“ Zaborila som si hlavu ešte hlbšie na jeho hrudi a len tak sme tam stáli v objatí. Po pár minútach sa otvorili dvere a tak som sa ho pustila. Vyšli Kim s Adamom, tá vyzerala. Z nosa jej trčali nejaké biele rolky, pravdepodobne z vaty, na obočí mala prelepený leukoplast

a pod okom sa jej monokel sfarbil už do poriadne sýtej fialovej farby. Nechcem ani vedieť ako ju to všetko musí bolieť, a to som rada, že nevidím jej brucho. Aj napriek tomu sa však nemohla nezasmiať, vyzerala jednoducho komicky. Adam sa na mňa za moju reakciu škaredo potrel.

„Prepáč.“ Ospravedlňovala som sa Kim.

„Viem ako vyzerám Mia.“ Povedala s polovičným úsmevom cez opuchnutú peru.

„Toto si ešte s tebou vybavím, Mia.“ Zažartoval Adam, mám šťastie, že Mia chodí práve sním, ak by bola so Stanom, tak by som už pravdepodobne bola mŕtva, tým nechcem povedať, že Adam by mi nebol schopný ublížiť, to určite áno, dokonca si myslím, že ho to aj napadlo, ale našťastie vie veci vyhodnotiť lepšie ako ostatní a neberie všetko hneď tragicky, to sa mi na ňom páči. Vzal Kim na ruky a odniesol ju do izby. Opäť sme tak s Teom osamoteli.

„Idem za Shiny, je pridlho sama.“ Vykročila som vpred.

„Pôjdem s tebou.“ Zatiahol ma za ruku, aby som na neho počkala. Prišli sme akurát vhod, Shiny už pobehovala nervózne po izbe, vzala som ju hneď vonku a tam som ju pustila.

„Ozaj Teo, ako sa má ta tvoja Suzie?“ štuchla som ho do rebier. Okamžite chytil rumenec. Zasmiala som sa.

„Fajn, okrem toho dlho som s ňou nebol, veď vieš.“ Predniesol smutne.

„A už vie čo je zač?“ spýtala som sa.

„Už tuší, že nie je obyčajný človek, ale presne to ešte nevie, aspoň to nevedela pred dvoma dňami.“ Zamyslel sa a zvažoval zrejme či sa to už náhodou nedozvedela.

„Nezabudni na našu dohodu.“ Možno si myslel, že na to zabudnem, ale ja som na ňu až priveľmi zvedavá, takže s tým sa môže hneď rozlúčiť.

„Jasne.“ Prekrútil očami a ja viem, že už kuje nejaký plán, aby sa tomu vyhol.

„Ale no tak Teo, čoho sa tak bojíš? Len ju chcem spoznať.“ Povedala som mu môj plán.

„Mia, problém je v tom, že ma stojí množstvo úsilia aby som na ňu nemyslel pred Marcom a som rád, že tebe sa to zatiaľ darí rovnako, ale ak ju uvidíš obávam sa, že to nezvládneš.“ Vysvetlil mi jeho pochybnosti. Takto som sa nad tým ešte nezamýšľala.

„Zvládnem to.“ Uistovala som ho.

„Dúfam.“ Povedal ešte stále plný obáv.

„Navyše ak nie mám super schopnosť, ktorou ho ovládnem.“ Konečne sa zasmial aj on. Počkali sme na Shiny, kým sa vyblázni a išli sme dnu, vonku už bola celkom zima. Teo šiel po niečo pre Shiny do kuchyne a ja som chcela ísť do svojej izby, ale zastavila som sa pri dverách, ktoré viedli do Mattovej. Položila som ruku na kľučku a váhala som či ju mám alebo nemám zatlačiť. Nakoniec som ti dvere otvorila a vošla som dnu. Všetko vyzeralo ako naposledy keď som tu bola, rozdiel bol len v tom, že tento krát tu nesedel dobre naladený Matt. Izba bola prázdna, sadla som si za piano, a začala som pomaly hrať. Nikdy

som sa piane nehrala, ani to neviem, ale cítila som sa akoby som bola bližšie pri Mattovi.

„Čo tu robíš?“ vošiel Teo. Pozrela som sa na neho, ale potom som sa zadívala späť na klavír.

„Chýba mi.“ Povedala som jemne a čo najskôr som ten klavír zaklapla a vyšla som popri Teovi von. Zastavila som sa až v mojej izbe, kde som sa zvalila na posteľ a potlačila som ďalší tok sĺz, ktorý sa chystal prepuknúť na povrch.

„Mia, si v poriadku?“ zavrel za sebou dvere Teo.

„Myslíš že si ma ešte pamätá?“ moja otázka ho zaskočila na toľko, že ostal stáť s otvorenými ústami a vymýšľal vhodnú odpoveď.

„Ja neviem, Mia. Nechcem ti klamať, netuším čo mu Leo vymazal a čo nie.“ Vhodnú odpoveď teda nevymyslel.

„Je normálne, že behom pár sekúnd prídeš o všetko? O všetky spomienky, zážitky, zabudneš na ľudí, ktorý boli tvojimi priateľmi, na rodinu, behom tej jednej sekundy ti neostane nič.“ Povedala som s obrovským pohoršením a lútosťou zároveň.

„Leo vymazuje všetky spomienky málokedy, radšej ich vymaže tak aby dávali iný význam, chápeš? Vymaže len časť spomienok a potom si myslíš, že sa určité veci odohrali inak ako v skutočnosti a tak ťa prinúti s ním spolupracovať.“ *Veď to je ešte horšie!*

„Takže si na nás pamätá v zlom?“ položila som mu ďalšiu otázku.

„Pravdepodobne, ale dá sa to napraviť.“ Zaváhal.

„Ako?!“ dožadovala som sa odpovede.

„Musíme ho zabiť.“ Pozeral na mňa, aby videl môj výraz. Nevieť čím to je, ale som rada, že povedal práve tieto slová.

„Ja sama ho zabijem, ak budem musieť.“ Povedala som bojovo. Teo na mňa prekvapene hľadnel, ale neoponoval mi.

„Na to si ešte musíš chvíľu počkať.“ Frkol mi prstom do nosa, čím celú situáciu znemožnil.

„Nech je to čím skôr.“ Pokračovala som vážne.

„Mia nechaj to tak, prosím. Aspoň na teraz.“ Jeho oči pôsobili veľmi smutne. Určite sa obával, že môže dôjsť k situácii, keď prepukne jeho románik a Suzie zabijú. Prešla som sa k oknu a dívala sa na zasneženú krajinu, ktorú zohrievali slnečné lúče s myšlienkou na Matta. *Kde si?* Položila som si v duchu otázku s vierou, že mi na ňu niekto konečne dá odpoveď. Tá ale neprichádzala, čo som vlastne čakala, že sa zrazu objaví jeho hlas v mojej hlave? Viem, že to je nemožné, ale nádej umiera posledná.

„Nad čím premýšľaš?“ vytrhol ma z mojich myšlienok Teo.

„Nad ničím konkrétnym.“ Zaklamala som.

„To ti tak verím, viem presne na čo, teda na koho myslíš, Mia.“ Otočila som sa k nemu, sedel na posteli a pozeral sa na mňa.

„Som v pohode.“ Znova som ho oklamala, nie som ani trošku v poriadku, po toľkých udalostiach čo sa stali, sa cítim akoby som bola rozletená na malé kúsočky rozhádzané po celom svete, ktoré sa nedajú spojiť.

„Za koho ma máš? Vidím ako si na tom.“ Postavil sa aby podišiel bližšie ku mne a mohol ma objať.

„Nemohli by sme sa ísť za ním aspoň pozrieť? Chcem vedieť ako je na tom?“ opýtala som sa ho s nádejou.

„Neviem, je to nebezpečné.“ Prižmúril obe oči, ale vyzeral akoby nad tým uvažoval.

„Nikto nás neuvidí.“ Prislúbila som mu aj keď tým si nemôžem byť vôbec istá.

„Každopádne potrebujeme aby s nami šiel ešte niekto. Sám s tebou nepôjdem.“ Povedal a ponoril sa do premýšľania.

„A kto s nami pôjde? Marc sa to nesmie dozvedieť.“ Upozornila som ho. Prikyvoval mi totálne myšlienkami niekde inde.

„Viem presne ako to urobíme, máš šťastie, že som tam už bol a viem ako je ten ich zámok zariadený.“ Ďalej zostavoval svoj plán. Zaujímalo by ma kedy tam asi bol a na čo, ale to sa ho opýtam niekedy nabadúce.

„To je super, ale kto s nami pôjde?“ pokus číslo dva.

„Neviem, skúsím sa opýtať Adama, možno aj Stan by šiel. Viem však, že s Kim teraz počítať nemôžem a to je pre nás veľká nevýhoda.“ Krútil nado mnou hlavou.

„Nie je to len moja chyba, nemala sa so mnou teraz biť.“ Obraňovala som sa.

„Dobre, idem za Adamom a Stanom.“ Vybral sa ku dverám.

„Počkaj,“ zastavila som ho, „si si istý Stanom? Čo ak niečo Marcovi povie?“ uistovala som sa.

„Mia, nepoznáš ho, ver mi.“ Povedal a zasa sa otočil na odchod.

„Idem s tebou.“ Pobešla som, aby som ho dohnala.

Najprv sme išli za Adamom, ktorý bol práve s Kim ako vždy.

„Ja neviem či je to najlepší nápad.“ To bola jeho prvá reakcia.

„Nejdeme na nich útočiť, ani nás nevidia, len sa chceme ubezpečiť, či je živý.“ Nahodila som smutný pohľad, aby ho obmäkčil.

„Ak by si ma takto nedoriadila, šla by som veľmi rada,“ pripomenula mi nedávny incident a potom sa otočila smerom k Adamovi, „Adam, musíš ísť s nimi.“ Dala m bozk na líce a pohladila ho po hrudi. Bolo vidieť, že radšej by bola ak by ostal doma, ale chápala vážnosť situácie.

„Tak dobre, kedy vyrážame?“ súhlasil Adam nakoniec.

Zaklopali sme na dvere Stanovej izby, po chvíli nám otvoril.

„Čo chcete?“ zastal pred dverami, ale dnu nás nepustil. Všetko sme povedali aj jemu, tak ako pred tým Adamovi. Stan ma svojou reakciou prekvapil, okamžite súhlasil, keď zatvoril dvere, opýtala som sa na to Tea.

„Ako to, že tak rýchlo súhlasil?“ položila som u otázku.

„Keď bol Stan malý vyrastal spolu s Mattom a Kim, sú ako skutočný súrodenci, urobili jeden pre druhého čokoľvek, hlavne Stan a Matt, ja viem, že na prvý pohľad to tak vyzeráť nemusí, ale v takýchto situáciách sa to vždy prejaví. Už od malička si vždy pomáhali a stáli jeden pri druhom. Tiež si myslím, že tie útoky na teba boli trošku aj

kvôli Mattovi, zrejme sa mu nepáčilo ako sa k nemu správaš.“ Začal sa Teo smiať.

„To nie je vtipné.“ Smial sa ďalej akoby som nič nepovedala.

„Podme radšej pripraviť náš plán, nech sa do toho môžeme čo najskôr pustiť.“ Žmurkol očami a otvoril dvere od svojej izby.

Keď dorazili Stan a Adam začali sme celú akciu plánovať, zo začiatku sme sa aj pohádali, pretože každý si to predstavoval inak, ale nakoniec sme našli ten správny plán, ktorý vyhovoval všetkým a začali sa pripravovať. Teo s Adamom išli pre nejaké zbrane a všetky veci, ktoré by sa nám mohli zísť, ja som Stanom sme ich ostali čakať v izbe. Na akciu chceme vyraziť ešte dnes v noci, vieme, že ak by sme čakali dlhšie, tak by nám na to Marc prišiel a bolo by po všetkom. Aj keď Marca som už dlhšie nevidela.

„Nevieš kde je vlastne Marc?“ skúsila som sa opýtať Stana, možno niečo vie.

„Naposledy som ho videl pár minút po tebe ako sa zavrel vo svojej izbe a od vtedy nevyšiel.“ To je zvláštne, ešte nikdy nebol tak dlho zavretý v jeden miestnosti, zrejme sa naozaj trápi, ale ja sa tým teraz zaoberať nemienim. Žiaden pocit viny až kým nevyslobodíme Matta. Nikomu som to nepovedala, ale bola by som rada ak by sa vrátil domov už dnes spolu s nami, dúfam, že môj súkromný plán vyjde. Adam s Teom priniesli cestovnú tašku, ktorú hodili na stôl,

otvorila som ju, aby som videla čo v sa v nej nachádza. Je tu zopár pištolí, nožov a potom laná, tiež zopár rukavíc.

„Čo je toto?“ ukázala som na nejaké veľké okuliare.

„To sú okuliare na nočné videnie.“ Odpovedal mi nadšene Adam a hneď ich aj vzal do rúk a nasadil mi ich na hlavu.

„Čo to robíš?“ protestovala som.

„Najlepšie bude ak si ich vyskúšaš.“ Povedal a pokračoval v nasádzaní mi ich na hlavu, keď sa mu to podarilo, pripadala som si ako idiot.

„Vidím všetko ako pred tým.“ Sťažovala som sa.

„Musím zhasnúť, počkaj.“ Vysvetľoval Adam. Bežal k vypínaču, bolo počuť cvaknutie, keď ho vypol. Očakávala som, že nič neuvidím, ale videla som všetko aj keď nie tak dobre ako normálne, ale predsa všetko čo som potrebovala som videla.

„To je paráda!“ vykrikla som. Pripadala som si ako tajný agent na misii. Parádny pocit, mala som chuť vpadnúť do tej hlúpej kaviarne, v ktorej som pracovala a postaviť sa takto pred môjho bývalého šéfa, aby som mu ukázala kto je tu teraz šéf. Moja frajerská nálada sa ale skončila v momente ako sa opäť rozsvietilo svetlo a ja som stála pred zrkadlom.

„Prečo ste mi nepovedali ako v tom vyzerám?“ zaskuvíňala som a okamžite som si tie okuliare zložila. *Je to dobre, že sú len na noc.* Pomyslela som si a hodila ich späť do tašky.

„Ktorú môžem?“ nálada sa mi zdvihla, keď som začala rukou prechádzať po zbraniach, rada by som si nejakú vyskúšala, ešte som nikdy nestrieľala.

„Ty? Žiadnu.“ Posmešne sa na mňa pozrel Adam. Spravila som na neho strašnú grimasu a vzala som do ruky jednu z tých hračiek.

„Hej, nedotýkať.“ Vytrhol mi zbraň z ruky Teo.

„Čo má zasa ty za problém?“ nahnevane som sa spýtala. To si všetci myslia, že nedokážem držať zbraň?

„Tá je moja.“ Vlastenecky si ju prehliadal a viac sa mi nevenoval.

„Aj ja chcem nejakú.“ Doprosovala som sa.

„Na, ale nebudeš strieľať.“ Vložil mi Stan do ruky tak stredne veľkú pištoľ, ale za to neskutočne ťažkú, ani si neviem predstaviť ako by som ju dokázala nabiť, nie to ešte ju udržať v jednej ruke a strieľať.

„Sľubujem.“ Pozrela som sa na všetkých, aby videli, že to myslím vážne a nemali zbytočné obavy. Určite ich trápi to, že by som si mohla ublížiť ja sama, keďže netuším ako sa so zbraňou zachádza, ja sama sa bojím ju mať vo svojej blízkosti ak by náhodou vystrelila, ale zase takto sa budem cítiť istejšie v prípade, že ma niekto napadne.

„Chod' si obliecť niečo čierne, o dvadsať minút odchádzame, stretneme sa v garáži.“ Nariadil mi Teo a ja som si dala odchod z jeho izby.

Nasypala som Shiny do misky granule, pohladkala som ju a šla som do šatníka hľadať niečo čierne, vytiahla som obťahnuté tričko s dlhým rukávom, prilievajúcu bundu a kanady, ale rozmýšľala som aké s mám dať nohavice, čo rifle, tepláky, alebo dokonca legíny. Nakoniec som sa

rozhodla pre klasiku a zvíťazili tmavomodré rifle. Akurát na čas som prišla k autu, pri ktorom už oni stáli a čakali ma. „Veci sú naložené, Mia je tu, môžeme ísť.“ Skonštatoval Teo a nasadol si na miesto šoféra, ja som sa usadila vedľa neho. Išli sme na Teovom aute, bol to veľký čierny tereňák, vhodný na takéto úlohy, takže s jeho výberom som spokojná. Po ceste sme si prechádzali ešte raz celý náš plán od začiatku ž dokonca, každý jeden detail. Ja verím, že to celé bude mať iný koniec a odídeme domov aj s Mattom.

Zastavili sme auto asi tristo metrov od cieľa, aby sme nevzbudzovali pozornosť, vystúpili sme a ovešali sme sa nožmi, zbraňami a všetkým čo bolo v tej taške. Teda mne dovolili s vziať len jednu zbraň a jeden vreckový nožík, kým oni vyzerali ako vianočné stromčeky. Vybrali sme sa po tichu k ich úkrytu, teraz už chápem prečo Teo prirovnal ich domov k zámku, ten tak totiž vyzeral, jeho dlhé biele múry sa tiahli po obrovskom areáli a siahali do výšok dvanásť poschodovej bytovky. Cez okná, ale neprenikalo žiadne svetlo, to by mala byť naša výhoda, všetci už pravdepodobne spia.

„Podťe za mnou, potichu.“ Nariadil nám Teo, ktorý to tu poznal ako jediný. Opatrne sme prebehli až k domu, Tea prekvapilo, že nemali žiadnych strážcov, práve teraz, keď tu držia Matta a vedia, že sa o niečo pokúsime. Teo pomaly otvoril dvere so zvláštnym nástrojom, vošiel ako prvý, my sme čakali von kým nám nedal signál, že môžeme vojsť.

Prechádzali sme izbu za izbou, ale všade bolo prázdno a ticho.

„Nepáči sa mi to.“ Povedal s obavami Teo. Mne sa to tiež nepozdávalo, ale pokračovali sme ďalej. Nikto nikde nebol, skôr mi to tu pripadalo, že sa tu už dlhšiu dobu ani nebýva.

„Čo ak je to pasca?“ spýtal sa Stan. Pozreli sme sa všetci na seba.

„Ale akoby vedeli, že tu prídeme práve dnes?“ opýtala som sa.

„To neviem, Mia, ale odchádzame, nepozdáva sa mi to ani trošku.“ Povedal a založil si zbraň do puzdra na nohaviciach.

„Prezrime zvyšok domu, prosím, čo môžeme stratiť?“ nemôžem odtiaľ to odísť s pocitom, že sme neurobili všetko čo sme mohli.

„Mia nikto tu nie je. Zrejme tu už ani nebývajú, možno už majú sídlo niekde úplne inde.“ Zdôraznil Adam.

„Pochybujem, bol som tu asi pred pol rokom, keď ma Marc poslal niečo skontrolovať. Prehľadajme zvyšok a vypadnime.“ Pokračovali sme ďalej po schodoch až sme prišli pred obrovské dvojkrídlové dvere. Teo ich otvoril s hlasitým buchnutím, keďže sme si mysleli, že v dome nikto nie je. Keď sa dvere otvorili dokorán ostali sme stáť asi pred dvadsiatimi mŕtvolami v čiernych plášťoch, uprostred nich stál Leo po boku s nejakou dievčinou. Tomuto sa hovorí prekvapenie, všetci sa zhromaždili v jednej miestnosti a čakali na nás, ale ako o nás vedeli?

Hádzala som splašené pohľady po všetkých, ale Matt medzi nimi nebol.

„Aké milé prekvapenie, čože vás sem privádza?“ podlizovačný, slizký Leo sa nezaprie.

„Ako ste vedeli, že prídeme?“ opýtala som sa v šoku z toho ako nás tu zhromaždene očakávali.

„Moja drahá, nemali sme najmenšie tušenie.“ Hnusne sa usmieval a podišiel o čo si bližšie k nám.

„Perfektné, raz sa tu vyberieme a hneď natrafíme na nejaké blbé zasadnutie mŕtvol?“ rozhorčene povedal Teo, skôr sám pre seba, ale Leo aj tak reagoval.

„Tomu sa hovorí šťastie, čo? Predpokladám, že ste prišli zachrániť svojho priateľa.“ Začal sa prechádzať po miestnosti s prstom na brade. Som zvedavá ako sa z toho dostaneme. Obzrela som sa za seba, kde sa už presunula časť poskokov, obklúčili nás z každej strany.

„Prišli sme sa pozrieť čo si sním urobil.“ Z obrovskou zlosťou a pohŕdaním mu odpovedal Teo. Štuchla som do neho, aby sa kontroloval, potrebujeme odtiaľ vyviaznuť celí. Leo sa na neho zvláštne pozrel a šiel k nemu, vedela som presne čo chystá, ale ďalšieho nám nevezme. Bolo vidieť ako Teo pri jeho pohľade zmeravel.

„Pozeraj sa na mňa!“ prikázala som Teovi, okamžite môj rozkaz splnil.

„Neviem či to bolo múdre.“ Povedal Leo ukazujúc na jeho poskokov, než som si stihla uvedomiť čo sa vlastne deje, začala sa opakovať situácia pred pár dní. Boli sme uväznení v zovretí mŕtvol a Leo si to užíval, vedela som, že

nás chce zabiť, dívala som sa na Tea, ktorý ešte stále nespúšťal svoj pohľad zo mňa.

„Neopováž sa!“ zvriskol Adam, v tom momente prešiel Teovým srdcom ostrý nôž, ktorý v rukách držal jeden z Leových podlizačov. Bola som si istá, že ak by to mohol urobiť on sám spravil by to veľmi rád.

„Nie!“ zakričala som v úplnej bezmocnosti, Teo sa mi ešte stále díval do očí, až kým neklesol na zem ako bezvládne telo. Chcela som k nemu rýchlo pribehnúť, ale nemohla som sa vyslobodiť zo špinavých pazúrov tých odporných hlupákov. Nedokázala som spustiť oči z Tea, stále som dúfala, že sa preberie, ale nestalo sa, namiesto toho dal Leo príkaz aby ho odniesli von pred ich úkryt.

„Toto ti len tak neprejde, si odporný!“ kričala som na neho a metala som so sebou ako som vedela, aby som sa oslobodila.

„Vyvedte ich von, nech vypadnú aj z ich mŕtvym kamošom a vy toto berte ako varovanie, za každým ak sem vtrhnete, tak na to niekto doplatí.“ Hodili nás na trávnik pred domom, pristála som rovno pri Teovom tele. Nemohla som uveriť, že ho zavraždili.

„Prepáč mi to, je to moja vina.“ Povedala som nehybnému telu a rozplakala som sa.

„Pod’.“ Odtiahol ma od neho Adam a bral ma preč, Tea si prevesil cez chrbát Stan a išiel za nami. Cestou domov sme neprehovorili ani slovo, ešte stále sme nemohli uveriť tomu čo sa pred malou chvíľou stalo. Keď Adam zaparkoval, ostali sme ďalej sedieť v aute bez slova,

nikomu sa nechcelo vystupovať pri predstave, že by sme to mali oznámiť Kim a Marcovi.

„Kam ho odnesieme?“ prerušil ticho Stan. Znova sa mi zjavil Teov obraz v hlave a slzy sa mi tislí do očí.

„Musíme ísť za Marcom, zatiaľ ho nechaj tu.“ Vybral Adam kľúče zo zapaľovania a vystúpili sme von. Kráčali sme rovno do Marcovej izby so sklesnutými hlavami.

„Mala by som mu to povedať ja.“ Ozvala som sa v strede cesty.

„Ideme tam spolu.“ Povedal Adam.

„Ale..“ nedopovedala som, Adam ma zastavil kývnutím ruky a zabúchal na dvere Marcovej izby. Po chvíli sa otvorili a Marc predstúpil pred nás. Nikto z nás nedokázal nič povedať a nemo sme tam stáli, kým on nám čítal naše myšlienky. V momente keď sa mu podlomili koléná, sme vedeli, že už vedel všetko.

„Prečo ste tam šli?“ pýtal sa s priškrteným hlasom.

„Ja som ich donútila, je to moja vina.“ Priznala som sa mu, Adam si ma pritisol k nemu a hladil ma po ramene.

„Rozhodli sme sa všetci za seba, nemali sme ani tušenie, že to takto dopadne.“ Doplnil ma Adam, ktorý očividne cítil taktiež pocit viny.

„Podme po neho, nech ho mu môžeme vzdať hold, tak ako sa patrí,“ povedal smutne Marc, „Adam ty choď po Kim.“ Dodal ešte a prešiel popri nás, ja so Stanom sme ho nasledovali do garáže, keď sme otvorili kufor a tam ležalo bezvládne Teovo telo, Marc sa nedokázal premôcť a vytieklo mu zopár slz, pohladil ho po tvári.

„Zober ho dozadu na dvor.“ Nakázal Stanovi a ustúpil o dva kroky, aby mal kade prejsť, potom sa pozrel na mňa.

„Je mi ľúto, že si sa na to musela dívať.“ Povedal úprimne a dal mi bozk na čelo. Spoločne sme prešli na dvor, kde už sa skláňali nad Teovým telom Stan spoločne s Adamom a Kim, pridali sme sa k nim, všimla som si, že jeden hrob tu už je, hrob mojej mami.

„Potrebujeme dieru.“ Pozrel sa Marc na Adama, ktorý ustúpil od Kim, odrazil sa od zeme a vyskočil do veľkých výšok, keď pristál z obrovským dunením, zem sa pod ním prepadla. Vyskočil z jamy von a postavil sa späť ku Kim.

„Prepáč, Teo.“ Povedal Marc a vhodil ho do tej jamy, predniesol aj zopár slov, ale nepočúvala som ho, sledovala som ako Stan a Adam zakopávajú jamu a mne sa vírili všetky spomienky, ktoré mi po Teovi ostali, myslela som na to ako si stále zo mňa ťahoval, aj na to ako ma dokázal utešiť, mala som ho veľmi rada. Po rozlúčke s ním, som ešte chvíľu ostala vonku sama a dívala sa na kopec hlíny, pod ktorým ležal Teo. Stála som tam hodnú chvíľu, keď som si spomenula, *Suzie*, ona ani len netuší čo sa stalo, musím jej to povedať, panebože, to bude ťažké, veď ani neviem ako vyzerá, v živote ma nevidela a ja tam len tak prídem a poviem jej, že Teo je mŕtvy? Ešte ani ja tomu nemôžem uveriť a mám o tom presvedčať niekoho ďalšieho. Nechám to na zajtra, dnes už nemôžem, nezvládla by som to. Vrátila som sa do svojej izby, kde ma čakala Shiny, hneď mi začala skákať po nohách, aby ma privítala, skrčila som sa k nej a pohladkala ju.

KAPITOLA 7

Hneď skoro ráno som sa vybrala na prechádzku po okolí, konkrétne som sa vybrala na ulicu kde býva Suzie. Chodila som hore dole hodnú chvíľu, pozorovala som kto vychádzal z domov a tak som ich postupne vylučovala až mi ostali posledné tri domy. Bolo už veľa hodín a ja som musela začať konať, aby som to stihla skôr než ma niekto nájde, tak som sa rozhodla zaklopať na dvere každého z tých domov, postavila som sa pred prvé a zabúchala som na ne, otvorila mi staršia pani.

„Čo potrebujete?“ odmerane sa opýtala, držiac jednou rukou dvere aby som nemala šancu vidieť do vnútra.

„Prepáčte, zmýlila som si dom.“ Ospravedlnila som sa a odkráčala som smerom k ďalšiemu, tá pani ma stále pozorovala. Až keď som zaklopala na dverách domu oproti, zavrela ona tie svoje.

„Ahoj.“ Pozdravila mi mladá, krásna žena s dlhými čiernymi vlasmi a neuveriteľne veľkými očami hnedej farby. Dívala sa na mňa so zvedavým pohľadom a čakala, že sa jej predstavím.

„Ahoj,“ odkašľala som si, ty si Suzie?“ pre istotu som sa jej opýtala.

„Áno, o čo ide?“ zmätene sa pýtala. Ako jej to mám povedať?

„Ja som Teova kamarátka Mia.“ Začala som teda predstavením sa.

„Aha, Mia, jasné hovoril mi o tebe, ako sa má?“ toto bude ešte horšie ako som si myslela. Namiesto odpovede na jej otázku som sa na ňu dívala.

„Čo sa stalo?“ hlas mala plný obáv.

„Bude lepšie ak pôjdeme dnu.“ Ukázala som na zvedavých susedov, ktorý nás pozorovali. Prikývla a otvorila dvere dokorán. Usadili sme sa v obývačke.

„Ponúknem ti niečo?“ pokrútila som hlavou, bola veľmi milá, toto ju určite zloží.

„Suzie, to čo ti poviem je zlé, príšerné, ale prosím ťa ostaň silná.“ Snažila som sa ju pripraviť, ak sa vôbec dá človeka pripraviť na niečo také.

„Nenapínaj ma, čo sa mu stalo?“ pýtala sa naliehavejšie. Nedokázala som odpovedať, do očí sa mi hrnuli slzy a keď som tvorila ústa hlas sa mi zasekol v hrdle, pozrela som sa na ňu.

„Nie.“ Krútila hlavou.

„Je mi to ľúto, Suzie. Ja..“ nevedela som ani čo ešte povedať, rozplakala sa, objala som ju, nech vie, že nie je sama.

„Kedy? Ako?“ odtiahla sa odo mňa aby sa mi mohla pozerať do očí.

„Včera večer, boli sme.“ Zarazila som sa, lebo som si spomenula, že ona o nás nevie, teda nie všetko.

„Panebože, takže on tam naozaj išiel?“ zložila si tvár do dlaní a plakala ďalej.

„On ti to povedal?“ mierne ma to šokovalo, myslela som si, že nemá ani tušenie o včerajšku.

„Áno, on mi hovoril všetko.“ Pozrela na mňa s uplakanými očami.

„Čo presne ti povedal?“ opýtala som sa, pretože mám taký pocit, že pravda to nebola.

„Že musí ísť po priateľa, ktorého uniesli. Vravela som mu nech zavolá políciu, že je to príliš riskantné, ale ako sa zdá neposlúchol ma.“ Zložila si hlavu späť do dlaní.

„Suzie, ja už musím ísť, ale ešte za tebou prídem.“ Prisľúbila som jej a postavila som sa.

„Nechod' už,“ tiež sa postavila, „nechcem sa ťa nijako dotknúť, ale pre mňa bude lepšie, ak nebudem mať jeho pripomienku.“ Musím priznať, že ma zaskočila svojou odpoveďou, ale prikývla som, odprevadila ma k dverám, objala a ja som odišla.

„Kde si bola?“ spovedal ma Marc po mojom návrate.

„Len sa prejsť, potrebovala som to.“ Myslela som na to ako som sa prechádzala po okolí, aby neodhalil pravdu.

„Nabudúce nechod' sama.“ Upozornil ma.

„Viem sa o seba postarať.“ Vzdurovala som mu.

„Ja nevravím, že nie, ale práve sme prišli Tea a nemienim stratiť ešte niekoho ďalšieho.“ Takúto odpoveď som od neho nečakala, aj jeho sa poriadne dotkol Teov odchod, nakoniec tak ako všetkých. Dávala som sa na to ako odchádza odo mňa preč a mňa napadlo či sa vôbec ešte vráti ako živý, teraz už si nemôžem byť ničím istá, nikdy

nevieme kde kto zaútočí a ja ani nechcem pomyslieť na to, že by mohol môj otec umrieť a teraz už vôbec nie, nikdy by som si neodpustila, ak by umieral s pocitom, že som ho nenávidela. Musím sa s ním porozprávať a to čo najskôr. Vybrala som sa hneď za ním, ale začula som ako sa rozpráva so Stanom, tak som sa otočila a odišla som. Skúsím to neskôr.

Prešlo ďalších pár dní, ale ja som stále nenabrala odvahu na rozhovor s Marcom, namiesto toho som celé dni strávila buď v telocvični, kde som si svoju zlosť vybijala na boxerskom vaku alebo som bola vo svojej izbe, kde som ticho smútila za Teom aj za Mattom, občas som sa prichytila pri tom ako stojím pri Mattovom klavíri v jeho izbe a vyčkávam kedy sa vráti. To bolo najhoršie, vedieť, že tam niekde je a že sa už nikdy nevráti. To bola jedna z mojich mučivých myšlienok, ktorej som sa nemohla zbaviť, tak ako aj pocitu, že Teo umrel kvôli mne, stále si to vyčítam. Navyše keď je teraz už navždy preč, nemám sa tu ani s kým otvorene porozprávať, on bol jediný komu som tu verila natoľko, že som sa mu nebála povedať všetko, preto som časť z môjho času trávila pri jeho hrobe, kde som mu všetko hovorila, všetko čo som cez deň robila, všetko čo ma trápi, ako sa cítim, cítila som sa aspoň trochu vypočutá. Nemôžem poprieť, že Kim sa neraz skúsila so mnou viac zblížiť a ponúkla sa mi aby som sa jej zdôverila, ale ja som ju odmietla, nie preto, že by som ju nemala

rada, alebo by som jej neverila, ja len proste potrebujem ešte čas.

Od kedy Teo zomrel ani atmosféra v dome nie je taká ako pred tým, po jeho smrti všetci smútime, nikto takmer nič nehovorí, nikto sa neusmeje, je to nepríjemné chodiť dennodenne okolo nemých tvári a sama jednou z nich by, preto som sa rozhodla prehovoriť, všetci sme usadili v obývačke a ja som teda začala: „ja viem aké je ťažké žiť, tak ako pred tým a ani to od vás nežiadam, nechcem aby ste robili to čo kedysi, ja len chcem aby sme sa vzchopili a začali bojovať, musíme sa vzoprieť, musíme im ukázať, že sa nebojíme, že sme stále tu a že nikto nám nebude hovoriť čo máme robiť, musíme ich konečne raz a navždy poraziť. Prečo by sme sa mali nechať utláčať? Kvôli nám práve teraz umierajú nevinní ľudia a každou sekundou je ich viac a viac, tak ak nemáte za čo bojovať, bojujte aspoň za nich, nemôžeme predsa resignovať a podporovať vraždenie a mučenie. Nikto ich za nás nezastaví a práve preto to musíme urobiť my!“ vyzvala som ich, nemohla som sa totiž dívať na to ako sa ďalej ničíme a tým ničíme aj svet okolo nás, už sme toho zničili priveľa na to aby sme sa mohli ďalej nečinne prizerať. Dívala som sa na ich tváre a zbadala som v nich záblesk vzrušenia, videla som na nich, že im to nie je ľahostajné, videla som ako chcú bojovať, ale tiež som videla, že potrebujú najsť ten hnací motor, ktorý ich poženie vpred.

„Máš pravdu Mia, dosť bolo smútenia, nastal čas pomsty.“
Postavil sa Marc vedľa mňa.

„Podme ukázať tým mŕtvolám, kto je tu pán.“ Nastavil Stan ruku do stredu, usmiala som sa a dala som aj ja svoju ruku na jeho, po mne nasledoval Marc a nakoniec sa pridali aj Kim s Adamom.

„Dostaneme Matta späť.“ Povedal Marc.

„Zničíme ich.“ Dodal Adam.

„A zvíťazíme.“ Ako posledná sa ozvala Kim. Konečne sme naši tú štipku nádeje, ktorá nám pomôže.

„Môžem vyrušiť?“ vošla som do Marcovej pracovne.

„Práve obvolávam všetkých, ktorý by nám mohli pomôcť, čím viac nás bude, tým máme väčšie šance.“ Konečne sa usmieval už aj on, stavím sa, že sa celý ponoril do organizovania tejto.. čo to vlastne je? Záchranná misia alebo povstanie? To je aj tak jedno ako to nazveme, všetci vieme, že na konci toho celého bude vojna medzi mŕtvymi a živými.

„Chcela by som sa porozprávať.“ Konečne som nabrala odvalu na vyslovenie tejto vety, ktorá mi v hlave blúdila už veľmi dlho, veľa krát som si už aj predstavovala ako ju poviem a čo po nej bude nasledovať, ale až teraz sa to dozviem.

„Počúvam ťa.“ Položil z ruky zápisník, zložil si okuliare a otočil sa kreslom ku mne. teraz som mala jeho plnú pozornosť.

„Neviem ani čo chcem povedať, ja len viem, že nemôžem túto situáciu medzi nami nechať tak, nechcem aby sme mali medzi sebou taký vzťah.“ Pozrel sa na mňa s pohľadom plným očakávaní.

„A čo chceš?“ spýtal sa opatrne a naklonil sa ponad stôl.

„Odpustiť ti zatiaľ nedokážem, ale chápem prečo si to urobil, chápem to, ale teraz ti nemôžem dať viac ako môj sľub, že sa o to pokúsim a ak nastane ten správny čas aj to urobím.“ Čakala som ako príjme moje rozhodnutie.

„To je viac ako to v čo som dúfal.“ Z očí sa mu šírila radosť, vstal a objal ma, objatie som mu obetovala, nejako už začať musíme.

„Zatiaľ, ale neočakávaj, že ťa budem oslovovať “ocko”.“ Upozornila som ho, aby nebol prekvapený ak mu poviem Marc.

„Jasné, chápem.“ Odpovedal mi a pustil ma z objatia. Ja som opúšťala jeho izbu s dobrým pocitom, konečne som urobila niečo preto, aby sme sa zblížili aj keď som musela kvôli tomu odhodiť moju hrdosť, hoci len na chvíľu, ale stálo to za to.

„Musím to urobiť.“ Hovorila som všetkým, ktorý sa mi to snažili vyhovoriť. Ja, ale nemám na výber, teraz tu Shiny ostať nemôže, nikto na ňu nebude mať čas a navyše jej tu hrozí nebezpečenstvo. A viem, že bude v dobrých rukách.

„Môžeme ísť aspoň s tebou?“ dožadovala sa Kim.

„Nie, hneď som naspäť, sľubujem.“ Povedala som jej, naložila som Shiny do auta a odišli

„Neboj sa, bude o teba dobre postarané a až sa to všetko skončí sľubujem, že sa po teba vrátim.“ Pohládila som ju po hlavičke. Zastavovala som auto pár domov pred Suzienym, vystúpila som a vzala si krabicu, v ktorej bola Shiny, dívala sa na mňa tými smutnými očami a mne sa chcelo z toho pohľadu plakať, ale premošla som sa a odniesla ju ku dverám, naposledy som sa s ňou rozlúčila, vložila som k nej jej obľúbenú hračku a zaklopala som. Ja som sa rozbehla preč za strom, aby som sa uistila, že si Shiny vezme. Suzie otvorila a sklonila sa k Shiny, vzala si do rúk list, v ktorom som jej napísala:

“Ja viem, že už nechceš mať s nami nič spoločné, ale prosím ťa postaraj sa mi o ňu, ver mi, že ak by som nemusela nikdy by som ju neopustila, ale je to naliehavé a ja potrebujem tvoju pomoc. Dúfam, že čoskoro sa po ňu budem môcť vrátiť. Ďakujem.

S láskou, Mia.

PS: volá sa Shiny.“

Keď si ho prečítala dívala sa p okolí, ale nezbadala ma, čakala som čo urobí, našťastie som sa v nej nezmýlila, usmiala sa a vzala Shiny so sebou dnu. Uľavilo sa mi, aspoň ona bude v bezpečí. Išla som smerom k autu a pozerala som sa do okien Suzieinho domu, zbadala som, že sa na mňa díva cez jedno z nich, zastavila som sa na okamih, pokývla som hlavou na znak vďaky a odišla som. Shiny mi bude chýbať, ale je to len na chvíľu, teraz potrebujem byť sústredená na sto percent a ona by ma rozptyľovala. Cestou domov som dupla na plyn, aby som tam bola čo

najskôr, nech nemajú zbytočné obavy. Zvolila som si cestu cez centrum, pokladala som ju za rýchlejšiu, keď som stála na červenej všimla som si známú tvár, ktorá na mňa hľadela od obchodu. *Matt*. Okamžite som strhla volant a odstavila som auto, vyskočila som z neho smerom k nemu. Objala som ho, ale on nereagoval na moje gesto, namiesto toho ma odstrčil.

„Matt, bože, myslela som si, že ťa už nikdy nevidím. Čo tu robíš? Si tu sám? Ja len, že pod' so mnou naspäť.“ Pozerala som sa na neho plná nádejí, neviem čo som si myslela, ale v tom okamihu som zabudla na to, že teraz je pod nadvládou toho bastarda.

„Zbláznila si sa? nemám dôvod s tebou niekam ísť. V podstate ťa ani nepoznám.“ Vyslovil tie najbolestivejšie slová aké mi mohol povedať.

„Čo o mne vieš?“ chcela som vedieť čo mu to urobili.

„Čo to je za hlúpu otázku? Videli sme sa len raz v živote.“ Bol očividne zmätený z mojej reakcie. Chcelo sa mi plakať. Z obchodu práve vyšiel sám Leo so škodoradostným výrazom. Neudržala som sa a okamžite som po ňom skočila.

„Čo si mu to urobil?“ bila som ho do hrude a dala som mu pár faciek až kým ma od neho neodtrhol Matt.

„Čo si to dovoľuješ?“ upravoval si Leo svoj odev.

„Ty bastard, za toto mi zaplatíš, to ti prisahám!“ kričala som na neho, ale on sa mojím slovám len smial, striasla som so seba Mattove ruky a šla som späť do auta, teraz by nebolo rozumné nechať sa zabiť. Cestou som sa pozerala

na Matta, ktorý mal tiež zrak nalepený na mne, mal zvrátené obočie, je mi jasné, že sa snaží prísť na to čo sa tu vlastne stalo. Nastúpila som do auta a konečne som od neho bola schopná odtrhnúť zrak, naštartovala som a už ma nebolo, uháňala som ako šialená, nemohla som prestať myslieť na Mattove slová. Ved' on mi povedal, že ma nepozná, to ma bolelo najviac. Teraz už ani neviem či ho vôbec chcem zachrániť. Zaparkovala som auto a letela som rovno do svojej izby okolo Kim, Adama aj Marca. Jediný kto chýbal bol Stan. Nevšímala som si ich a pokračovala so ďalej.

„Mia!“ kričali na mňa, ale mne to bolo jedno. Zabuchla som za sebou dvere od svojej izby. Teraz budú mojim najlepším priateľom vankúše.

„Mia, zlato, čo sa stalo?“ zabudla som za sebou zamknúť dvere, čo Kim využila.

„Videla som ho, Kim!“ zakričala som na ňu cez slzy. Nechápavo na mňa hľadela, nemala poňatia o kom hovorím.

„Koho?“ ešte sa aj opýtala.

„Matta! Ja som ho videla, on stál pred obchodom v meste a ja.. šla som okolo na aute, Kim..“ nedokázala som ďalej pokračovať, potrebovala som sa nadýchnuť. Kim ma len ticho objímala, ale nehovorila nič.

„Šla som za ním, bol tam sám, ale nemala som to robiť.. vieš čo mi povedal?“ položila som rečnícku otázku, Kim ďalej vyčkávala kým všetko dopoviem.

„On povedal, že ma ani poriadne nepozná, chápeš to? Čo mu to urobili? Prečo?“ sklonila som hlavu do juj lona a beznádejne som plakala.

„Mia, ja ani neviem čo ti povedať, mrzí ma to, ale sľubujem ti, že to vyriešime.“ Kim sa rozhodla ozvať.

„Ako? To sa nedá, Kim.“ Tlačila som slová cez slzy.

„Dá sa to, Mia.“ Presviedčala ma.

„Ako?“ spýtala som sa jej znova.

„Zabijeme Lea.“ Odpovedala prosto a vtlačila mi bozk do vlasov. Mala pravdu, to je jediné riešenie, už som na to aj zabudla. Napravíme ho. Opäť vo mne vzplanula iskierka nádeje.

Po včerajšku som takmer celý dnešný deň strávila v telocvični, aby som si vybila všetku zlosť a frustráciu. Dnes sme už, ale začali všetci aj poctivo trénovať, aby sme pripravili. Nebol tu s nami len Marc, ten sa venoval prichádzajúcim hosťom, ktorý sa rozhodli, že nás podporia a postavia sa proti mŕtvym spolu s nami. Zatiaľ ich prišlo asi päť, ale ďalší mali doraziť až koncom týždňa. Ešteže máme dosť veľký dom a všetci majú kde spať, ale aj tak tu vznikol veľký chaos. Už si ani nepamätám ako sa volajú, vlastne spomínam si, že je niekto z nich je Mary, aspoň myslím. Spomínam si na ňu aj tak len kvôli tomu, že sa obtáčala celý večer okolo Stana a bolo to dosť protivné. Najradšej som bola mimo nich, v ich spoločnosti som sa cítila čudne, všetci na mňa hneď zízali a porovnávali ma

s Marcom alebo Stanom, vadilo mi to. A to sú tu ešte len piati, čo budem robiť potom?

Týždeň prešiel a mňa ani neprekvapilo, že zvyšok skupiny dorazil na čas, prišlo ich jedenásť, to boli poslední, chvalabohu. Samozrejme, že viem ako nám pomáhajú, ale na toľko ľudí nie som zvyknutá. Pred nimi som sa tvárila, že som v pohode, ale nemyslím, že mi to niekto uveril. Pár dní som ich len všetkých pozorovala, ich talenty, ako bojovali, ale hlavne aj ich správanie, všímala som si kto aký je a zistila som, že v skutku sú to celkom milí ľudia. Najviac sa mi zapáčila Andy s Mikeom, oni prišli niekde od Floridy. S nimi som sa dokonca pár krát aj rozprávala, sú veľmi milí, obaja mali dvadsaťtri rokov, boli dvojčatá, ale vôbec sa nepodobali, jediné čo mali spoločné bola výška a tiež boli obaja veľmi vtipní. Sú prví, ktorí ma dokázali rozosmiať od doby čo Teo zomrel a to naozaj rozosmiať. Oni spali v Teovej izbe, nechcela som aby ta niekto spal, ale nemali sme už kam toľkých ľudí uložiť a tak so súhlasila, ale pod podmienkou, že tam pôjde práve oni dvaja, aj keď zo začiatku sa to nepáčilo im, keďže boli súrodenci a mali spať na jednej posteli, ale keď vošli dnu a zbadali ten obrovský gauč uprostred izby, zmenili názor. Boli roztomilí, takmer vôbec sa od seba neoddelili a aj napriek tomu, že sa často dráždili a podpichovali, bolo vidieť, že sa majú radi. Aj som sa ich pýtala či niekoho majú a zistila som, že Mike chodí s nejakou babou z Floridy a je to človek, ale keď som rovnakú otázku položila Andy, len sa zasmiala a odvetila,

„Myslíš, že tento tu mi niekoho dovolí?“ d'obla prstom do Mika. Najviac času som trávila práve s nimi dvoma, ale dobre som vychádzala aj s Mary, ktorá randila so Stanom, dosť ma to prekvapilo, nie kvôli Stanovi, bol to fešák, aj ona bola veľmi pekná, ale nikdy som si nemyslela, že on je taký typ na rýchle vzťahy. Musím však priznať, že im to spolu veľmi pristalo. Nikdy by ma ani nenapadlo, že aj z takejto príležitosti pre akú sme sa tu všetci stretli by mohlo vzniknúť aj niečo také ako je medzi nimi. Síce tomu vzťahu nerozumiem, ale je vidieť, že im na sebe záleží a to je predsa podstatné. Trochu som im aj závidela, kým ja som ostávala nakoniec vždy sama, oni mali jeden druhého. A človek, ku ktorému som niečo cítila si myslí, že som nejaká cudzia žena z ulice. Už tá samotná predstava pôsobí deprimujúco.

„Ideš! Máš ho!“ všade po telocvični sa ozývali hlasité pokriky, každý povzbudzoval toho svojho, práve sa tu totiž odohrávali “priateľské” súboje medzi prechodnými obyvateľmi tohto domu. Teraz si merali sily Andrew a Stan, Andrew bol dobrý kamarát s Mary, takže mi bolo hneď jasné prečo práve takáto dvojica s vytvorila. Stan šiel do toho súboja úplne naplno, zrejme žiarlil, aj keď nechápem prečo, pokiaľ viem Andrew je gay, sám mi to povedal. Každopádne je to pekná podívaná, ja som fandila Stanovi, keď už je to môj brat, tak čo mám robiť.

„Podme Stan!“ kričala som na neho z prvého radu, vychutnávala som si to. Škoda len, že Stan po chvíli začal

prehrávať, dokonca som mala chuť mu pomôcť, čo som mohla vďaka mojej schopnosti veľmi ľahko urobiť, ale rozhodla som sa, že to nechám tak, nech je to fér. Nakoniec sa aj tak Stanovi podarilo celý zápas otočiť jedným úderom, po ktorom Andrew padol ako sa hovorí “na riť”. Stan sa na znak vtipu poklonil a pripojil sa k Mary, ktorá stála len pár krokov odo mňa. Ešte zopár ďalších dvojíc si medzi sebou zmeralo sily, dokonca sa zapojili aj Kim či Andy, ja som záujem nemala, radšej som trénovala po večeroch sama. Je pravda, že od kedy ma tam Adam raz našiel, tak začal za mnou pravidelne chodiť a pomáha mi, aby som sa zlepšovala. Musím povedať, že je to výborný učiteľ, veľa som sa od neho naučila a robím veľké pokroky, na čo som hrdá. Pre večerný tréning som sa rozhodla aj z toho dôvodu, že ak trénujem nemám čas na to aby som myslela na veci na ktoré nemám, ale namiesto toho sa plne sústredím na každý úder, a po tréningu som vždy veľmi unavená, takže hneď zaspím. Takto sa ja vyhýbam všetkým hrozivým myšlienkam a účinkuje to výborne.

Dnes sme sa niektorí vybrali na menšiu obchôdzku po teritóriu mŕtvych, aby sme mali aspoň nejaký prehľad ako sú na tom a aké šance proti nim máme, snažili sme sa byť nenápadní, takže k žiadnym ťažkostiam by nemalo dôjsť. Prekvapilo náš však čo sme zistili, na nikoho sme totiž v podstate nenatrafili, videli sme sotva troch mŕtvych ako strážia svoje ulice a to bolo všetko, obyčajne ich je tam

viac ako desať, to mohlo znamenať len toľko, že sa chystajú na nás rovnako ako mi na nich a ak je to naozaj tak, potom hráme už len o čas. Teraz je všade cítiť napätie, všetci sa obávajú, ale nikto z nich nestratil ani štipku tej bojovnosti s ktorou tu prišli, nikto z nich sa nevzdáva, všetci chcú vyhrať. Pokiaľ ide o mňa, ja len chcem tomu smradovi Leovi nakopať zadok a získať späť Matta, na inom mi až tak nezáleží, každý máme svoje priority.

„Síce sme stratili výhodu presily, keďže sa o našich plánoch nejako dozvedeli, ale stále máme šancu ich prekvapiť a to môže byť ten moment, ktorý rozhodne, preto navrhujem, aby sme ich napadli čo najskôr, teraz to očakávať nebudú a my sme pripravení.“ Navrhol nám v jeden večer Marc, ja som s ním súhlasila, chcela som to mať celé čo najskôr za sebou. Dohodli sme sa, že na nich zaútočíme tento štvrtok čo je už zajtra, Marc ešte chcel vypátrať spomedzi nás krysu, ktorá tu musela byť, inak by sa nikdy Leo nedozvedel o tom čo chystáme, preto ten prednes nehovoril len tak, ale pozorne čítal všetkým v miestnosti myšlienky. Našťastie prišiel na to o koho ide, bol to istý Sam, ktorý sa chcel vopchať Leovi do zadku, aby si získal jeho náklonnosť, zbabelec. Zabiť sme ho nemohli a tak, ho Marc uväznil v pivnici pekne pod zámkom, aby sme sa uistili, že nevyzradí ďalšie informácie.

Keď nastal toľko očakávaný deň všetci sme trochu znervózneli, ale nikto sa nezľakol a neušiel. Dlhú chvíľu som rozmýšľala čo si vlastne na takúto príležitosť ma človek

oblieť, napokon som sa rozhodla pre čierne nohavice a vojensky zelené tričko, topánky sme mali všetci od Marca boli špeciálne upravené, na podrážke mali ostré čepele. Všetci sme sa zhromaždili v garáži okolo zbraní, ktoré boli naskladané na zemi, každý sa tam našiel svoje, ja som si vybrala podobnú zbraň ako som mala naposledy, s tým, že tento krát som ju už ovládať vedela a to veľmi dobre, mám prekvapivo výbornú mušku, ďalej som si vzala aj dva menšie nože a jeden meč, tie sme mali všetci pre istotu, ak sa nám minú náboje, aby neostali bezbranní.

„Pripravení?!“ vykrikol nahlas Marc.

„Áno!“ všetci jednohlasne zareagovali, ja som len ticho prikývla. Ešteže tu majú toľko áut inak neviem ako by sme sa tam dostali, ja som šla v aute s Adamom, Kim a Marcom, Stan si totiž vybral, že cestu strávi s Mary.

„Bojíš sa?“ pýtal sa ma Marc.

„Klamala by som ak poviem nie, ale to neznamená, že utečiem.“ Odpovedala som mu, v jeho tvári sa zračili otcovské obavy, ale nijako mi neoponoval, ani sa ma nepokúšal presviedčať aby som tam nešla, vedel, že by nemal najmenšiu šancu. Zvyšok cesty už bolo počuť len naše dýchanie, ktoré bolo neprirodzene hlasité, čo si vysvetľujem tým, že sa všetci snažíme pripraviť na to čo nás čaká. Vieme, že to nebude ľahké, ale teraz je už neskoro na to aby sme zdupkali. Ja, ale pociťujem aj nejaký zvláštny pocit radosti, keď si predstavujem ako čelím Leovi. „To nech ťa ani nenapadne.“ Zastavil môj tok myšlienok Marc.

„Nikdy neviem kto pred ním skončí.“ Pokrčila som ramenami, Kim a Adam sa na nás otočili, v očiach mali neveselé pohľady, vedela som, že vedia na koho narážam.

„Ak sa pred neho dostaneš v okamihu ťa zabije.“ Snažil sa Marc vo mne prebudiť ešte väčší strach, na to mu ja, ale neskočím.

„Som jediná, ktorú nemôže ovplyvniť, ja som ta prvá, ktorá by mu mala čeliť.“ Myslím, že som mu povedala celkom rozumný dôvod na to aby to už nechal tak.

„Nemáš ani tušenie čoho je schopný.“ Smutne uzavrel našu konverzáciu a pozeral sa von oknom, kde začalo zapadať slnko. Máme v pláne ešte počkať tesne pri ich domove až kým úplne nezapadne a potom zaútočiť, takto si nás hneď nevšimnú. Zaparkovali sme autá na dohodnutých miestach a všetci sme vystúpili, čakali sme potichu na kým sa vytratia aj posledné lúče slnka a vybehli sme vpred, postupovali sme pomalšie, aby sme nespôsobili veľký rozruch. Vpredu šiel Marc so Stanom, podporovali ich aj Andrew a Mike, všetci to boli skvelí bojovníci, tí najlepší, preto šli ako prví. Zľakla som sa keď na nich vyskočili z bokov strážcovia, ale veľmi rýchlo ich dokázali zabiť, bez zvukov, ktoré by dokázali vzbudiť niekoho pozornosť. Takto sme dostali až takmer úplne k domu, tam už však tých stráží bolo o čo si viac, tak sa rozhodli, že ich zabijú na diaľku a na zbrane si nasadili tlmiče, potom som už len videla ako pätolizači jeden po druhom padajú, akoby boli domino. Bolo mi ich aj trochu ľúto, ale len na malú chvíľku, hneď ako som si predstavila

všetko čo spôsobili tá lútosť ma prešla. Zrazu sa začali zovšadiaľ ozývať poplašené hlasy, ktoré vykrikovali, „Už sú tu!“ a podobné hovadiny, pozreli sme sa na strechu odkiaľ tie hlasy šli najviac, na toto sme nepomysleli, a teraz je už neskoro robiť nejaké opatrenie, už o nás vedia, teraz nastane tá ťažšia časť toho celého. Otvorili sa dvere a v nich sa objavila hotová armáda, začali vychádzať von a my sme o trochu ustúpili, aby sme udržali odstup, najprv sme sa rozhliadali kto každý tam je. Zbadala som toho odporného Lea, ale čo ma prekvapilo bolo, že po jeho boku stál Matt, pripravený ho chrániť. Myslím, že toto bol ten spúšťač, Matt ako bábka stojaca po Leovom boku, keď som toto videla začala som strieľať ako zmyslov zbavená.

Matt

KAPITOLA 8

Obzeral som sa okolo seba stále dookola, videl som všetky tie veci, ktoré boli moje, videl som izbu, ktorá bola moja, dom, v ktorom bývam, ale nič z toho mi ako moje nepríde, mám pocit, akoby som sa nachádzal na úplne cudzom mieste. Dokonca ľudia, ktorých stretávam po chodbách mi prídu ako pocestní neznámi, nemám pocit, že sem patrí. Je to zvláštne, keďže s Leom žijem už od mojich desiatich rokov, keď ma ten smrad Marc vyhodil z domu a oddelil ma tak od mojej vlastnej sestry, ach, ako mi chýba, ale ona už na mňa určite zabudla po toľkých rokoch. Spomínam si na všetkých, s ktorými som tam vtedy žil a aj na to ako hnusne sa ku mne správali, to im nikdy nezabudnem. Od kedy mňa a Kim Marc uniesol od jednej z našich pestúnskych rodín, urobil si z nás len ďalších poskokov, ja som mu na to, ale na rozdiel od Kim neskočil, som rád, že sa Leovi podarilo zachrániť ma pred ním, tieto „mŕtvoly“ ako ich volá Marc so svojimi kumpánmi sa ku mne správali vždy slušne a s úctou aj keď som nebol ako oni a preto si ich o to viac vážim. Nikdy na mňa nezaútočili, naopak prijali ma medzi seba akoby som k nim vždy patril, preto je čudné, že dnes sa tu cítim tak inak, nesvoj, akoby jedna časť môjho tela chcela odtiaľto okamžite odísť, kým tá druhá tu chce zostať. Nerozumiem tomu, asi by som sa

mal ísť poradiť s Leom, čo sa to so mnou deje, on ma vždy na všetko správnu odpoveď.

„Môžem vstúpiť?“ opýtal som sa cez zatvorené dvere, na ktoré som predtým zaklopal.

„Samozrejme.“ Ozval sa takmer okamžite. Stlačil som teda veľkú ťažkú mosadznú kľučku a vošiel som dnu, mal pri sebe aj niekoľko ľudí z ochranky, čo je úplne logické, keďže nikdy neviem, kedy na nás Marc zaútočí, každú chvíľu niečo vymýšľajú.

„Potrebujem sa s tebou o niečom rozprávať.“ Otvorene som povedal, pred ním nechcem nič zatajovať.

„Iste,“ usmial sa na mňa, „odíďte!“ nariadil svojim strážam aby nás nechali osamote.

„To nebolo potrebné.“ Povedal som mu.

„Chcem, aby sme mali súkromie.“ Prehovoril láskavým hlasom a ponúkol mi aby som sa usadil v kresle, tak som si teda sadol a spustil som.

„Leo, nechcem aby si si myslel, že ti nedôverujem alebo niečo podobné, ty vieš, že áno, ale dnes ráno som sa prebudil akýsi iný, mám zvláštne pocity, ktoré mi vravia, že by som tu nemal byť. Chcel som ti to povedať, nechcem pred tebou nič skrývať.“ Priznal som sa mu.

„Nič sa nedeje, synak, občas aj ja mávam také dni, ver mi, to prejde, zajtra si už na to ani nespomenieš.“ Bol chápatelý ako vždy, vedel som, že ak za ním prídem, urobím dobre.

„Ďakujem, už sa cítim lepšie.“ Povedal som mu s úsmevom na tvári.

„Ak budeš mať hocijaký problém, ja som tu stále.“
Potľapkal ma po ramene. Usúdil som, že je najvyšší čas na odchod z jeho izby, nemal rád dlhé návštevy.

„Ešte raz ti ďakujem, ja už pôjdem.“ Postavil som sa.

„Maj sa, Matt.“ Pozdravil ma Leo a ja som vyšiel von. Zašiel som sa poprechádzať po okolí, aby som si vyvetral hlavu a lepšie si usporiadal svoje myšlienky, ostal som len na území našich pozemkov, Leo nechcel aby som chodil niekam ďalej a ja ho mu nechcem robiť napriek. Šiel som si sadnúť ku fontáne, ktorá bola na konci záhrady a sledoval som ako voda v nej predvádza neskutočné akrobatické kúsky, páčilo sa mi to, navyše z nej sálalo príjemne teplo, keďže voda musela byť horúca, kvôli tomu, že sa nachádzame na Aljaške, kde je teplo len veľmi málo. Po chvíľke sa ku mne pridala Annie, Leova dcére, ktorá je očarujúco krásna, ale vyrastali sme spolu od detstva a ja ju vnímam skôr ako sestru než ako niečo viac, veľmi mi pomohla, keď som stratil Kim a čiastočne ju aj nahradila.

„Čo tu robíš takto sám?“ sadla si vedľa mňa.

„Len pozorujem.“ Otočil som sa k nej, vyzerala krásne ako vždy.

„Čo si preberal s mojím otcom? Videla som ťa vychádzať z jeho izby.“ Vyzvedala, čo robievala často, nikdy jej nič neuniklo a všetko musela vždy vedieť. To som mal na nej taktiež rád.

„Bol som sa s ním porozprávať, nič vážne.“ Odpovedal som jej s vedomým, že táto odpoveď jej rozhodne stačiť nebude.

„O čo šlo?“ vedel som, že to nenechá len tak.

„Ako som povedal nič vážne, len dnes som mal taký čudný pocit, akoby som sem nepatril, to je všetko.“ Vysvetlil som jej teda, ani pred ňou som nemal žiadne tajnosti.

„A ako sa cítiš teraz?“ položila mi ďalšiu otázku.

„Už lepšie, ten pocit mám stále, ale tvoj otec ma uistil, že do zajtra to určite prejde, povedal mi, že aj on takéto pocity občas máva.“ Dopovedal som jej zvyšok, aby sa upokojila, od kedy sa pamätám, vždy sa takto strachovala.

„Tak dobre, ja ťa tu už nechám.“ Odišla s ustráchaným pohľadom v očiach, nemal som jej radšej nič hovoriť. Po jej odchode som vstal a som sa šiel ešte poprechádzať okolo záhrady, keď mi už začínala byť zima, rozhodol som sa vrátiť. Jim, po Annie asi môj najlepší kamoš, ma už čakal pred x-boxom, od kedy ho vymysleli, hrávali sme ho každý deň a nevynechali sme ani dnešok. Je to zábava a obaja sme súťaživí, takže neraz sa stalo, že to vypuklo aj do menšej bitky, na ktorej sme sa nakoniec len zasmiali. Väčšinou som vyhral ja, z čoho som mával vždy obrovskú radosť. Dnes sa mi však až tak nedarilo a Jim ma hravo porazil, dali sme si a odvetu, ale ani to mi nevyšli, dnes vážne nemám svoj deň.

„Zajtra ti to vrátim.“ Dal som mu svoj prísľub.

„Už sa teším.“ Zabával sa na mne. Chvíľu som ešte hral urazeného, ale potom priniesol Dan chipsy, pukance, pivo a pripravili sme sa na sledovanie baseballu. Aj pri obyčajnom sledovaní športu v telke, sme nenechali svoju súťaživosť, aby nás opustila a vždy sme sa vopred stavili

o víťaza. Pri tomto mal najväčšiu úspešnosť Dan a my sme mu s Jimom zakaždým museli dať po stovke, o ktorú sme hrali. Najhoršie však bolo, keď obaja stavili na ten istý tím a ja som prehral, to pre mňa znamenalo, že musím dať dvojnásobok peňazí, čo bolo strašné. Našťastie sa však stávalo aj to, že keď obaja mali stavené na ten istý tím, zadarilo sa mne a porazil som ich, čo znamenalo dve stovky pre mňa. Som zvedavý ako mi vyjde dnešný tip, svojmu mužstvu verí, tak uvidíme.

„Tuším, že dnes mi na môj účet pribudne ďalšia stovka.“ Zarehotal sa Dan, potom ako jeho tím skóroval. Ja som staval proti nim dvom, risk je zisk, aj keď to zatiaľ tak nevyzerá.

„Len aby mne nepribudli dve stovky.“ Poznamenal som keď môj tím vyrovnal, následne po pár sekundách hry aj zvýšil svoj náskok a ja som znervóznel, nemohol som obsedieť na jednom mieste, chodil som po celej miestnosti a ak hrozilo, že by mohol môj tím inkasovať, vždy som si rukou prekryl obe oči. Do konca zostávala už len jedna jediná minúta a môj tím viedol o pár bodov.

„Bože, prosím.“ Začal som nahlas prosíkať. Dan s Jimom sa na mňa nenávistne pozreli, keď rozhodca odpískal koniec zápasu.

„Áno!“ vykrikoval som a začal som poskakovať ako malý.

„Poprosím si peniaze, páni.“ Provokatívne som povedal.

„Čo si o sebe myslíš, že len tak sem...“ zastavil sa v polovici vety Dan, keď do neho Jim štuchol, nechápal som prečo je tak agresívny.

„Tu máš.“ Sklamane mi podával Jim svoju časť peňazí do ruky. Napokon mi ich dal aj Dan a ja som si hrdo odkráčal do svojej izby, aby som si tie peniaze odložil ako som to robieval po každej hre. Otvoril som krídlo môjho klavíra a vytiahol som odtiaľ svoju krabičku, do ktorej som si po každej stávke peniaze odkladal, keď som ju však otvoril, nemilo ma prekvapilo, že bola prázdna, mal som v nej mať už minimálne tisíc dolárov, to je čudné, že by ma po toľkých rokoch niekto okradol? Vložil som do nej teda dnešné peniaze a šiel som za Danom a Jimom, aby mi to vysvetlili.

„Myslíte si, že je vtipné?“ začal som.

„O čom to hovoríš?“ reagoval Jim.

„Vzali ste mi peniaze, moje peniaze!“ zvýšil som na nich hlas.

„Hej, nikto ti nič nevzal tak sa láskavo upokoj!“ Jim tiež zvýšil hlas, „chod' po Lea.“ Pošepkal Danovi, ale ja som to počul.

„Na čo? To nedokážete bez neho nič vyriešiť?!“ ďalej som kričal a vlastne ani neviem odkiaľ sa tá všetka zlosť zrazu objavila, proste som vypenil.

„Upokoj sa Matt.“ Snažil sa kontrolovať situáciu Jim, kým Dan už bol dávno z miestnosti preč, aby priviedol Lea.

„Nehovor mi čo mám robiť! Nikto z vás na to nemá najmenšie právo!“ slová sa zo mňa neovládateľne sypali.

„Čo sa to tu deje?“ prehovoril autoritatívnym hlasom Leo, ktorý už stál za mnou, otočil som sa na neho a bez slova som ho pozoroval, hľadel som na neho už toľkokrát, ale

prvý krát mám pocit, že sa pozerám na neznámeho človeka.

„Začal nás obviňovať, že sme mu ukradli peniaze.“ Odpovedal mu Jim. Leo sa na mňa zvláštnym spôsobom pozrel, akoby sa mi snažil dostať do hlavy, bolo to nepríjemné.

„Vysvetlíš mi to Matt?“ prehovoril ku mne milým hlasom. Ja som však nevydal ani hlások, namiesto toho som sa premiestnil preč, potreboval som odtiaľ vypadnúť. Necítim sa tam vôbec dobre, mám pocit akoby som tam ani byť nemal, niečo mi tu nehraje, ale neviem čo. Ocitol som sa na jednej ulici v meste, netuším aký je jej názov, ale pripadá mi povedomá, stál som pred nejakým vchodom do bytovky, viem, že som tu už bol, spoznávam to tu, ale nepamätám si na to, ako je to možné? Čo sa to so mnou dnes deje? Prechádzal som sa po meste, keď som sa na to snažil prísť, ale nič mi nenapadlo. Neviem ani kam ísť, späť sa ešte vrátiť nechcem, potrebujem si všetko premyslieť, netuším čo sa to deje, ale niečo nie je v poriadku. Cítim to v kostiach ako sa hovorí. Vybral som sa do jednej maličkkej kaviarne, aby som sa zohrial, objednal som si kávu, jej chuť ma prekvapila, pretože takúto zlú kávu som už raz pil, že by som tu už niekedy bol? Čo ak trpím výpadkami pamäte? Zavolať som staršieho pána, ktorý tu obsluhoval, aby som sa ho na to mohol opýtať.

„Možno to bude znieť čudne, ale musím sa vás to opýtať, bol som tu už niekedy?“ zadíval sa na mňa ako na psychopata, ale odpovedal.

„Neviem, pane, ja som majiteľ, takže obsluhujem len zriedka.“ Takto znela jeho odpoveď. *Perfektné, ako to teraz zistím?* Potrebujem predsa vedieť prečo si to nepamätám. Rozhodol som sa, že si budem prechádzať všetky moje spomienky, ktoré si pamätám, prekvapilo ma, že najzreteľnejšie sa mi vybavovali obrazy z detstva, ešte z čias keď sme s Kim žili v pestúnskych rodinách. Potom si už spomínam matne, skôr len nejaké ústrižky, keď som si porovnával všetky spomienky prišiel som na jeden fakt, ani jednu spomienku nemám súvislú, sú tam len tváre a pár slov, viac si nepamätám. *To je čudné.* Pomyslel som si. Možno by som to mal prebrať s Leom, on by mi mohol pomôcť. Áno, to bude najlepšie, idem hneď teraz späť. Premiestnil som sa na miesto, kde sa odohral celý ten incident s peniazmi, ostal som prekvapený keď som videl že ma tam všetci traja čakajú.

„Kde si bol?“ vyskočil Leo na nohy len čo ma zbadal.

„Potreboval som na vzduch.“ Stroho som mu odpovedal.

„Vyzeráš utrápene.“ Snažil sa zistiť čo mi je, chcel som mu všetko povedať, ale keď som otvoril ústa, rozmyslel som si to.

„Som v pohode, len je smutné zistiť, že som prišiel o tisíc dolárov.“ Zaklamal som mu, o tie peniaze mi už vôbec nešlo, teraz ma zaujíma len moja situácia.

„Mrzí ma to, naozaj neviem ako sa to stalo.“ Tento krát som jeho smutnému pohľadu neveril. Tak teraz vážne, čo sa to so mnou deje? Ešte dnes ráno by som za neho aj život položil a teraz? Nevzbudzuje vo mne ani štipku

dôvery. Možno keď sa vyspím bude všetko opäť ako pred tým.

„Ja si pôjdem už ľahnúť, dobrú noc.“ Pozdravil som im a odišiel som do svojej izby, kde som sa zamkol, nechcem aby mi sem niekto liezol. Natiahol som sa na posteľ a pokúsil sa zaspáť.

Ráno som bol stále rovnako zmätený, ani ma to nijak zvlášť neprekvapilo, ale rád by som mal túto neistotu za sebou. Šiel som si zabehať ako som to robieval stále, nohy mi síce uháňali vpred, ale myšlienky ostali stáť na tom istom mieste, kde ukončili svoju púť včera večer. Obával som sa toho na čo som mohol prísť, keďže samozrejme viem, čoho je Leo schopný, viem, že dokáže manipulovať so spomienkami iných, ale nemyslím si, že by to urobil aj mne, o tom pochybujem. Dnes som behal dlhšie ako obvykle, takže keď som sa vrátil Leo a Annie sedeli už v jedálni, vždy jedli samostatne od nás ostatných, mne to neprekážalo, ale nikdy som to ani neriešil, vždy som si to odôvodnil tým, že chcú tráviť spolu čas ako otec s dcérou. Keď som vošiel k nim, stíchli a dívali sa na mňa skúmavými pohľadmi.

„Dobré ráno.“ Predstieral som nadšenie a zabehol si do kuchyne po niečo na jedenie, chcel som si to vziať do izby, ale Annie ma zastavila.

„Nechceš sa pridať k nám?“ zdvorilo sa opýtala.

„Ak nebudem rušiť.“ Odpovedal som pohotovo, aby som nezbudil najmenšie podozrenie, Leo mi posunul stoličku, na znak toho, že si mám prisadnúť a tak som to aj urobil.

„Bol si si zabehať?“ začala konverzáciu Annie.

„Hej, ako vždy.“ S úsmevom som jej odvetil. Bolo zvláštne sedieť v ich spoločnosti a predstierať, že sa cítim dobre, lebo až do teraz to aj stále tak bolo, a zrazu som mal byť neprirodzený.

„Pozri Matt, určite si po včerajšku v pohode?“ uistoval sa Leo.

„Jasné, hodíme to za hlavu.“ Kývol som nad tým rukou.

„Nezdáš sa mi.“ Podozrieva ma, čo som čakal? Pozná ma predsa lepšie ako hocikto iní, mal by som mu povedať pravdu.

„Som v pohode, len ma stále trápi aj to čo včera a nechcem aby to tak bolo.“ Vyhovoril som sa, myslím, že na toto by mi skočiť mohol.

„Neboj sa to prejde.“ Zopakoval frázu zo včera, ale hlavné je, že mi uveril a zvyšok konverzácie už rozprával vtipy a ohromne sa zabával, ja som sa tváril, že sa tiež bavím. Po raňajkách som si dal krátky tréning vonku na dvore, súperil som s Jimom, potreboval som si na niekom vybiť zlosť. Po tréningu som dal sprchu a usadil som sa za klavír, chcel som si zahrať pár nôt, hranie sa klavír ma vždy upokojilo, nech som si prechádzal čímkoľvek. Na tomto nádhernom hudobnom nástroji ma učil hrať Leo, živo si to pamätám, teda nie až tak život, ale spomínam si na nejaké tie hodiny, ktoré sme spolu za klavírom strávili. Zahral som si moju

oblíbenú melódiu, ktorú som sám napísal ešte ako malý chlapec, bola určená Kim, chcel som jej ju zahráť k narodeninám, ale nemohol som, keďže mi Marc nedovolil sa s ňou stretnúť. Raz jej ju však určite zahrám, aj teraz mám jej fotku na klavíri a predstavujem si, akoby tu naozaj sedela a počúvala ma.

„Mám ťa rád Kim.“ Povedal som to súčasne s končiacou sa melódiou.

„To bolo krásne.“ Zatlieskala mi Annie. Okamžite som zaklapol klavír, nevedel som, že ma niekto počúva.

„Pokož, som to len ja.“ Na perách sa jej pohrával úsmev, zjavne sa na mne dobre bavila.

„Prepáč, zľakol som sa.“ Ospravedlňoval som svoje správanie, ale ona si to nevšímala, usadila sa oproti mne na kreslo a dívala sa na fotku, ktorú som mal položenú na klavíri. Ochránársky som si tu fotografiu priložil k hrudi.

„Môžem sa pozrieť?“ ukázala na fotografiu.

„Na čo?“ pýtal som sa jej ako somár, ale nemám rád ak mi niekto zasahuje do súkromia, dokonca ani Annie nie, ešte nikomu som tu fotku za tie roky neukázal.

„No tak, nezjem ti ju, len som zvedavá ako vyzerá tvoja sestra.“ Opäť tá jej zvedavosť.

„Veď je ešte na nej malá, teraz už určite vyzerá inak a ja ani neviem ako.“ Povedal som smutne. Je strašné ako dlho som ju už nevidel veď ani na ulici by som ju už nespoznal, ak by šla okolo mňa.

„Nebud' smutný,“ postavila sa a podišla ku mne, „ukáž“ vzala mi fotku z rúk a pozrela sa na ňu.

„Vráť mi ju.“ Vytrhol som jej ju z rúk, je to jediná spomienka na moju sestru a ja nechcem, aby sa jej niečo stalo.

„Prepáč, len som sa pozrela a musím uznať, že ako dieťa bola rozkošná.“ Usmiala sa a šla za mnou, otočil som sa k nej.

„To bola.“ Nepáči sa mi ako môj hlas zaznel, akoby som rozprával už o mŕtvom človeku, otriasol som sa a fotku dal do šuplíka v stolíku.

„Čo tu vlastne robíš?“ pýtal som sa Annie, veď ani neviem na čo sem prišla.

„Vieš, mňa neoklameš tak ako otca, vidím, že ti niečo je.“ Pohladila ma po ramene.

„On ťa poslal?“ vyzvedal som.

„Nie, čo si to o mne myslíš? Len chcem vedieť, čo ťa naozaj trápi.“ Jej veľké oči mi prepaľovali môj pohľad.

„To čo som povedal aj tvojmu otcovi, neviem čo za tým viac vidíš Annie. Je snád' málo to, že sa tu cítim akoby som ani nebol doma? Akoby som žil niekde v neznáme?“ skúsil som jej ísť na city nech mi už dá pokoj.

„Prepáč mi to, ja som sa len chcela uistiť.“ Krátko ma objala a vycupitala von z izby.

„To je v pohode.“ Zakričal som za ňou a tento krát som sa presvedčil o tom, že som svoje dvere zamkol. Opäť som si sadol za klavír a nechal svoje prsty nech úradujú za mňa. Milujem bezmyšlienkovité hranie na klavír, dokáže mi naladiť tie správne pocity. Ani tento krát ma nesklamal, dokonale som sa uvoľnil a konečne sa cítim byť sám sebou.

„Matt, si tam?“ vytrhol ma z „tranzu“ Leov hlas, ozývajúci sa spoza dverí.

„Vydrž!“ štekol som na neho, nemám rád ak ma niekto ruší. Pobehal som k dverám a odomkol ich, bol tam sám, tak som ho vpustil dnu.

„Prepáč, že ťa vyrušujem, ale chcem sa rozprávať.“ *No čo zasa chce?* Táto myšlienka mi napadla ako prvá, v poslednom čase ma totiž otravuje dosť často.

„O čo ide?“ spýtal som sa zdvorilejším hlasom, oproti tomu, ktorý sa búril v mojej hlave.

„Annie ma o teba starosť, a úprimne ani na mňa nepôsobíš práve priateľským dojmom, od včera si čudný.“ Pozorne ma sledoval, aby videl reakciu na každé jedno slovo, ktoré vyslovil.

„Povedal som ti o čo ide, nič nové ma netrápi.“ Povedal som mu polovičnú pravdu, je fakt, že stále sa cítim rovnako ako aj včera, ale na druhej strane pribudli k tomu aj nejaké nové problémy. Presnejšie moje pochybnosti ohľadom všetkého, nič mi tu totiž nedáva zmysel, ani moje vlastné spomienky.

„Vieš, že mne môžeš povedať všetko.“ Posadil sa do kresla s očakávaním, že prehovorím, ale ja som namiesto toho mičky podišiel späť ku klavíru a začal som hrať, akoby tam ani Leo nesedel.

„Prestaň!“ vykrikol odrazu, na moment som sa na neho pozrel, ale hrať som neprestal.

„Mňa takto ignorovať nebudeš!“ doslova besnil, strhol mi ruku z klavíra a hudba utíchla, nahnevaný som sa postavil

a hrozivým pohľadom som sa mu díval priamo do očí. „Ty mi rozkazovať nebudeš! Chceš vedieť v čom je ešte problém? V tom, že ti už ani trošku neverím a mám plné zuby tvojho povýšeneckého správania! Začínam ma pocit, že si ma poriadne zmanipuloval, aby som tu s tebou ostal, inak si to totiž vysvetliť ani neviem.“ Toto som mu mal rozhodne povedať, lenže ja som dokázal zachovať chladnú hlavu a neprezradiť sa tak, že niečo tuším, inak by to bol môj koniec.

„Prepáč, už ťa počúvam.“ Tak toto som mu nakoniec povedal, tieto slová sa mi, ale len veľmi ťažko vyslovovali.

„Mrzí ma, že som tak prehnane zareagoval, ale neznášam ignoranciu.“ Prehovoril Leo, ja ale viem, že ani prinajmenšom neľutuje čo urobil. Ako rýchlo so mu prestal veriť, ako rýchlo vo mne vzbudil podozrenie a nenávisť a práve vďaka tomu viem, že sa mi hral s mojimi spomienkami, ale netuším do akej hĺbky až zašiel, preto mu nemôžem veriť ani slovo, nesmiem sa nechať nalákať do jeho siete. Musím si začať spomínať, ale vôbec neviem ako na to. Preto teraz budem predstierať lojalitu voči nemu, potrebujem získať čas.

Premiestnil som sa na svoj obľúbený ostrov, kam som vždy chodieval ak som potreboval byť sám, bez všetkých. Na tomto ostrove nikto nebýval, bol opustený, úplne, vlastne keď tak uvažujem, nespomínam si ani, že by som tu niekedy videl nejaké zvieratá, ale páči sa mi to tu, hlavne to ticho, je to príjemné, sedieť len tak na piesku, vidieť tú

krásnu zeleň, cítiť ten čistý, ničím neznečistený vzduch a počuť nádherný šum mora. Toto miesto je čarovné, moje najobľúbenejšie, prvý krát som sem prišiel v mojich štrnástich rokoch, viem len, že nás napadli a mňa rýchlo dirigovali aby som utiekol, tak som sa premiestnil bez rozmyslenej predstavy a sem som sa dostal, od vtedy tu chodím pravidelne. Ešte nikoho som sem nikdy so sebou nevzal, raz som si dal sľub, že tu vezmem len osobu, ktorej budem bezvýhradne dôverovať, osobu, ktorú budem nekonečne milovať, osobu, za ktorú by som bez váhania položil aj svoj vlastný život. Zatiaľ som, ale to šťastie nemal a tak som tu opäť raz sám. Tak nerád odtiaľto odchádzam, ale musím, inak sa dostanem do problémov s Leom a to nechcem. Presunul som sa do svojej izby, otvoril som dvere, ale nikto tam nestál, to je dobre, to znamená že nikto ani len netuší, že som tu nebol. Leovi vadí, ak sa takto schovávam, myslí si, že niekam odídem a už sa nevrátim, alebo ešte aj horšie, to vie len on sám čoho sa bojí, len on vie, aké spomienky mi vygumoval a na čo všetko by som mohol prísť.

„Prestaňte!“ vbehol som na dvor, keď som cez okno uvidel ako sa tam bijú dvaja mŕtvi medzi sebou, chcel som ich zastaviť, pretože to vyzeralo, že sa len tak nevzdajú.

„Čo to robíš?“ zľakol som sa, keď z boku na mňa vybehol Leo, pozrel som sa za Leo a ta stáli ďalší diváci. *Čo sú toto za zvrhlosti?*“

„Ja? Veď ich zabijete!“ ukazoval som na tých dvoch nešťastníkov, ktorý sa prestali byť a čakali čo im Leo nariadi.

„Do toho teba nič nie je.“ Začal sa smiať Leo a pokývol ruky na čo sa tí dvaja začali opäť biť, v šoku som sa pozrel na Lea, čo to vyvádza. Bežal som k tým dvom šialencom, ktorý sa nim nechali ovládať a odtrhol ich od seba.

„Chceš ich zabiť?!“ zvrieskol som na Lea.

„Si nejaký príliš drzý, nezdá sa ti?“ pristúpil bližšie ku mne.

„Nenechám ich predsa dobiť sa na smrť.“ Stáli sme tak blízko vedľa seba, že som na svojej tvári cítil jeho dych.

„Tak sa tam postav ty.“ Prehovoril pokojným hlasom.

„Nikdy.“ Odpovedal som jednoducho, niečo také podporovať nebudem.

„Ty mi protirečíš, po všetkom čo som pre teba urobil?“ tváril sa, že je z toho nešťastný, ale bolo vidieť, že už sa nevie dočkať toho, ako to celé vyvrcholí.

„Je mi jedno, čo si urobil, teraz riešim to čo vidím a to sa mi nepáči.“ Ukázal som na dokrvavené tváre oboch chlapov, ktorý proti sebe ešte pred malou chvíľkou viedli súboj na život a na smrť.

„Prispôsob sa, Matt.“ Potľapkal ma po pleci s otočil sa na odchod, za ním odišli aj všetci ostatní, až teraz som si všimol, že tam stála aj Annie. Nechápem ako sa môže takto slepo prizerať na to čo jej otec robí a nič neurobiť. Myslel som si, že je iná, mal som za to, že sa vždy snaží presadiť svoje, alebo sa jej to snád' páčilo? Ja už ničomu nerozumiem. Vybral som sa späť do domu, keď som

prechádzal okolo Anniných dverí, nezdržal som sa a musel som otvoriť.

„Čo to malo znamenať?“ vpálil som dnu, bol som zmätený, keď som videl ako sa na mňa dívajú dva pári očí. Jeden patril Annie, ale keď som uvidel na koho tvári sa nachádza druhý pár, ostal som poriadne zaskočený. Nestál tam nik iný ako jeden z tých mužov, ktorý sa ešte pred pár minútami bili tam dole.

„Čo tu robíš?“ opýtala sa Annie, pri čom sa ochranársky postavila pred toho chlapa. Domyslel som si prečo asi, zrejme aj tá bitka na dvore mala hlbší význam. Leo nikdy nemal rád ak sa niekto, kto je podľa neho nevhodný pre jeho Annie okolo nej obšmietal.

„Nechcel som vyrušovať, prídem neskôr.“ Snažil som sa diplomaticky vyhovoriť, aby som mohol odísť.

„Počkaj.“ Zastavila ma Annie, „Nehovor mu to.“ Požiadala ma.

„Leovi? Toho sa báť nemusíš.“ Upokojil som ju a dal sa na odchod. Už s rukou položenou na kľučke som sa však zastavil a obrátil späť, „keď je medzi vami očividne viac ako kamarátsky vzťah, prečo si dovolila ten súboj?“ položil som jej otázku, ktorá mi behala po rozume. Pozerala sa na mňa so smútkom v očiach.

„Nechcela som to , ver mi, ale nemala som na výber, a by som zasiahla môj otec by prišiel na náš vzťah a to nesmiem dovoliť. Zabil by ho.“ Pri tej predstave sa striasla.

„Prečo si potom myslíš, že tu bitku uskutočnil? Zobuď sa Annie, on to už vie.“ Povedal som jej krutú realitu, je jasné,

že nikdy by takto neriskoval životy svojich ľudí ak by nechcel jedného z nich zabiť.

„Nie, to by znamenal koniec, panebože.“ začala chodiť hore dole po izbe so slzami v očiach.

„Hej, An, upokoj sa, som stále tu.“ Chlácholil ju jej priateľ.

„Zatiaľ, Roy.“ Takto nešťastnú som ju ešte nevidel, určite ho veľmi miluje. Možno by som im vedel pomôcť.

„Annie, mohol by som ho preniesť niekam, kde ho nenájde.“ Navrhol som jej.

„To by si urobil?“ v jej guľatých očiach sa iskrila štipka nádeje.

„Prečo nie? Nikdy si mi neublížila.“ Kývol som plecami. Pozrela sa na Roya a potom späť na mňa.

„Urob to.“ Odhodlane zareagovala.

„Počkaj, je to dobrý nápad?“ potiahol ju Roy za ruku a pochybovačne prižmúril oči.

„Ja mu verím, Roy.“ Odpovedala mu Annie, prikývol a začal ju nekonečne dlho objímať a bozkávať, akoby som tam nebol.

„Kľudne pokračujte, lebo ja som vzduch.“ Poznamenal som ironicky, na čo oni prestali, chvalabohu.

„Môžeme.“ Podišiel ku mne Roy.

„Bude ti to pripadať čudné, ale nemáš na výber.“ Povedal som mu a chytil ho za ruku, Annie sa zasmiala a poslala mu vzdušný bozk.

„Milujem ťa.“ Povedal jej ako odpoveď na jej bozk.

„Aj ja ťa milujem.“ Čarovne sa usmiala, aby zakryla ako sa jej do očí hrnuli slzy a tak som vytušil, že je najlepšii čas na odchod. Preniesol som ho do Hongkongu v Číne.

„To ako vážne?“ pýtal sa neveriacky.

„Žije tu veľmi veľa ľudí Roy, je to bezpečné.“ Povedal som mu, prečo som ho priviedol práve sem.

„Ja chcem ísť niekam, kde sa aj dorozumiem, ty idiot.“ Tu nadávku si mohol odpustiť, mal som sto chutí ho tu nechať, už len kvôli tomu, ale viem, že Annie by to nahnevalo.

„Fajn.“ Strhol som ho za ruku a tento krát sme pristáli v New York City, rovno pred sochou slobody, pretože, to bol prvý obraz, ktorý sa mi s týmto mestom vybavil, som rád že sme sa neocitli na nej.

„Tak to už je lepšie.“ Obdivoval okolie.

„Ja už musím ísť.“ Povedal so mu a pustil som jeho ruku.

„Počkaj a čo bývanie, peniaze a iné veci?“ čo si myslí, že som superman? Moja schopnosť je premiestňovať sa a nie zabezpečovať ľuďom veci na živobytie.

„Na,“ dal som mu zo svojej peňaženky pár stovák, „zvyšok si musíš zariadiť sám, veď jazyk poznáš, takže nemal by to byť problém.“ A to boli moje posledné slová, ktoré som mu povedal, po nich som odišiel. Vrátil som sa do Anninej izby, aby som ju informoval, čakala ma uplakaná na stoličke, keď ma zbadala hneď sa aj postavila.

„Kde je?“ vyletela ku mne celá nervózna.

„Je v poriadku, nechal som ho pri soche slobody.“ Odpovedal som jej.

„Čože?“ šokovane na mňa vytreštila oči.

„Zachránil som mu život, takže na mňa nevyskakuj, nemal so u náhodou kúpiť ešte aj byt? Je dospelý nech sa o seba postará.“ Zvýšil som na ňu hlas, aj keď som nechcel, viem, že to má teraz ťažké, „prepáč“ ospravedlnil som sa jej.

„To nič, máš pravdu, ďakujem ti, naozaj si to veľmi vážim Matt. Vezmeš ma niekedy za ním?“ chytila ma za ruku a hľadela mi priamo do očí.

„Samozrejme.“ Jemne som jej ruku stisol a pustil som ju.

„Ostaň ešte tu.“ Poprosila ma a sadla si do kresla, urobil som teda to isté a ona začala hovoriť.

KAPITOLA 9

Rozprávali sme sa dlho do noci, hovorila hlavne o sebe a Royovi, o tom ako spoznali, o všetkých krásnych chvíľach, ktoré spolu prežili, ale aj o tom ako sa teraz o neho bojí. Tiež rozprávala o jej otcovi, presnejšie o ich vzťahu, dozvedel som sa, že je to medzi nimi dosť napäté, a to hlavne kvôli tomu, že ona mu vzdoruje, už sa mu nechce viac podriaďovať, priznala sa mi, že najradšej by odtiaľto hneď odišla, ale že vraj ešte nie je ten správny čas. Vysvetlil som jej, že ten nikdy nenastane, že nikdy nebude vhodná doba, že nemôže čakať, nech jednoducho odíde, ale ona mi povedala, že sa bojí. Myslí si, že jej otec ich bude prenasledovať až kým ich nenájde a tak zabije Roya. Vie, že jej by nikdy neublížil, ale podľa nej nie je fér, že sa takto k nej chová a ja s ňou musím len súhlasiť, ani ja by som nechcel byť niečia bábka.

„Čo sa tu deje?“ pýtal som sa niekoho na chodbe, meno som nepoznal, všade na okolo totiž vznikol chaos.

„Roy utiekol, musíme ho nájsť, radšej uhni.“ Odvetil mi povýšenecky, ale nemal som to chuť riešiť, musím nájsť

Annie skôr ako ej nejako Leo ublíži v zápale zlosti. Behal som hore dole, ale nemohol som ju nájsť, nebola ani vo svojej izbe, akoby sa pod zem prepadla, ale natrafil som na Lea.

„Hej, koho hľadáte? Annie?“ pýtal som sa nechápavo, aby nemal voči mne podozrenie.

„Roy sa niekam vyparil, zbabelec, nevieš náhodou niečo o tom?“ podozrievavo si ma premeriaval.

„Nie.“ Krútil som hlavou. „A nevidel si Annie?“ spýtal som sa ho, keď už bol na odchode.

„Do toho teba nič nie je!“ vykrikol na mňa, ale nezastavoval sa. *Idiot*. Ako ju mám teraz nájsť? Skúsil som ísť von na dvor, možno sa prechádza, ale ako som si aj myslel, nebola tam. Tak kde do čerta je? Prechádzal som si rukou vo vlasoch od nervozity a vybral som sa späť do vnútra. Namieril som si rovno k Leovi, ktorý sa panovačne prechádzal po chodbách a dával rozkazy.

„Čo si jej urobil?“ strčil som do neho rukou, aby som si získal jeho pozornosť. Nahnevane zavrčal.

„Nestaraj sa!“ vyštekol.

„Nie som veľmi trpezlivý, vrav!“ teraz som už po ňom vrieskal, mal som Annie rád a nechcem aby jej niečo ten bastard urobil.

„Ja neviem kde je!“ povedal z ničoho nič s očami plnými obáv. Šokovane som na neho zazeral, kde len môže byť?
„Ale ako je to možné? Nemohla sa len tak vypariť.“ Hovoril som už tichším hlasom.

„Zmizla naraz s tým špinavým potkanom, určite ju niekam odviekol. Opustila ma.“ Neveriacky krútil hlavou, smútok vychádzajúci z jeho očí bol tak očividný, aj keď sa ho snažil zakryť pod fasádou drsňaka.

„Určite sa vráti.“ Snažil som sa ho uchlácholiť. On však len na mňa bez slova pozrel a odišiel preč, všimol som si, že zabočil k svojej izbe.

Potom čo sa Leo vo svojej izbe zamkol, celý deň nevyšiel von. Počul som ako zopár pojašencov uteká po dome a kričia po nás.

„Zhasnúť! Všetci dolu do pracovne, hneď!“ otvoril som dvere do chodby a sledoval čo sa vlastne deje. To už klopali rýchlo Leovi na dvere, vyzeralo že majú naponáhlo.
„Čo sa deje?“ vybehol na nich.

„Sú tu, pane.“ Táto veta stačila na to, aby sa okamžite pozbieral a vyšiel z izby von.

„Všade zahaste a poďte všetci do mojej pracovne!“ vydal rozkaz.

„Už sme to všetkým oznámili, ale pane.“ Zastavili Lea a otočili sa ku mne. Leo sa zamyslene díval, vyzeral, že premýšľa a potom podišiel ku mne.

„Ty ostaň v izbe a neopováž sa vyjsť.“ Otočil sa na odchod, ale na moment ešte zastal „A zhasni si svetlo!“ dal mi posledný rozkaz, potom už niečo šuškal tomu hlásateľovi, on prikývol a vošiel do mojej izby.

„Ani sa odtiaľto nepohneš.“ Povedal mi a usadil sa v kresle.

„Čo sa vlastne deje?“ pýtal som, keďže z toho všetkého som pochopil jedine to, že sem niekto prišiel.

„Je tu pár neželaných hostí, viac ťa zaujímať nemusí.“

Oznámil mi a prehodil si nohu cez nohu. Šiel som k oknu, aby som videl o koho ide, ale to čo zbadal ma prekvapilo.

Do domu sa zakrádali štyri osoby , o ktorých som si ani nepomyslel, že by sem niekedy prišli. Poznal som, ale len troch z nich, teda tú poslednú ženu som už tiež niekde videl, ale nespomínam si presne kde to bolo, neviem ani ako sa volá. No tých ostatných si pamätám, boli tam Teo, Adam a Stan, všetci od Marca, nechápem prečo sú tu, najmä bez neho, nikdy nepodnikali nič v čom by nebol on zapojený. Všimol som si, že už vošli do domu chcem vedieť o čo im ide, musím tam ísť.

„Idem sa okúpať.“ Podal som poslušne hlásenie a zamkol som sa v kúpeľni. Chvíľu som počkal a pustil som vodu.

Teraz sa stačí už len premiestniť, zjavne Leovi nenapadlo ako ľahko sa odtiaľto budem vedieť dostať. Objavil som sa v prázdnom kúte Leovej pracovne hore na balkóne. Odtiaľto mám perfektný výhľad na všetko. Zatiaľ tu, ale boli len Leo a všetci mŕtvi, tipujem okolo pätnásť ľudí, nechce sa mi to počítať. Pri Leovi stála Sia, bola mu niečo ako druhou dcérou a oporou, takže na tom nevidím nič neobvyklé. Z uvažovania a prezeranie si tvári, kto každý je tohto divadla súčasťou ma vytrhlo prudké cvaknutie dverí, do vnútra sa vrátili tí štyria, zrejme ani trošku neočakávali, že by tu niekto mohol byť, na to vpadli až príliš suverénne. Sledoval som ich prekvapené výrazy, ktoré ma pobavili, to musím priznať. Leo začal hovoriť, ale nič som nepočul, toto som nedomyslel, bol som príliš ďaleko a okno bolo otvorené, takže ma rušil zvuk vetra, nevádi, skúsím zistiť čo sa deje aspoň z toho čo vidím. Ako prvý reagoval na Lea Teo, minimálne otváral ústa, čiže pokiaľ si nešepkal sám pre seba... Všimol som si ako horlivo reagoval Leo na jeho reči, potom čo sa stalo sa ani nečudujem, ale skôr ma prekvapilo, že sa im vysmieval, ak som vydedukoval správne to čo som videl. Teraz sa Leo díval priamo do očí Teovi, mal som z toho zvláštny pocit, ale zrazu zmenil pohľad a otočil ho na to dievča čo prišlo s nimi a ani na sekundu neupustil, zarážalo ma ako upriamene na ňu

pozerá, vlastne to vyzeralo akoby to mal rozkazom. Zaujate som sa na nich díval snažil som sa pochopiť, čo to spôsobil. Sotva som dva krát mrkol očami, videl som ako Leo dáva meč do rúk Jima, ten prikývol a bez zaváhania ním prebodol Tea, šokovane som sa na tú situáciu prizeral, cítil som sa bezradne, chcelo sa mi kričať od bolesti, ktorú som pocítil, ani neviem prečo, nemal som sním veľmi dobré vzťahy, ale toto bol ten najhorší pohľad aký sa človeku môže naskytnúť. Ďalej som vnímal už len výkriky toho dievčaťa, bolo to strašné, teraz som mal obrovskú chuť vbehnúť dole a dať Leovi poriadnu ranu do ksichtu, nechápem prečo to urobil. Ešte viac som však chcel objasniť to dievča a utešiť ju z neznámych dôvodov, čo to zasa so mnou je? Už opäť som celý zmätený a nechápem reakciám môjho tela. Sledoval som ako Leova surovosť nemala hraníc, bez najmenšieho súcitu, prikázal vyhodiť Teovo telo von a potom niečo hovoril ešte ostatným, ktorý nakoniec odišli tiež. Rýchlo som sa premiestnil do kúpeľne, vypol som vodu a vbehol som do izby, kde sa už nervózne prechádzal môj dozor.

„Kde si bol tak dlho?“ okamžite sa vypytoval, ja som ho odignoroval a utekal som k oknu, chcel som vidieť čo sa deje. Stan si niesol Tea prehodeného cez chrbát a Adam pomáhal tomu dievčaťu, zrejme sa úplne zosypala, bolo mi

ich ľúto, navyše viem si predstaviť ako im Marc vynadá, akoby už nemali toho dosť aj tak.

„Hej! Hovorím s tebou.“ Trhla mnou ta otrava, ktorá ešte stále trčala v mojej izbe.

„Vypadni preč, už odišli ak nevidíš.“ Ukázal som mu ako odchádzajú cez okno. Povýšenecky sa na mňa pozrel, ale odkráčal von z izby, konečne. Teraz som mal obrovskú chuť zájsť za Leom a vážne si sním pohovoriť, ale je mi jasné, že to je tá posledná vec, ktorú by som mal urobiť, ak nechcem dopadnúť ako Teo. Rozhodol som sa preto radšej ostať v izbe neviditeľný, aby som nečelil zbytočným problémom.

Netrvalo dlho než ma Leo vyhľadal.

„Počul si o našej návšteve?“ pýtal sa tónom, ktorý naznačoval, akoby tu boli na kávu a potom opäť spokojne odišli domov, bastard.

„Videl som ich cez okno, ale prekvapilo ma čo som videl keď odchádzali.“ Neprejavoval som žiadne emócie, aj keď v mojom vnútri to vrelo jedna radosť.

„Aha, to, no mali sme tu menší incident.“ Netušil som, že je až taký ignorant, hovoril to spôsobom, akým by ste normálne opísali rozliatú kávu na sedačke.

„Incident? Veď jeden z nich už nevyšiel po svojich, zabili ste ho.“ Zaútočil som na neho, nemohol som sa pozerať na to ako nad všetkým máve rukou.

„Prosím ťa, nepreháňaj, bol len omráčený, čo si to o mne myslíš?“ klamal až sa prášilo.

„Nevyzeralo to tak.“ Kapitulovane som odpovedal.

„Preto si radšej niečo over, než urobíš unáhlené závery.“ Potľapkal ma po pleci a mňa pri tom dotyku napadlo koľko krvi má na tých rukách. Chcel som odtiaľto zmiznúť, ale ešte pred tým mu dať poriadnu priúčku, lenže predtým musím zistiť, čo všetko mi v mojej hlave pomenil, nemôžem riskovať, že to urobí znova.

Celé hodiny som udieral do boxovacieho mechu, ktorý som si bol kúpiť, teraz visí v mojej izbe, snažil som sa na ňom vybiť všetku moju zlosť, ktorú som cítil voči všetkému čo sa tu v poslednej dobe odohralo. Bil som do toho mechu ako zmyslov zbavený až kým som sa od samého vyčerpania nerozvalil na posteli. Zaspal som ako malé bábätko, takto dobre som vlastne nespal už poriadne dlho. Keď som sa však prebudil, zistil som ako hrozne zapácham, šiel som do sprchy a drhol sa v nej najmenej pol hodiny, až kým som si nebol istý, že už je to s mojím pachom v poriadku. Po dlhoročnom čase som uznal za vhodné, že je čas si oholiť tvár. Keď som

skončil mal som pleť totálne hladkú, takúto som ju mal naposledy ešte asi ako školák, mám rád jemné strnisko, cítim sa lepšie, bez neho sa cítim akoby som bol nahý, ale teraz som chcel menšiu zmenu, aj keď je to asi len na dva dni, kým mi opäť narastie nové strnisko. Mám sa aspoň na čo tešiť. Dnes som si stanovil jasnú úlohu – nájsť Annie. Prešiel som už asi dvadsaťkrát celý dom z vonku aj z vnútra, ale nikde nič, ostala posledná možnosť, kde by teraz mohla byť, a cítil som, že je to aj tá správna odpoveď. Som si takmer na sto percent istý, že teraz niekde pobehuje po New Yorku a pátra po Royovi. Vzala si moju radu k srdcu, celkom ma to aj teší, nech je šťastná, ale na druhej strane na koho sa tu mám teraz obrátiť? Musím sa spoliehať už len sám na seba, potom ako som videl čo včera urobil Jim, už nemôžem veriť ani jemu.

Celý deň som na Lea nenarazil, nevznikol sa takto z ničoho nič vypariť, buď ho štvie to čo sa stalo včera, alebo ho trápi situácia okolo Annie. Z premýšľania nad jeho problémami ma vytrhol zvuk môjho mobilu. Na obrazovke som videl neznáme číslo, zodvihol som.

„Ahoj Matt, to som ja Annie.“ Nemohol som uveriť vlastným ušiam.

„Annie? Panebože, som tak šťastný, že ťa počujem, ako..“
stopla ma v polke vety.

„Počkaj, nemám čas Matt, pozri len som ti chcela povedať, že som v úplnom poriadku a som s Royom, takže sa o nás nemusíš báť.“ Hovorila rýchlo, akoby ich niekto sledoval.

„Všetko v poriadku Annie? Kde ste? Idem za vami.“

Ponúkol som sa, túžil som ju vidieť a všetko jej povedať.

„To by nebolo bezpečné Matt, ja sa ti ešte ozvem, sme v pohode, ale pátra po nás zopár mŕtvych, musím končiť, mám ťa rada, pá.“ A zavesila, ani som jej nestihol odzdraviť, hlavne nech je v poriadku. Jedna moja časť doslova tancovala od radosti, potom čo som sa dozvedel, že je šťastná s Royom, kým tu Leo trpí a oplakáva ju, zvláštnym spôsobom som si to celé akosi užíval. Ten bastard si to zaslúži už len za to, že sa pohrával s mojou myslou, vlastne kto vie koľko krát som už na to prišiel? Čo ak je to celé začarovaný kruh, v ktorom sa teraz pohybujem. Musím si to nejako usporiadať, nemôžem predsa dovoliť, aby som znova stratil všetko na čo som prišiel a skákal za ním ako poslušný králik. Mám nápad, musím si to zapísať, jasné, že mi to nenapadlo skôr, aj keď kto vie. Zobral som do ruky zápisník z môjho stola, pero, ale ako začať? Čo si dať ako odkaz pre samého seba? Zopár myšlienok ma napadlo a tak som teda začal:

Milý Matt, pre začiatok chcem aby ti bolo jasné, že toto si tiež písal ty a ver mi je mi čudné to takto písať, ale musím mať istotu, že sa pochopíme. Nedôveruj Leovi v žiadnom prípade aj keď si myslíš aký je úžasný, je to všetko len hra, pohral sa ti s tvojimi spomienkami, neviem ti povedať čo presne ti vymazal, ale viem, že toho bolo viac ako dosť, preto si dávaj pozor na všetko čo robíš. Ešte musíš vedieť, že Annie je poriadku, kde je ti nepoviem pre istotu, ak by to niekto našiel skôr než ma Leo dostane a vymaže mi aj tieto spomienky. Tiež si pamätaj, že kvôli nemu zomrel Teo Jimovou rukou. Čo také by si ešte mal vedieť? Myslím, že to je vlastne všetko podstatné, nebudem ti tu rozpisovať všetko čo si zažil, verím, že raz ťa niekto z tohto oslobodí, nás. Ver len sebe!

S pozdravom Matt ;)

PS: po prečítaní tento list spál.

PS 2: napíš si ďalší.

Po dopísaní listu som si ho ešte pár krát prečítal, aby som si overil či ešte niečo netreba dopísať, ale na nič nové som neprišiel, teraz už len vymyslieť miesto kde ho nájdem. Rozhodol som sa ho vložiť do peňaženky, tam mi nikto nepozerá a ja si budem istý, že ju určite otvorím.

Dni utekali ako voda jeden za druhým, sotva sa začal deň a už tu bola opäť noc, o to viac ma prekvapilo, že Leo sa ešte o nič nepokúsil a dnes ma dokonca zavolať do mesta. Čo bolo prinajmenšom zvláštne. Rád som, ale jeho ponuku prijal, konečne som sa totiž mohol ocitnúť aj mimo tohto domu, samozrejme, že hneď ako sa naskytna príležitosť, tak som sa vzdialil na môj obľúbený ostrov, ale v meste som nebol už poriadne dlho, nechcel som riskovať, že by našiel niekto z Leových ľudí. Dnes je príjemne teplo, vhodný čas na prechádzku, šiel som len ja a Leo.

„Prečo si zavolať mňa?“ neváhal som sa ho opýtať potom čo sme vyrazili z domu.

„A prečo nie?“ len sa zasmial a pokračoval v ceste, išli sme peši, Leo hovoril niečo o tom, že ak budeme unavení, tak nás preniesiem. Aký si je istý.

„Kam vlastne ideme?“ položil som mu ďalšiu otázku.

„Potrebujem zájsť do jedného obchodu v meste.“

Odpovedal mi.

„Na čo?“ vyzvedal som ďalej.

„Mám tam niečo dôležité, čo teba nemusí zaujímať.“

Protivne zareagoval a potom som sa ho už radšej nič nepýtal, nepotrebujem aby sa nakoniec výlet do mesta zmenil na masaker motorovou pílou. Zastavili sme pred malým obchodíkom v strede mesta s názvom Pamiatky

u Billyho. Tento obchod som si pamätal, dokonca som v ňom aj par krát bol, je to starožitníctvo a pracuje tam veľmi príjemný starček.

„Ty ma počkaj tu.“ Prikázal mi Leo keď vchádzal do obchodu. Postavil som sa k dverám z boku aby som niekomu nezavadzal a ruky som si nahnevane prekrížil na hrudy, takto mi rozkazovať! Blbec!

„Veď ja ti to raz všetko spočítam.“ Mumlal som si sám pre seba. Cítil som sa trápne ako na mňa všetci okoloidúci pozerali ako na nejakého zlodeja, alebo nebodaj vraha. Možno by som sa mohol skúsiť tváriť o čosi priateľskejšie. Začal som sa nenápadne usmievať, dúfal som len, že nevyzerám ako pedofil a že na mňa nejaká mamička nezavolá políciu. Ak by som nestal na tak frekventovanom mieste, možno by som sa aj premiestnil, ale len niekde tu naokolo, veľmi rád by som si totiž užil Leov pohľad ako vychádza z obchodu a zmätene ma všade hľadá. Áno, to by sa mi rozhodne páčilo. Začul som prudké brzdenie, obzrel som sa za tým autom, ktoré práve zastalo na kraji cesty pri chodníku. Vystúpilo z neho to dievča čo bolo vtedy s Teom, pozerala na mňa akoby videla zjavenie, mal som zvláštny pocit a zároveň obavy, neviem cítil som, že by som si ju mal pamätať viac ako nejakú cudziu ženskú spred obchodu na ulici, ale bohužiaľ, na nič iné si nespomínam, možno j

v tomto ma prsty Leo. Ak by som ju totiž nepoznal viac ako si myslím, prečo by potom stála predou mnou so slzami v očiach? Úprimne mi jej bolo ľúto a o to viac, že som sa cítil byť za to vinný. Keď vyšiel z obchodu Leo okamžite na neho začala hulákať a dokonca ho aj napadla, tá ma teda odvahu. Radšej som ju rýchlo schytil a tlačil ju od neho preč, nechcem aby jej ublížil. Ruky som mal obtočené okolo jej bokov a aj napriek tomu ako sa mi metala v náručí som sa pri kontakte s ňou cítil príjemne. Napokon ma však odstrčila, pozrela sa na mňa ešte raz a odkráčala preč. Keď sa pohla s autom, kolesá zapišťali na protest. Pár sekúnd som sa ešte na to odchádzajúce auto díval, až kým mi nezmizlo úplne z dohľadu. Z toho všetkého čo vykričala Leovi do tváre, mám vážne pocit, že bola súčasťou môjho života.

„Čo to hovorila?“ skúsil som sa ho opýtať, dúfajúc že mi konečne odpovie pravdivo.

„Je pomätená, nevšímaj si to.“ Prečo ma vôbec prekvapuje, že naďalej všetko zapiera?

„Mne tak nepripadala.“ Pokračoval som ďalej v rozhovore, nechcem sa tak ľahko vzdať.

„Lebo ju nepoznáš.“ Pokrčil ramenami, akoby to bola strohá pravda, čo povedal. Neveril som mu absolútne nič, každým jeho slovom som sa len viac a viac utvrdoval

v tom, že je to obyčajná špina, ktorá urobí čokoľvek, len preto aby spôsobila iný utrpenie. A teraz vidím čo získal prostredníctvom mňa, veď kvôli mne je teraz Teo mŕtvy, ublížil aj tomu úbohému dievčaťu. Čo ma ešte v pláne? Nech už zo všetkým radšej skoncuje. Nechcem už ďalej hrať tú jeho špinavú hru.

„Prenes nás domov Matt, už sa mi nechce prechádzať.“ Vyrušil ma z uvažovania Leo, keď sme sa ocitli v prázdnej uličke, do ktorej práve zabočil a mňa hneď napadlo, že to je vhodné miesto na to aby skapal, lenže ak zabijem jeho tak zabijem seba a to práve teraz urobiť nechcem, radšej by som vymyslel nejaký dobrý plán na to ako ho zabiť aj bez toho, aby niekto ďalší prišiel o život.

„Iste.“ Odpovedal som mu ironicky a chytil ho za ruku, bol to odporný pocit, takto ho držať, ale na tých pár sekúnd to zvládnem.

„Páči sa.“ Povedal som mu a pustil ho, keď sme sa ocitli opäť v tom známom dome, stými istými miestnosťami a tou istou depresívnou náladou. Možno takto čierne pripadal len mne, ale fakt je, že to nie je môj domov, teda podľa toho čo viem je, ale necítim sa tu tak.

„Konečne doma.“ Prešiel k dverám a vyšiel niekam do domu, bolo mi to ukradnuté, obzrel som sa pre istotu za seba, aby som si overil či tu náhodou nie je aj niekto ďalší,

našťastie som tu bol sám, využil som to a okamžite sa presunul na svoje obľúbené miesto.

S nohami v piesku na boso je všetko oveľa krajšie, škoda len, že nedokážem zastaviť všetky tie starosti a problémy, ktoré teraz mám. Strčil som si ruku do zadného vrečka nohavíc, aby som vytiahol peňaženku, opäť som si prečítal ten list, ktorý som nedávno písal, poskladal som ho a strčil ho späť na svoje miesto, na kraji v časti s fotkami som videl moju malú usmievavú sestričku. Kto vie ako vyzerá teraz? Ako mi len chýba, presne si pamätám na to ako táto fotka vznikla, je to jedna z mojich najmilších spomienok vôbec. Mal som vtedy asi tak sedem, osem rokov, tesne pred tým som ju strašne provokoval, vždy som jej rád robil nervy, ona sa potom stále napaprčila a hrala urazenú, vyzerala pri tom smiešne. Už vtedy som ju mal veľmi rád, vždy som sa jej preto napokon ospravedlnil a pobožkal ju na líce, mali sme medzi sebou super súrodenecký vzťah, toto sa stalo aj tesne pred tou fotkou, dal som jej pusku a ona nahodila ten najočarujúcejší úsmev, aký môže takéto dieťa mať. Je mi veľmi ľúto, ako sa náš vzťah nakoniec zvrtol, ak môžem veriť mojím spomienkam, rád by som ju teraz videl, zaujíma ma ako sa jej žije, či niekoho má, či stále žije u Marca, ale to asi nie, inak by prišla spolu s nimi vtedy do

nášho domu, ale som naozaj rád, že tak neurobila, nikdy by som si neodpustil ak by tam zomrela práve ona. Koniec čiernym myšlienkam, dúfam, že ju čoskoro uvidím. Je čas vrátiť sa späť, inak mi na to prídu a ja budem v prúšvihu. Na miesto zjavenia som si vybral svoju izbu, predpokladal som, že je prázdna a preto som sa tak rozhodol. Vydýchol som si, keď som zistil, že som mal pravdu a, že v mojej izbe sa nikto nenachádza, na chvíľku som sa zvalil na posteľ, aby som si utriedil ešte zopár myšlienok a potom som sa vybral k svojmu boxovaciemu mechu, aby som zo seba dostal opäť ten nejaký kúsok zlosti, čím menej jej v sebe mám tým dokážem lepšie uvažovať a navyše takýto ventil mi padne vhod. Trieskal som do mecha ako o život až kým sa rezignovane nezrútil na zem. To bol teda rachot!

„Čo sa stalo?“ otvoril dvere do mojej izby Leo, práve keď som dvíhal ten nešťastný mech zo zeme.

„Nič.“ Zamumlal som bez toho aby som sa na neho pozrel a zavesil som mech späť na svoje miesto.

„Čo si decko, že tu bojuješ proti mechu? Ak sa chceš poriadne natrénovať potrebuješ niekoho, kto ti bude odporovať.“ Zložil si ruky na hrudi a so slizkým úsmevom, čakal čo mu odpoviem.

„Mne toto stačí.“ Povedal som na koniec.

„Vážne? No neviem, každopádne ak budeš chcieť niekoho zohnať, daj vedieť.“ Obrátil sa a vyšiel do chodby. Treskol som za ním dvermi, vždy keď toho chlapa zbadám mám tlak dvestopäťdesiat, lezie mi riadne na nervy. Od zlosti som odhodil rukavice na zem, ktoré dopadli s len o trošku menším buchotom, než pred tým mech. Ľahol som si na posteľ a v hlave mi začala víriť jeho ponuka. Keď sa nad tým zamyslím, nie je to až taký zlý nápad ako sa mi zdal na začiatku, navyše ak sa mi naskytne príležitosť zbiť nejakú mŕtvolu, prečo by som to nevzal? Najbližšie ak toho parchanta stretnem, tak mu to oznámim, ja za ním chodiť nebudem, čím menej ho mám na očiach tým lepšie pre oboch. Zvyšok dňa som sa len tak poflakoval, väčšinu času som sedel a čumel na displej svojho mobilu a čakal či sa mi Annie ešte dnes neozve. Ostal som sklamaný keď tak neurobila do pol noci. Mne sa už začalo poriadne zívvať a tak som sa rozhodol dnešný deň konečne poslať do hája. Natiahol som na seba trenky a šupol sa pod perinu.

Ráno som si šiel zabehať ako zvyčajne, po návrate som pristál rovno v kuchyni a začal do seba pchať muffiny, ktoré stáli voľne položené na pulte a ja som im nevedel odolať, netuším kto ich napiekol, ale boli fantastické.

Rýchlo som do seba nalial asi pol litra mlieka z fľaše, aby som ich zapil.

„To je dobrôtka.“ Zakrúžil som si rukou po bruchu a spokojný som opustil miestnosť. *Dnešný deň mi nič a nikto nezkaží.* Takúto dobrú náladičku som nemal už dosť dlho a navyše tie muffiny, no páni, tomu sa hovorí prekvapenie. V izbe som zamieril do kúpeľne, musel som si hneď umyť zuby, aby ma nikto z tej krádeži muffinov neobviňoval, ale škoda, že to musím urobiť, najradšej by som si tú chuť vychutnával celý deň. Muffiny sú moje obľúbené koláče aj Teove, teda Teove boli. Zvláštne, že na takýto detail si spomínam a na normálne veci, čo by som si mal pamätať si jednoducho nepamätám. Musím Leovi vysvetliť, že nabudúce nech si robí svoju prácu poriadne. Keď som v kúpeľni skončil, vybral som sa k mojej skrini s oblečením, aby som si vytiahol niečo vhodné na seba. Zvolil som obyčajný čierny sveter a džínsy, na nohy som si dal tenisky. Takto som sa vždy cítil pohodlne. Dnes sa mi nechce stráviť celý deň v tomto brlohu. Mám chuť niekam vypadnúť a baviť sa, ale musím to urobiť nepozorovane. Ako sa vytratiť na celý deň tak, aby si to nikto nevšimol? Kládol som si v duchu otázku. V premiestení problém nevidím, ale musím zabrániť tomu, aby ma dnes niekto kontroloval. Možno ak počkám aspoň do obeda a pár krát

sa tu v dome ukážem, nikto si nič nevšímne. Hm, čo už, za pokus nič nedám. Začal som uskutočňovať svoj plán, najprv som sa prešiel do obývačky, kde som si prisadol k Jimovi a tváril sa aký sme super kamoši. Keď nastal čas obeda, naobedoval som sa s ostatnými v jedálni a bol so vďačný za to, že Leo aj keď tu Annie nie je, drží svoju tradíciu a obeduje sám až po nás. Musím uznať, že pri obede bola fajn zábava, musím sem chodiť častejšie. „Ja už pôjdem do izby.“ Odsunul som stoličku a postavil sa na odchod, všetci sa na mňa pozreli akoby ma až teraz zaregistrovali a potom sa začali opäť búrlivo rozprávať. Ideálna chvíľa na krátkodobý útek. Zamkol som sa v izbe, navliekol som na seba namiesto môjho aktuálneho oblečenie, shortky, teda skôr plavky, nasadil si slnečné okuliare, nastajloval si účes, natrel sa krémom na opaľovanie a tenisky som vymenil za žabky. Ak som pred tým vravel, že to bol môj obľúbený outfit, tak teraz už rozhodne nie je. Celý natešený som sa ocitol na pláži uprostred množstva ľudí, ani neviem či som správne, ale predstavoval som si jednu z havajských pláži, ktoré som videl na internete. Tomuto sa vraví dovolenka, je tu nádherne a príjemne teplo. Obsadil som si jedno z lehátok a potom som už neváhal, skočil som priamo do mora, miloval som vodu a plávanie, tiež ma fascinovali tie

všelijaké vecičky, ktoré sa nachádzali na samotnom dne. *Do pekla!*“ zanádal som si, keď som prišiel na to, že so sebou nemám nič na potápanie. Okamžite som vyšiel z mora a prebehol som sa po ulici, či nenatrafím na nejaký obchodík s takýmito potrebami. Bol som milo prekvapený, keď som zistil, že obchodníci na mňa kričia z každej strany, tu to teda žilo, bojovali o každý jeden dolár, alebo čo to tu vlastne mali za menu. Zastavil som sa pri jednom staršom pánovi, ktorý ponúkal všetko čo som potreboval. Po dlhšom zvažovaní som sa rozhodol, že neoprén si nevezmem, to by bolo už asi priveľa. Tak som si zobral len šnorchel s okuliarmi.

„Čo to stojí?“ ukázal som mu na tie dve veci a opýtal sa ho. Vedel dobre po anglicky, takže v reči problém nebol, samozrejme vedel som, že angličtina je tu tiež úradným jazykom, ale niektorí domáci hovoria stále ich domorodým jazykom. Nakoniec väčšina obchodníkov ovláda mnoho rečí, len preto aby sa užívali.

„Dvadsať dolárov.“ Popýtal odo mňa s úsmevom na tvári. Jasné mohlo mi dôjsť, že majú doláre keď patria medzi spojené štáty americké, niekedy mám pocit, že mám IQ húpacieho koníka. Strčil som mu peniaze do ruky a rýchlo som sa ponáhlal späť do mora. No páni, pod vodou to bola hotová nádhera, rôzne korále, rybičky či hviezdice.

Najkrajšie však boli farby akými dno havajského mora hýrilo. Ani neviem koľko času som v tej vode strávil, ale keď som uznal, že už to bol dostatok, vrátil som sa k svojmu lehátku a na chvíľu si naň ľahol a len tak oddychoval. Cez slnečné okuliare som si všimol ako ma pozoruje skupinka báb, ktorá stála i mori, cítil som sa ako hotový sex idol. Mysleli si, že ich nevidím, tak rozkošné, rozhodol som sa požartovať si, veď tak skoro sa sem tak či tak nevrátim. Zdvihol som preto ruku a zakýval ich smerom, najprv sa tvárili tak ako som očakával, ako prichytené pri čine, ale potom sa asi dve z nich usmiali, ale len jedna odkývala. Zrejme ona jediná sa necítila trápne, za to má môj obdiv. Nemôžem poprieť, že bola nádherná, a zjavne aj dostatočne sebavedomá, no pri jej postave sa ani nečudujem. Vyzerala úchvatne ako jej dlhé blond vlasy viali pri jemnom vánku vetra, ona tam len tak stála a dívala sa mojím smerom. Prekvapilo ma, že som ani na sekundu nezacítil túžbu po tom aby som ju dostal, na to aký to bol kus ma to dosť prekvapilo, ale nejako mi to neprekážalo, viac sa tým zaoberať nechcem, nerád by som si poškodil svoju mužnosť. Položil som si hlavu späť a lehátko a prestal sa na ňu dívať. Neprešla ani minúta, keď ma niekto poklopal jemnými prstami po ramene. Otvoril som oči a stála tam ona v plnej paráde.

„Ahoj.“ Použila zvädzajúci úsmev. Keby tak vedela, že mňa si nechytí, ale prečo sa nezabaviť, však?

„Zdravím, kráska.“ A tak som s ňou začal flirtovať, normálne sa mi chcelo rehoť, takéto veci som nerobieval, vždy som vybehol iba po babách, ktoré ma priťahovali.

„Si tu sám?“ spýtala sa s predstieranou nesmelosťou a prisadla si ku mne.

„Ako kôl v plote.“ Daroval som jej ten najočarujúcejší úsmev, aký som v daný moment dokázal vykúzlíť.

„Možno je to aj dobre.“ Skonštatovala a prešla mi rukou po hrudníku. Pozrel som sa na jej ruku a nadvihol som obočie, tak aby to videla, okamžite sa stiahla.

„Prepáč, nechala som sa uniesť.“ Kusla si do pery akoby bola nejaké neviniatko, ale vôbec nič to so mnou neurobilo, nemám rád také fifleny, čo sa hrajú na niečo čím nie sú.

„Prečo si sa mnou prišla?“ opýtal som sa jej, aby som ju uviedol do rozpakov, hodila po mne pohľadom, ktorý mi mal napovedať, že t by mi snád' malo byť jasné. Ja som však ostal ticho a trpezlivo som čakal na odpoveď.

„No, vyzeral si sympaticky.“ Dostala zo seba nakoniec. Pozrel som sa po pláži a všimol si, že jej kamarátky nás sledujú a šuškejú si, tak fajn koniec hry.

„Ďakujem z kompliment, ale myslím si, že už je čas odísť.“ Milo som sa usmial, aby som jej aspoň trochu zmiernil to poníženie. Nie som rád keď mám vyť takýto, ale niekedy to proste inak nejde. Bolo na nej vidieť, že mi má chuť jednu vylepiť, ale ovládla sa, zrejme kvôli tomu množstvu ľudí na pláži.

„Debil.“ Povedala mi namiesto toho a pokojne odkráčala preč. Rozhodol som nereagovať, radšej som si pohodlne ľahol a zavrel oči.

Pozrel som sa na hodinky, keď som si uvedomil, že už tu som pridlho. Bolo už 8 hodín večer, panebože. Rýchlo som sa obzrel či ma niekto vidí, myslím, že nie, využil som to a okamžite sa premiestnil do svojej izby. Počul som hrozivé klopanie na dvere. Zabehol som po uterák do kúpeľne, prehodil ho cez seba a plavky som šupol do skrine.

„Už idem!“ kričal som. Trhnutím som otvoril dvere, stál pred nimi Leo, ako inak. Premeral si ma podozrievavo pohľadom.

„Prečo si neotváral?“ spýtal sa ma.

„Kúpal som sa.“ Vyhovoril som sa.

„Mám nové informácie o Annie, videli ju v New Yorku, myslel som, že by si to chcel vedieť.“ Do kelu, dúfam, že ju nechytli.

„Vďaka, rád by som sa ale teraz do kúpal.“ Nech sa už stratí, musím volať Annie, alebo nejako ju nájsť.

„Idem.“ Povedal a otočil sa na odchod.

„Počkaj, ešte niečo.“ Rýchlo som zareagoval, potom čo som si uvedomil, že ešte niečo mám na srdci.

„Počúvam.“ Ostal stáť na mieste, kde som ho zastavil.

„Rozmyslel som si to s tým tréňovaním.“ Oznamil som mu, po tvári sa mu roztiahol odporný úsmev a ja som zabuchol dvere, nemohol som sa na to pozeráť. Utekal som rovno k mobilu a vytočil som posledné číslo, zvonilo to, ale nikto mi nezdvíhal, do čerta. Skúsim to znova neskôr, teraz musím ísť do sprchy. Vzal som so sebou aj mobil, pre istotu. Počas celého procesu umývania sa v kúpeľni, mi však nezazvonil ani raz. Pravdepodobne ho už dávno vymenila za nový, určite nie je tak hlúpa, že sa nechá vystopovať. Musím byť trpezlivý a počkať na to až sa mi sama ozve. Koniec koncov, nemám na výber. V tom mi zazvonil telefón, niekto ma zrejme vyslyšal. Pozrel som sa na displej, neznáme číslo, to bude určite Annie.

„Áno?“ zdvihol som v očakávaní, že na druhej strane zaznie jej hlas.

„Ahoj.“ Z úľavou som si vydýchol, keď sa moje priania naplnili.

„Si v poriadku?“ okamžite som sa jej opýtal.

„Áno, podarilo sa nám utiecť a teraz nás už nikto nesleduje, ale presunuli sme sa.“ jej pokojný hlas prezrádzal, že sa majú naozaj dobre.

„Povieš mi aj kde? Rád by som za vami prišiel.“ Už som ju chcel veľmi vidieť.

„Prepáč Matt, ale kvôli otcovi ti to povedať nemôžem.“ Pocítil som v jej hlase náznak súcitu, ale aj viny.

„Aha.“ Nedokázal som inak zareagovať aj keď som vedel, že jej obavy sú oprávnené.

„Ja ti volám aby som ti povedala pravdu Matt, radšej si sadni a zamkni sa. bude to na dlhšie.“ Hlas jej trochu zosmutnel. Poslúchol som jej pokyny.

„Počúvam.“ Povedal som jej už pohodlne usadený k kresle.

„Matt, dúfam, že ma neznenávidíš, chcem aby si vedel že za ten krátky čas čo sme spolu strávili som si ťa veľmi obľúbila a mám ťa naozaj úprimne rada, práve preto ti chcem povedať všetko.“ Počul som ako sa nadýchla.

„Hovor.“ Jemne som jej prikázal, konečne som sa mohol dozvedieť celú pravdu o mojom živote.

„Matt, ty s nami nie si od detstva ako si myslíš, žil si u Marca aj s tvou sestrou, Adamom, Teom, Stanom a neskôr sa k vám pripojila aj Marcova dcéra Mia, ju si nepamätáš, pretože Leo ti na ňu ponechal len jedinú spomienku, ako ste sa stretli raz v meste, všetko ostatné ti

vymazal. Na ostatných si síce pamätáš, ale len v zlom, opäť Leova práca, Matt mrzí ma to, naozaj, netuším aké všetky spomienky ti zmenil, ale viem, že kvôli tomu si nenávidel ľudí, ktorých si pred tým miloval, ľudí za ktorých by si položil život. Matt on ťa presvedčil o tom, že svoju sestru si videl naposledy ako malý chlapec, čo tiež nie je pravda, celý čas ste vyrastali pri sebe, Marc sa o vás staral. Mala som ti to povedať skôr, prepáč.“ Počul som ako sa jej hlas priškrtil, vedel som, že má oči plné slz.

„Prečo som tu?“ chcel som vedieť dôvod, prečo ma sem vzal a prečo ma radšej nezabil namiesto toho divadla.

„Napadli vás vo vašom dome, neviem o tom veľa, otec mi len povedal, že si nemohol vziať Miu, a tak si to odškodnil tebou, vedel, že tým všetkým ublíži.“ Odpovedala bez váhania.

„Ako dlho som tu?“ položil som jej ďalšiu otázku.

„Pamätáš si na ten deň, čo si sa necítil vo svojej koži?“ opýtala sa ma.

„Áno.“ V hlave sa mi vynárali spomienky na to ako som chcel odtiaľto vypadnúť.

„To bol prvý deň.“ Dala mi stručnú odpoveď.

„Prečo mi to hovoríš teraz, Annie? Myslel som si, že mi ublížili! Myslel som si, že Leo je nejaký Boh, ktorý všetkým len pomáha! Ten zkurvený idiot!“ neovládol som sa, teraz

som sa už po izbe prechádzal hore dole a predstavoval som si ako tomu smradovi nakopem jeho ctený zadok.

„Prepáč mi to, prosím, ale ak by som ti to povedala a on by sa to dozvedel, opäť by ti zmenil spomienky a teraz to urobí znova ak mu to povieš. Nesmieš ísť za ním, Matt, sľúb mi to.“ Rozprávala uplakaným hlasom, vedel som, že každé jedno slovo myslí vážne.

„To ti neľúbi, ale môžem ti sľúbiť, že hneď ako dokončím tento rozhovor s tebou, poletím za tým bastardom, nenechám viac zo sebou takto zametať.“ Pristihol som sa ako stojím pri dverách s rukou položenou na kľúčke, pustil som ju a snažil sa sústrediť na Annie.

„To nesmieš Matt! Všetko ti vymaže a bude to ešte horšie.“ Tak teraz už na mňa kričala.

„Annie on zabil Tea!“ po tomto ostalo na druhej strane ticho.

„To ma mrzí.“ Ozvala sa nakoniec.

„Už chápeš prečo to nemôžem nechať len tak?“ dúfal som, že teraz ma už pochopí.

„Nemôžem ti to dovoliť Matt, ani pre takéto dôvody, prepáč.“ Vedel som, že ak by stála teraz oproti mne, musel by som ju najprv zabiť, ale nie je tu.

„A ako tomu zabrániš?“ spýtal som sa jej.

„Jednoducho, verím, že mi napriek všetkému nebudeš chcieť ublížiť. Matt, my sme v....“ rýchlo som zrušil hovor, nemohol som dopustiť, aby ma takto vydierala. Ja za ním ísť musím, ale ju by som prezradiť nedokázal a ona to vedela. Je mi to ľúto, ale to len tak nenechám. Už som vychádzal z dverí, keď môj telefón opäť zazvonil, to isté číslo, ale tento krát jej to nezdvihnem, viem čo by bolo jej prvé slovo, miesto, kde sa teraz spolu s Royom nachádzajú a to teraz vedieť nechcem. Vypol som si telefón a nechal ho na stolíku, ešte pred tým ako som odišiel, som si uvedomil, že mám predsa ten list, rýchlo som si sadol za stôl a dopísal tam všetko čo mi Annie povedala. Tak a teraz môžem ísť za tým parchantom. Nič na okolo som nevnímal, zastavil som sa až v jeho pracovni, kde som bez zaklopania otvoril jeho dvere. Videl som ako sa šokovane sa mňa díva, predstúpil som rovno k nemu a jednu mu vrazil.

„Ty sviniar!“ začal som mu nadávať a pri tom som mu vrazil ďalšiu. Pozbieral sa zo zeme a sledoval ma ako by som bol nejaká atrakcia.

„Takže už všetko vieš.“ Povedal slizkým hlasom, odporný imbecil. Neznášam ho, zaútočil som na neho znova, ale tento krát ma bez problémov jednou ranou sotil na zem.

„Myslíš si, že si silnejší? Len si si poškodil, chlapče.“
Povedal mi, keď si ku mne kľakol na zem, potiahol ma za tričko a vyzdvihol ma hore, díval sa na mi priamo do očí, ale teraz to nebol obyčajný pohľad, doslova ma pohltil a ja som sa nedokázal odvrátiť. Vedel som presne čo robí, ale zastaviť som to nemohol, videl som ako sa mi mojou hlavou víria myšlienky a ako sa menia, vznikol mi v hlave neskutočný chaos, až kým sa mi pred očami úplne nezatmelo.

KAPITOLA 10

Zobudil som sa ako obyčajne vo svojej posteli, ale keď som sa pozrel na hodinky, šokovalo ma, že je už večer, lepšie povedané noc. To som ako prespal celý deň? Čudné, a navyše som normálne oblečený, musel som zaspať, keď som sa len na pár minút natiahol na posteľ. No ale z pár minút, to bolo nakoniec pár hodín. Prečo ma nikto nezobudil? Nevadí, teraz to už aj tak nezmením. Vzal som si mobil do ruky, aby som zistil, či ma niekto nezháňal, ale jemne ma šokovalo, že je vypnutý, asi sa vybil. Siahol som po nabíjače v šúflíku a hneď ho aj zapojil, po zapnutí som, ale zbadal, že je nabitý, asi mi už hrabe. Skontroloval som si hovory a zbadal som, že jedno neznáme číslo mi opakovane volalo, kto to je? Vytočil som ho, ale nikto mi to už nezdvíhal. No čo už, ak bude niečo chcieť, ozve sa. čo mám teraz robiť, keď všetci už spia? Ja som si istý, že do postele sa mi už rozhodne nechce vrátiť. Možno by som si mohol zájsť do mesta na drink, Leovi sa to určite nebude páčiť, ale čo oči nevidia to srdce nebolí. Tak som už viac neotáľal, prezliekol som sa do čistého trička, riflí, obul som si topánky, vzal bundu a už som tu nebol. Premiestnil som

sa k baru, do ktorého som občas chodieval vyraziť si z kopýtka. Postavil som sa pred barmana a objednal si pivo.

„Tu to je.“ Položil predô mňa barman pohár s pivom, vytiahol som peňaženku a dal mu peniaze na pult. Čo to je? Pozrel som sa nejaký poskladaný papier v mojej peňaženke, vytiahol som ho a zbadal som, že je to list. Sadol som k jednému zo stolov, aby som mohol pokojne čítať. Šokovalo, keď som zistil, že je to môj rukopis. Kedy som to písal? No nič, začal som ho čítať.

Milý Matt, pre začiatok chcem aby ti bolo jasné, že toto si tiež písal ty a ver mi je mi čudné to takto písať, ale musím mať istotu, že sa pochopíme. Nedôveruj Leovi v žiadnom prípade aj keď si myslíš aký je úžasný, je to všetko len hra, pohral sa ti s tvojimi spomienkami, neviem ti povedať čo presne ti vymazal, ale viem, že toho bolo viac ako dosť, preto si dávaj pozor na všetko čo robíš. Ešte musíš vedieť, že Annie je poriadku, kde je ti nepoviem pre istotu, ak by to niekto našiel skôr než ma Leo dostane a vymaže mi aj tieto spomienky. Tiež si pamätaj, že kvôli nemu zomrel Teo Jimovou rukou. Čo také by si ešte mal vedieť? Myslím, že to je vlastne všetko podstatné, nebudem ti tu rozpisovať všetko čo si zažil, verím, že raz ťa niekto z tohto oslobodí, nás. Ver len sebe!

S pozdravom Matt ;)

PS: po prečítaní tento list spál.

PS 2: napíš si ďalší.

Práve som sa dozvedel celú pravdu, povedala mi to Annie pred malou chvíľou, keď som s ňou telefonoval, musím ti to tu napísať, lebo je pravdepodobné, že čoskoro na všetko zabudneš, pretože teraz utekám tomu hlupákovi rozbiť hubu. Leo ti nikdy nepomohol!! Uniesol ťa os Marca, áno tam si žil šťastne zo všetkými, vrátane Kim, vymazal ti ju, teda nám. Leo je obyčajný parchant, len ťa ovláda ako bábku, aby ťa mohol použiť proti tvojej vlastnej rodine. Pamätaj si to, prosím. A ešte jedna vec, to dievča čo vtedy prišlo s Teom a ostatnými je Mia, poznáš ju, žila s vami, tiež ju Leo vymazal z nejakých dôvodov. Nech sa ti snaží nahovoriť čokoľvek never mu!

Díval som sa na ten list dosť dlho, nedávalo mi to zmysel, nič z toho, ale keď som to písal ja, tak to zrejme má nejaké dôvody. Potreboval by som sa spojiť s Annie aby som si všetko overil, ale ako to urobím, keď ani netuším kde teraz je? Zazvonil mi vo vrecku mobil, neznáme číslo. Zodvihol som teda.

„Ahoj, tu je Annie, ako ti je?“ tomu teda hovorím rýchlosť.
„Ty vieš teda kedy zavolať.“ Zasmial som sa.

„Ak na mňa niekto intenzívne myslí, viem o tom a ozvem sa.“ zaujímavé, že neviem nič o jej schopnostiach.

„Dobre, že si zavolala, ja čítam si list, ktorý som písal ja a je tu kopu faktov, na ktoré si nespomínam.“ Snažil som sa jej to vysvetliť.“

„Aha, takže si za ním šiel. No musím ťa pochváliť, chytré, že si si napísal list, sám pre seba. Prečítaj mi ho.“ Povedala mi a tak som jej ho celý od začiatku po koniec prečítal.

„Matt, všetko je pravda.“ Odpovedala, keď som ten list dočítal.

„Čo mám teraz robiť?“ spýtal som sa jej pretože som nemal ani to najmenšie tušenie ako sa zachovať.

„Hlavne nechod' za mojím otcom, ja na tvojom mieste by som sa vrátila domov.“ Poradila mi.

„To nemôžem, nie kým si nič nepamätám.“ Nechcem im ešte viac ublížiť.

„Rozumiem, neviem ti už inak poradiť.“ Odpovedala so súcitom.

„Ako si mám spomenúť?“ vedel som, že mi zrejme nepomôže, ale aj tak som sa musel opýtať.

„Matt jediná možnosť je zabiť môjho otca a ak to urobíš, zomrieš spolu s ním.“ Začal som nad jej slovami vážne uvažovať. Nebolo by lepšie zomrieť ako žiť v klamstve?

A navyše zachránil by som všetkých komu niečo také urobil, len keby to šlo aj bez toho aby som umrel.

„Ďakujem za všetko Annie, mám ťa rád, dúfam, že ťa nikdy nenájde.“ Úprimne som jej povedal.

„Prečo to znie ako by si sa so mnou lúčil?“ znervóznela.

„To neviem, ale ak sa mi podarí vymyslieť niečo lepšie, ako to, že ho zabijem ja, tak v takom prípade sa s tebou lúčiť nebudem. Zatiaľ ma však nič iné nenapadá.“ Jemne som sa usmial. Skôr sám pre seba.

„Neopováž sa zabiť. Sľúb mi to.“ Hovorila so strachom v hlase, ale ja som jej nemohol nič povedať, proste nemôžem jej sľúbiť, že to neurobím, keď to neviem ešte ani ja sám.

„Matt?“ dožadovala sa mojej odpovede.

„Nikdy sa k nemu nevráť, mám ťa rád.“ To boli moje posledné slová pre ňu a po nich som zložil. Práve teraz som bol pripravený ho zabiť, ale riskovať, že y ma opäť ovládol? To nedovolím, nesmie mať ani najmenšie tušenie, že ja niečo viem, potrebujem moment prekvapenia. S týmto zistením som dopil svoje pivo a vrátil sa späť do izby. List som okamžite spálil, ale druhý som nepísal, pretože toto sa skončí inak, buď zomrieme obaja, alebo len on. Všetky tie informácie ma napriek tomu, že som spal

zrejme celý deň dost unavili a tak som šiel najprv do sprchy a tak som už zaľahol a spal.

Zobudili ma slnečné lúče, bolo pol šiestej ráno, vstal som a šiel si zabehať, trošku sa nadýchať čerstvého vzduchu. Stihol som ešte raňajky a tak som sa pridol k ostatným, ale do reči mi nebolo, mal som hlavu plnú iných myšlienok, na šťastie pre mňa si ma nikto nevšimal, všetci sa správali akoby som bol duch. Zrejme sa mi snažili dať najavo, že tu nemám čo robiť, ja som si to ale nevšimal pokojne som raňajkoval, keď som opäť začal vnímať svet okolo seba už boli všetci preč a ja som sa tiež rýchlo pobral niekam inam, nechcem sa stretnúť s Leom, a ak sa nemýlim každú chvíľu sem príde on. Zavrel som sa v izbe, zobral svoj mobil do rúk a snažil som sa nájsť či v ňom nebudem mať nejaký kontakt na Kim, ale nič som nenašiel, Leo bol takmer úplne precízny. Možno by mi pomohol google, bez rozmýšľania so sa rozbehol k notebooku, než som si uvedomil, že sa snažíme žiť v utajení, určite nič nenájdem. Aj tak som to skúsil, ale ako som predpokladal, vôbec nič. Zložil som si tvár do dlaní od zúfalstva, neviem sa pohnúť, neviem čo mám robiť. Postavil som sa k oknu a hľadal odpoveď niekde tam, všimol som si ako k nám niekto ide, nepoznal som ho, ale zrejme sem nejde len tak. Vyšiel som z izby

a opatrne ho sledoval, videl som ako vošiel do Leovej pracovne, ideálne miesto, hneď som sa tam presunul a nastrážil som poriadne uši.

„Čo chceš? Vieš niečo nové?“ pýtal sa toho neznámeho povýšenecky Leo.

„Áno, pane.“ Začal opatrne.

„Tak hovor!“ vyštekol Leo na neho, chudák chlap.

„Chystajú sa na vás zaútočiť, neviem kedy, dátum ešte nepadol, ale bude to čoskoro, dokonca si privolali na pomoc aj iných živých. Myslím, že už nejde len o toho chlapca, chcú vám vyhlásiť vojnu.“ Ustráchané mu povedal ten muž.

„Tak nech len prídu, babráci. Jim! Zavolaj všetkých, budeme na nich čakať.“ Škodoradostne sa usmial do prázdna.

„To je všetko, pane.“ Pripomenul sa mu ten neznámi, že je stále tu.

„Chod' a ak sa ešte niečo dozvieš zavolaj a netrep sa kvôli tomu takú diaľku.“ Prikázal mu, chlapík prikývol a rýchlo odcupital. Ja som sa raz dva premiestnil naspäť do izby, kde som začal nad jeho slovami uvažovať. Ak som správne pochopil Marc a ostatní sem prídu, prídu sem aby bojovali a to s časti aj kvôli mne. Panebože, čo ak sa im niečo stane? Síce ako som počul privolali si aj nejakých ďalších

ľudí na pomoc, ale aj tak netušia čoho je Leo schopným určite má dostatok zbraní na to aby sa ich všetkých zbavil, veď som videl ten jeho namyslený výraz, keď zistil, že sem prídu. A oni sa zrejme spoliehali práve na to, na moment prekvapenia, tak isto ako aj ja, ale teraz ho stratili. Vie o ich útoku a bude na nich čakať a to nie je dobré. Prerušilo ma zaklopanie na moje dvere.

„Áno?“ opýtal som sa opatrne.

„Otvor.“ Povedal mi Leo, do čerta. Nadýchol som sa a otvoril mu.

„Čo sa deje?“ spýtal som sa ho.

„Potrebujem aby si zišiel hneď ako zapadne slnko dole, budeš stáť pri bitke po mojom boku.“ Vyvalil som na neho oči, ja mám stáť pri ňom? No jasné, tu sa prejavím ako jeho výhoda.

„Aha, ja som ti ešte o tom nepovedal, dnes alebo niekedy v najbližšej dobe sem prídu tí bastardi, aby nás zabili.“ Zlé pochopil moju reakciu, čo je fajn, aspoň som sa neprezradil. Len som kýval hlavou, pretože som nemohol nič povedať a on to bral ako môj súhlas a odišiel, zabuchol som dvere a opäť som začal premýšľať nad tým čo urobím. Nechcem aby zomreli, ale toto je šanca zabiť Lea, tu by sa to dalo nejako vymyslieť, je to ideálna príležitosť a navyše ak im bude chcieť niekto ublížiť, pomôžem im, to už bude

jedno či ma Leo odhalí, pretože pre neho to budú jeho posledné chvíle v živote. Pri myšlienke ako sa skláňam nad jeho mŕtvolou sa mi dokonca pohli kútiky mojich úst smerom nahor. Konečne sa vrátim tam kde patrím. Konečne uvidím moju sestru, kvôli tomu hlupákovi ani neviem ako vyzerá, ale som si istý, že ako náhle ju zbadám budem presne vedieť o koho ide. Vlastne som sa na tú bitku začínal tešiť, obával som sa však toho čo si pomyslia, keď ma zbadajú po Leovom boku, určite budú veriť tomu, že tam stojím aby som ho chránil, ale to je jedno, dôležité je to, aby sme vyhrali, aby mne sa vrátili spomienky a aby nikto z mojej rodiny neumrel. Vybral som si z peňaženky fotku mojej sestry, keď bola ešte malým dievčatkom a priložil si ju na srdce.

„Konečne ťa uvidím.“ Povedal som a do očí sa mi hrnuli slzy, ale zastavil som ich, viem, že to nie je tak dávno čo som ju videl, ale v mojej mysli sú to roky a práve teraz odrátavam sekundy do ich príchodu. Najhoršie je nevedieť kedy nastane ten moment, že sa roztvorí dvere a ona tam bude medzi nimi stáť. Neviem ako zareagujem, ale budem sa musieť ovládnuť, aby som to divadielko potiahol čo najďalej. Bolo krátko po obede, takže o pár hodín musím zísť dolu a čeliť všetkým mojím inštinktívnym reakciám, aby som potiahol za spúšť a skoncoval s tým parchantom

raz a na vždy. Ozaj, kde mám nejaké zbrane? Zrejme mi nejaké dá Leo, dúfam, že mi budú vyhovovať. Bolo by fajn sa na to všetko aj pripraviť, musím byť v kondičke. Vzal som si preto rukavice a využil ten mech visiaci na strope, aby som si zaboxoval. Bol som už celý spotený a vyčerpaný, tak som to radšej zabalil a vošiel som do sprchy, poriadne som sa umyl a rozhodol som sa nabráť trošku energie a pospať si. Nastavil som si budík aby ma zobudil včas a potom som už nič okolo nevnímal.

Zobudil som sa na zvonenie môjho telefónu, ale nebol to budík ako som si najprv myslel, ale niekto mi volal.

„Haló?“ zareagoval som rozospatým hlasom a ešte si aj zívól.

„Teraz ešte spíš? To ako vážne?“ zakričal na mňa hlas, ktorý sa aj zároveň smial.

„Annie?“ opýtal som sa jej pre istotu.

„Bingo! Som vážne rada, že si nespravil žiadnu volovinu, musela som si to overiť.“ Povedala mi dôvod jej telefonátu.

„Super, že ma teraz budíš.“ Prevalil som sa na chrbát.

„Prečo preboha spíš? Veď je asi päť hodín.“ Vyzvedala, ale ja neviem či jej povedať pravdu.

„Príde sem Marc s ostatnými, chcú na Lea zaútočiť, ale on sa o tom dozvedel a večer mám stáť po jeho boku, chcel som si dočerpať energiu, samozrejme nie na to aby som ho bránil, ale na to aby som mohol pomôcť svojim. Vlastne ani nie je isté, že prídu dnes, ale čoskoro určite a ja si myslím, že to bude dnes, pretože ak by som sa ja dozvedel, že o mne súper vie, zaútočil by som čím skôr.“ Vysypal som na ňu všetko čo som vedel, mala by to vedieť.

„Matt, ja neviem čo povedať.“ Počul som ako sa to všetko snažila stráviť a až teraz som uvedomil ako veselo som vlastne znel ja, ale neuvedomil som si, že Leo je jej otec.

„Annie, prepáč, ale nemôžem ho nechať žiť.“ Povedal som jej už s menej veselým hlasom.

„Rozumiem, len to bolí, vieš napriek všetkému čo urobil je to môj otec a aj keď ním pohrdam a chcem ho vidieť mŕtveho, mám ho rada, proste mi potom zavolaj, dobre?“ úprimne mi jej bolo ľúto, mať niekoho takého za otca, je asi horšie ako svojho otca nepoznať vôbec.

„Ak prežijem.“ Váhavo som jej odvetil, ale snažil som sa aby to znelo ako vtip.

„Prestaň!“ očividne som ostal nepochopený.

„Upokoj sa, vážne sľubujem ti, že ak toto prežijem, zavolám ti.“ Už sa vidím ako stojím v bojisku medzi

mŕtvolami a vytáčam jej číslo, utieklo mi malé zachcechnutie.

„Beriem ťa za slovo.“ odpovedala mi celkom vážne.

„Tak teda dopočutia.“ Povedal som jej.

„Veľa šťastia.“ Konečne som začul ako sa jemne usmiala.

Zložil som a pretrel som si rukami obe viečka, aby som sa ešte viac prebudil, musím byť fit. Vstal som a vyšiel na balkón trochu sa ponaťahovať, všimol som si, že slnko už začala pomaličky klesať. Už sa to blíži. Napadlo ma, že by som sa mal nejako vhodne obliecť, ale vážne netuším čo také si vybrať. Najlepšie bude niečo pohodlné, zvolil som preto čierne nohavice, sivé tričko a čiernu mikinu, na nohy som zvolil tiež čiernu. Rozhodol som sa upraviť si vlasy, dobre teraz stojac pred zrkadlom v kúpeľni sa cítim vážne divne, preboha na čo sa to chystám? Zobuď sa chlape! Nejdeš na rande, ideš zabíjať. Rýchlo som s tými blbosťami prestal a vyšiel som znova na balkón, aby som sa nadýchal, stál som tam pár minút až som si všimol, že slnko už zapadá o čosi rýchlejšie, díval som sa na ten významný okamih, ktorý sa dial každý jeden deň, ale dnes to malo celé iný význam, dnes sa tým niečo zmení. Díval som sa na oranžovú oblohu, ktorá stále tmavla, až ostala úplne čierna a začali sa na nej objavovať hviezdy. Nastal čas. Otočil som sa, zavrel som dvere na balkón a vyšiel som von, aby som

zaujal svoje miesto. Dorazil som k Leovi, ktorý stál uprostred miestnosti a dával všetkým rozkazy.

„Tak som tu.“ Podišiel som bližšie k nemu.

„Tu máš.“ strčil mi do ruky nôž a pušku, no páni tomuto sa hovorí krásavica. Hneď som si ju začal prezeráť.

„Vidím, že máš z nej radosť.“ Zasmial sa Leo.

„Je skvelá.“ Povedal som, ale oči som z pušky nespustil.

„Ty sa postavíš vedľa mňa, takže ma nestrať z dohľadu.“

Potľapkal ma po pleci a prešiel popri mne ďalej, aby mohol všetkým ukázať ich pozície na streche, dúfam že s tým bude Marc rátať, inak je po nich. Sledoval som Lea očami, keď sa vrátil späť, tváril sa nedočkavo, ale bolo cítiť, že sa bojí a to mňa veľmi tešilo.

„Už idú!“ ozývali sa hlasy celým priestorom. Tak oni vážne prišli, keď som si to celé uvedomil, mal som sto chutí vybehnúť von a bojovať popri nich, ale to som urobiť nemohol. Dúfam, že ich prišlo dosť na to, aby sa im podarilo zničiť všetkých, pretože Leo pripravil celkom slušnú „armádu“.

„Na môj povel otvoríte dvere!“ zakričal Leo cez celú miestnosť, ale ešte stále si nenašiel vhodnú pozíciu, namiesto toho nervózne pochodoval hore dole.

„Mal by si sa upokojiť.“ Podpichol som do neho provokačne. Ohromne mi totiž zdvihovalo náladu, keď som ho videl takto nervózneho a zo strachom v očiach.

„Pod' za mnou.“ Prikázal mi a tak som ho nasledoval ako poslušný psíček. Postavili sme sa takmer úplne k dverám, ale pred nami stál ešte jeden rad mŕtvych, pripravený zaútočiť hneď ako sa otvoria dvere. Máme dosť riskantnú pozíciu, ale je mi jasné, že je to len preto, aby nás videli, aby videli mňa ako pomáham mŕtvym. To však Leo ešte netuší, že sa tak nestane. Tešil som sa na jeho vyhúkaný výraz keď zistí, že som na druhej strane.

„Otvorte dvere!“ rozkázal Leo a ja som ostal strnulo stáť, chcel som ich vidieť, hlavne moju sestru. Ako náhle sa dvere pootvorili o čosi viac začal som pátrať očami v tme, aby som zachytil nejaký pohyb. Všimol som si veľa postáv, ktoré sa na nás dívajú, ale nevedel som rozoznať tváre, na to bola priveľká tma, až keď sa o trošku priblížili a svetlo z vnútra siahalo aj na nich, som vedel rozpoznať niektorých z nich, našiel som tam Adama, Marca, Stana, ale ostatných som nevidel. Kde je Kim? Oči mi leteli z tváre na tvár, ale nikde som ju nevidel. Teraz bolo ohromné ticho, akoby čakali jedny na druhých, kto skôr začne, hodil som pohľadom na Lea, ktorému už na tvári nabehol škodoradostný úškrn a tiež vyčkával, videl som, že on

nechce byť prvý, ktorý vystreli. Pozrel som sa na Marcovu tvár, ale ta bola pre mňa záhadou, netušil som čo sa mu ženie hlavou, hneď ako som na neho pomyslel sa na mňa pozrel. Trošku ma to vyviedlo z miery, bolo zvláštne čeliť mu teraz z oči vo oči po tom všetko, vlastne ani neviem po čom, keďže Leo mi všetko v mojej hlave zmenil a vytvoril tam chaos, rovnaký aký vznikne čoskoro aj tu. Toto napätie už bolo neznesiteľné. Už som začal uvažovať aj nad tým, že proste niečo poviem, aby som im pomohol, videl som, že ich nie je dosť na to aby mohli vyhrať bez strát na životoch, ale tiež viem, že sú to všetci bojovníci telom aj dušu a že sa len tak niečoho nezľaknú. Celé moje uvažovanie sa vyparilo v momente keď som si všimol na kraji ich výpravy to dievča, Miu ako na mňa hľadí a nespúšťa zo mňa svoj pohľad, v jej očiach sa zračilo odhodlanie a túžba po pomste vedel som, že ak niekto toto všetko odštartuje, bude to ona. A nemýlil som sa, prvý výstrel padol z jej zbrane.

Mia

KAPITOLA 11

Bola som tak zaujatá strelbou po všetkom živom, že som sa zabudla chrániť, ak by ma Marc nestiahol na zem, zrejme by ma čoskoro zabili.

„Si normálna? Musíš si dávať pozor! Drž sa pri mne.“
Povedal mi Marc, ktorý bol na mňa očividne našťvaný, ospravedlňujúco som sa na neho usmiala, ale nepovedala som nič. Všimla som si ako si Marc na chvíľu zatvoril oči, došlo mi, že sa snaží prečítať myšlienky, aby zistil či sa niekto okolo nás motá. Neviem si ani predstaviť aké musí byť ťažké sústrediť sa na tie dôležité pri toľkých myšlienkach, ktoré práve letia vzduchom.

„Fajn pod' za mnou, ale opatrne.“ Povedal mi a pre istotu ešte vykukol, aby sa uistil či nám určite nič nehrozí, potom sa už rozbehol k najbližším stĺpom, ktoré stáli len pár metrov od nás, chcela som ísť hneď za ním, ale ukázal mi, že mám ostať tam, kde som. Okolo mňa svišťali guľky jedna radosť a vedela som, že tu dlho živi neostanem počkala som na vhodný okamih a rozbehla som sa opačným smerom ako pred tým Marc. Zastala som pri jednej zo stien domu, o ktorú som sa celou silou opierala,

dúfala som, že ma nejako ukryje, ale dobre som vedela, že to sa nestane, mala som tu najhoršiu skryš akú som si mohla vybrať, rozhodne to spôsobili moje chabé skúsenosti s niečím takýmto, dobre teda žiadne skúsenosti, pred tým som sa pobila maximálne niekde v domove, alebo ak ma naštvál nejaký zákazník tak mi občas uletela ruka, priznávam, ale toto je niečo celkom iné. Teraz nám ide všetkým o život. Prikrčila som sa, aby si ma len tak niekto nevšimol, musela som si už dobiť náboje, pretože moje sa minuli, problém bol však v tom, že pri mojom akčnom presúvaní sa, mi museli niekde vypadnúť a ja teraz nemám ani jeden náboj, jediné čo mi ostalo je nejaký blbý meč a nôž, jasné, že som už pred tým videla ako sa s tým zaobchádza, ale použiť to v praxi? Tak to teda nehrozí, som si istá, že ak ostanem proti niekomu stáť len s týmito exemplármi, bude v tej chvíli po mne. Ale teraz nie je priestor na racionálne uvažovanie, teraz treba konať. Je len otázkou času než ma tu niekto objaví a zabije, preto by bolo lepšie ak by som sa ja ukázala a to rovno pred Leom, tam aspoň mám maličkú šancu, že ma nebude chcieť hneď na fleku zabiť. Pozrela som sa najprv po ostatných, všetci boli zapletení do nejakých súbojov, teda až na Marca, ten hneď všetkých odpálil, čím zničil dosť veľa našich súperov. Keď som zbadala Kim ako úporne bojuje

s jedným od mŕtvych, chcela som jej pomôcť, ale vedela som, že tam by som užitočná nebola, skôr by som jej ešte poškodila, pretože by musela dávať pozor aj na mňa. Radšej sa postavím z oči v oči tomu bastardovi, aj tak je tu pravdepodobne jediný, ktorého chcem zabiť, škoda len, že nemôžem. Všimla som si, že priestor pred domom sa pomaly vyčisťuje, väčšina je buď v dome, alebo niekde vonku v tme, myslím, že práve teraz je vhodná príležitosť na môj hrdinský vpád. Bez ďalšieho uvažovania som prešla popri dverách a zastavila som až pred Leom a Mattom stojacím vedľa neho.

„Ale pozrime sa ty stále žiješ.“ Natiahol Leo na svoj priblýb ksicht škodoradostný úsmev.

„Škoda len, že tebe veľa času už neostáva.“ Povedala som mu a vytiahla som jeden z nožov, tie som už totiž aj držala v ruke.

„Ty ma chceš zabiť? Uvedomuješ si, že ak b sa ti to náhodou podarilo, zabiješ aj seba, však?“ priblížil sa o čosi bližšie, ale stále si udržoval dostatočný odstup.

„To je mi jedno, pokiaľ ty budeš mŕtvý.“ Bola som plná odhodlania, teraz som bola schopná urobiť čokoľvek, cítila som ako mi telom prúdi obrovská dávka adrenalínu.

„Aká odvážna, ale mám pre teba zlú správu, ja tu nie som ten, ktorý dnes umrie.“ Začal sa smiať a pozrel sa na Matta, „Zabi ju!“ prikázal mu.

„Si normálny veď to ho zabije!“ protestovala som, nemôžem dovoliť aby osoba, kvôli ktorej to celé vzniklo nakoniec neprežila. Na čo by to potom bolo celé dobré? „To je mi jedno, pokiaľ ty budeš mŕtva.“ S úsmevom na perách zopakoval moju frázu a obrátil sa na späť na Matta. „Na čo čakáš?“ Matt si nabil pušku a namieril ju na mňa, bez slov som na neho hľadela, nemala som tušenie čo sa mu práve v tejto chvíli honilo hlavou, ale dúfala som, že ak mu je jedno či zomriem ja, tak že mu nebude ukradnutý aspoň jeho vlastný život. To bola oja posledná nádej a neostávalo mi nič iné len veriť. Sledovala som ako si Matt nastavuje pušku a hľadá cez ňu, akoby si vyberal miesto kam ma chce trafiť a v tom sa akoby vo mne prebudil pud sebazáchovy a ja som si konečne otvorila ústa jeho smerom.

„Matt, ja viem, že si ma nepamätáš, ale ak to urobíš, budeš to ľutovať a to nechcem. Nemôžeš robiť rozhodnutia, za ktoré nezodpovedáš ty sám.“ Dala som dokopy myslím, že celkom rozumnú reč a vážne som si na moment myslela, že zaberie, ale nestalo sa tak a ja som pocítila obrovskú bolesť, ktorá mi pulzovala v ramene. Po tej rane sa mi

podlomili kolená a ja som dopadla na zem. Cítila som ako sa mi teplá tekutina rozlieva po koži, pozrela som sa na ňu a videla som ten prúd krvi, ktorý práve stekal po látke a šíril sa ďalej, pritisla som si druhú ruku na ranu, aby som aspoň trošku spomalila to krvácanie. Pozrela som sa pred seba a videla som ako Matt mieri zbraň na Lea, čo to robí? Nechápala som tomu. Teraz som sa však ani nevedela na to sústrediť, cítila som len obrovskú bolesť, vedela som, že sa blíži môj koniec, krvácala som príliš rýchlo, zostávalo mi možno pár posledných minút. Z očí mi vytekali vodopády sĺz a ja som nevedela či je to kvôli tej bolesti, alebo kvôli tomu, že sa môj život končí. Opäť som sa zadívala na Matta, chcela som ho posledný krát vidieť, ale zrak sa mi pomaly zahmlieval a obraz som mala rozmazaný, videla som však ako bojujú a keď sa už zdalo, že Matt prehrá, priletel tam Marc a skočil na Lea, no potom som videla už len tmu. Vnímala som, že sa pohybujem, ale nedokázala som definovať odkiaľ vlastne ten pohyb vychádza, bola so si istá, že som takmer mŕtva, ja by som sa teraz určite nebola schopná ani pohnúť.

„Ahoj.“ Pozdravil ma Matt, keď sme sa stretli na ulici, je to veľmi milý chalan, z ktorého som bola totálne paf.

„Ahoj.“ Usmiala som sa na neho.

„Čo dnes robíš?“ opýtal sa ma nenúteným hlasom. Bola som z toho totálne mimo, veľmi som po ňom túžila, ale neverila som, že by sa moje tajné prania mohli tak rýchlo uskutočniť. Poznala som ho sotva dva týždne, že by som sa mu páčila rovnako ako on mne? Nezmysel.

„Nič čo by stálo za reč.“ Odpovedala som mu jednu z najklasickejších vyhýbavých odpovedí, pretože všetko znie lepšie ako keď poviete – nič.

„Tak v tom prípade by sme mohli niekam zísť?“ opäť bol nenútený, akoby sme sa bavili o príklade z matiky. Tvárida som sa akože premýšľam, aby som nevyznela ako totálna zúfalka.

„Neviem.“ Odpovedala som najprv a ďalej som predstierala, že sa mi hlavou preháňa program toho, čo všetko mám dnes ešte urobiť, skutočnosť však bola taká, že v mojej hlave sa momentálne odohrávala módna prehliadka, v ktorej som účinkovala ja, vo všetkých mojich kusoch oblečenia, ktoré sa nachádzajú v mojom šatníku. Nevedela som si vybrať čo by sa mi hodilo skôr.

„Čo to robíš?“ zasmial sa a ukázal na moje pery, až vtedy som si uvedomila, že ich špúlím, to robievam vždy keď premýšľam nad tým čo si obliecť. Ale nie takto verejne, *preboha Mia!*

„Fajn, dnes môže byť, ale najprv ešte musím niekam ísť.“
Milo som sa usmiala a už som sa nevedela dočkať, kedy sa konečne dotrepem domov a budem si môcť poriadne zaskákať a zatancovať ako sa na správnu pubertiačku patrí, len to ešte budem musieť vydržať po ceste s rodičmi, ktorí po mňa prídu a tak pôjdeme domov.

„Tam?“ opýtal sa ma Matt a ukázal na silné svetlo neďaleko od nás, pozrela som sa späť na miesto, kde pred tým stal Matt, ale to miesto ostalo prázdne, vlastne keď som sa rozhliadla po okolí nebol tam už nikto iba ja. Zmätene som hľadela okolo seba, dokonca aj to svetlo zmizlo. Nieкто si tu zo mňa strieľa? Už som sa chcela rozkričať po okolí, ale všimla som si, že sa nachádzam už niekde inde, teda bola som na pohrebe. Sedela som na jednej z lavíc v kostole, niektorých ľudí som nepoznala, ale videla som aj známe tváre boli tam Matt, Adam, Kim, Stan, Teo a aj moji rodičia. Presadla som si po tichu k nim, začula som ako niečo hovoria.

„Zvládáte to, Marc?“ opýtal sa ho Teo so súcitom v očiach aj v hlase. *Kto asi tak zomrel?*

„Teo, na koho sme vlastne pohrebe?“ opýtala som sa ho potichu, aby som nevzbudzovala priveľkú pozornosť.

„Na tvojom.“ Pozrel sa na mňa akoby som to nemala v hlave v poriadku a potom sa dokonca mierne usmial. Čo

to má byť? Prekypovala mnou panika, toto sa mi nepáči. Z ničoho nič som sa postavila a opatrne krok za krokom som podišla k truhle, aby som do nej nazrela. Skláňala som sa nad rakvou s neveriackym pohľadom, ležalo v nej moje mŕtve telo. Strašne som sa zľakla a rozbehla som sa von. To som sa už úplne zbláznila? Ocitla som sa doma, *konečne známe prostredie*. Pozerala som sa na všetkých ako hrajú šarády uprostred obývačky, bolo vidieť, že sa bavia, všimla som si medzi nimi aj jednu neznámu osobu, videla som ju len zozadu, mala dlhé hnedé vlasy. Chcela som sa k nim pridať.

„Môžem hrať s vami?“ opýtala som sa ich, oni však na mňa zlostne pozreli a zrazu boli už na nohách všetci okrem Adama, ktorý práve niečo ukazoval v rámci hry. Postavili sa aj Kim, Matt, Teo, Stan, mama s otcom medzi nimi neboli, dokonca aj to neznáme dievča vstalo a otočilo sa na mňa z obrovským úsmevom na tvári, ktorý však nenaznačoval privítanie, ale hovoril mi, že sa mám báť, najhoršie však bolo, že tá tvár patrila mne. „Panebože, pomoc! Ja sa chcem prebudiť!“ začala som vykrikovať, všetci boli stále bližšie a bližšie ku mne a približovali sa ďalej, až kým sa ma nedotýkala moja vlastná tvár. „Bolí ťa rúčka?“ hrôzostrašne sa zasmiala a silno mi zatlačila na krvácajúcu ranu.

„ÁÁÁ...“ kričala som a pritísila som si obe ruky na uši, teraz som už sedela v rohu vlastnej izby a kývala sa dopredu a dozadu.

„Toto nie je pravda.“ Hovorila som si až kým som sa neobjavila uprostred mesta, ktoré však nebolo ako pred tým, bolo krásne zasnežené, všade bolo ticho, nikde žiadne autá a zovšadiaľ bolo cítiť pokoj, tu som sa cítila príjemne.

Matt

KAPITOLA 12

Musel som ju postreliť, nechcel som to urobiť, ale je to pre jej vlastnú bezpečnosť, dúfam, že ma pochopí a odpustí mi. Je pravda, že som ju nechcel trafiť práve takto, myslel som si, že mi podarí urobiť jej len jemne škrabnutie, ale namiesto toho som jej trafil časť medzi ramenom a nad kľúčnou kosťou a to nie je veľmi dobré, ale určite to prežije, musí. Hneď ako som ju podstrelil som zbraň otočil proti Leovi, ten bastard musí skapať, v momente keď som sa chystal stlačiť spúšť ma však prekvapil svojou prítomnosťou Marc, ktorý sa rozbehol a sotil Lea na zem, ale to čo urobil potom, to sa mi nesnívalo ani v mojom najhoršom sne, a tých teda bolo. Zobral svoj nôž, ktorý pevne zvieral v ruke a zo slovami venovanými Leovi, „dúfam, že zhoríš v pekle!“ ho bodol do srdca, až sa mi zastavil dych, keď som sledoval ako obaja umierajú, toto nie je víťazstvo! Toto je len a len obrovská strata. Po chvíli mi však moju hlavu zaplavil prúd spomienok, bol to taký tlak, že som si musel stlačiť hlavu oboma rukami, aby som to vydržal, mal som pocit, že mi praskne. Keď to konečne

prestalo, uvedomil som si, že ma hladí čias ruka, zdvihol som hlavu a uvidel, som Kim.

„Si v poriadku?“ vyzerala ustarostene. Bez odpovede som ju len silno objal.

„Mám ťa rád.“ Povedal som jej a stlačil ju ešte pevnejšie.

„Aj ja ťa mám veľmi rada, ale teraz sa musíš postarať o ňu.“ Pozrela sa smerom, kde ležala Mia, prikývol som, vzal som ju na ruky a okamžite ju premiestnil do nemocnice.

„Prepáč mi to.“ Vtisol som jej bozk na čelo a utekal som rovno k operačnej sále.

„Hej! Potrebujem pomoc, hneď!“ vykrikoval som po sestrách a lekároch, ktorý šli okolo, až na jednu sestričku si nás, ale nik nevšimol.

„Čo sa jej stalo?“ pýtala sa a už ju aj prezerala, počas toho ako som Miu držal v náručí.

„Je podstrelená, prepad, musíte ju hneď operovať!“ povedal som jej prvé čo ma napadlo a je jasné, že ohľadom prepadu sa zbytočné otázky klásť nebudú.

„Jou! Privez posteľ, rýchlo.“ Zakričala na niekoho z personálu a o pár sekúnd sa už k nám prirútila ďalšie sestrička, položil som Miu na tú posteľ a sledoval ako ju vedú kam si preč.

Chápal som, že pri operácii byť nemôžem, ale toto čakanie ma zabije. Už to trvá viac ako dve hodiny, keď mi vo vrecku zazvonil mobil a na displeji sa mi zobrazila fotka Kim, došlo mi, že som im nedal vedieť, kde sme.

„Ahoj.“ Ozval som sa.

„Matt, kde do čerta ste?“ jej hlas znel naliehavo.

„V nemocnici v centre mesta.“ Odpovedal som jej.

„Hneď sme tam a ako je na tom?“ v pozadí som počul akýsi šum.

„Operujú ju, kde si Kim?“ opýtal som sa jej.

„Odpratávajú mŕtvolu.“ Povedala, ale jej hlas poklesol.

„Čo je?“ zaujímalo ma, že čo zbadala.

„Práve sa dívam na Marca.“ Povedala smutne a mne sa pred očami zjavil jeho obraz ako sa obetoval, vedel som, že ak by mal čas tak by to vymyslel inak, ale dobre vedel, že by som vystrelil, zachránil mi život.

„Zoberte ho domov, ja tu počkám na výsledok, potom prídete. Ozaj, Kim, všetci sú mŕtvi?“ pre všetky udalosti, ktoré sa stali som stratil prehľad a tak som sa jej opýtal.

„Zopár ich utieklo, ale väčšina neprežila.“ Stále som počul v pozadí šuchot, s tým rozdielom, že teraz som už vedel čo to znamená, zrejme ich dávajú na jednu kopy, aby ich mohli spáliť a tým sa zbaviť dôkazov.

„A z našich?“ chcel som vedieť aké ďalšie straty máme.

„Asi polovica vrátane Andy, Mika a Andrewa.“ Keď som začul to posledné meno až ma strieklo pri srdci, toho chalana som mal veľmi rád, nezaslúžil si zomrieť, chuderka Mary. Andy a Mika som tiež poznal, ale nie až tak dobre, napriek tomu viem aký boli plný života a optimizmu, bolo mi ich ľúto.

„Pane.“ Odkiaľsi si niekto za mojím chrbtom, otočil som sa uvidel tam osobu v bielom plášti.

„Musím končiť.“ Povedal som Kim a zrušil som ju.

„Ste príbuzný tej slečny, ktorú dovezli so strelným zranením?“ opýtal sa ma, pričom mi hľadel do očí, akoby odpoveď hľadal tam.

„Áno, volá sa Mia Colen.“ Povedal som mu, došlo mi, že som ešte stále nevypísal formulár, ktorý mi dala do rúk sestra kvôli informáciám o Mii.

„Ako ste príbuzný?“ vypytoval sa ďalej namiesto toho aby mi konečne povedal čo s ňou je.

„Sme si blízky, môžete mi už prosím povedať ako je na tom?“ trochu som zvýšil hlas aj keď som pôvodne nechcel, on si vlastne len plní svoju povinnosť.

„Prepáčte, pane, ale ja potrebujem vedieť, že nie ste len niekto kto chce zneužiť informácie.“ Pozeral sa na mňa podozrievavým pohľadom.

„Priniesol som ju sem predsa!“ povedal som mu očividnú informáciu, o ktorej zrejme nevedel, pretože sa zatváril prekvapene.

„Aha, to som netušil, môžete mi povedať ako sa jej to stalo?“ ďalšie nezmyselné otázky, toto mi robí naschvál?
„Boli sme sa prejsť, a keď sme šli okolo stánku hotdogmi, tak som si odbehol jeden kúpiť, stála hneď za mnou, no potom som sa otočil a počul som ako kričí, utekal som za ňou, ale po ceste som počul výstrel a keď som tam prišiel, ležala tam už len ona a tak som ju priniesol sem, stačí? Teraz mi povedzte čo jej doparoma je?“ teraz som už po ňom kričal a vôbec mi to nevadilo, nemá mi klásť debilné otázky. Sám som bol, ale presvedčený ako dôveryhodne moja odpoveď znela, keď som ju vypustil z úst. Konečne vyzeral, že mi už verí.

„Práve sme dooperovali, guľku sa nám podarilo vybrať, ale pacientka stratila priveľa krvi a na sále nám upadla do kómy.“ Zastavil sa a čakal aby som mohol stráviť nové informácie.

„Ako je na tom? Kedy sa preberie?“ hneď som využil to, že na chvíľu prestal rozprávať, aby som mu mohol klásť otázky.

„Podarilo sa nám ju stabilizovať, ale musíme počkať ešte najbližších dvadsaťštyri hodín, potom môžeme robiť ďalšie závery.“ Hovoril so súcitným výrazom tváre.

„Môžem ju vidieť?“ nemohol som uveriť tomu, čo som vlastne urobil, veď som ju dostal na pokraj života a smrti.

„Teraz ešte nie, až keď ju prevezieme na izbu, sestrička vás bude informovať.“ Povedal mi a odišiel, keď videl, že sa chystám protestovať. Nespokojne som sa usadil na stoličku v čakárni a netrpezlivo som vyčkával. Skôr ako mi sestrička dovolila zísť za Miou však prišli Kim, Adam a Stan, vedľa ktorého kráčala Mary, čo ma prekvapilo, keďže ja ešte nie som dostatočne informovaný.

„Čaute, kde sú ostatní?“ spýtal som sa ich, aby som zistil či Mary tu ostáva s nami, alebo prečo je vlastne teraz tu, že by si niečo začala so Stanom?

„Všetci už odišli, nestačíme ti?“ d'obla do mňa Kim provokačne a usadila sa vedľa mňa, zvyšok nášho zoskupenia si tiež niekam posadal. Celý čas som si všímal Stana a Mary, aby som vypozeroval či naozaj je medzi nimi niečo viac a myslím, že to tak rozhodne bude, sedeli vedľa seba, dívali sa jeden na druhého a túlili sa k sebe. Pokrútil som hlavou a zasmial sa, aspoň na niečo bola celá ta šou dobrá.

„Vieš niečo nové?“ opýtal sa ma Adam nakláňajúci sa spoza Kim, aby na mňa videl.

„Len toľko, že pri operácii upadla do kómy a že tu musím sedieť a čakať, kým ju prevezú na izbu, skôr ma za ňou nepustia. Tiež doktor vravel, že prvých dvadsaťštyri hodín je najdôležitejších.“ Keď som to hovoril celý čas som zarýval pohľad do zeme.

„Bude v poriadku.“ Zdvihol som pohľad a videl ako sa na mňa Adam povzbudzujúco usmieva. Vedel som, že všetci čo sú tu ju majú svojim spôsobom radi, chcú pre ňu len to najlepšie a boja sa o ňu, ale to čo teraz cítim ja s tým všetkým neporovnateľné. Ja som totiž ten, ktorý ju tu dosal a zároveň som ten posledný, ktorý by ju chcel stratiť. Konečne som zbadal ako ide sestrička okolo, hneď som k nej aj pribehol.

„Zdravím, môžem vidieť Miu?“ vyhrkol som na ňu.

„Koho?“ pozrela na mňa zmätene.

„Miu Colen, bola operovaná, priniesol som ju sem so strelnou ranou, má dlhé hnedé vlasy,...“ začal som ju chaoticky opisovať, ešteže ma po chvíli stopla.

„Aha, áno už viem koho myslíte, tú mladú slečnu, no ona je už na izbe, chcete ju ísť pozrieť?“ milo sa na mňa usmiala.

„Áno, samozrejme.“ Prikyvoval som ako o život.

„Podťe za mnou.“ Zasmiala sa a vořla do dlhej chodby, všimol som si, že za nami idú aj ostatní, konečne sme dorazili k dverám Miinej izby.

„Ale dnu môže ísť maximálne jeden.“ Pozrela sa na nás s výstrahou.

„Ja idem.“ Povedal som jej a vořiel som dnu, nezaujímalo ma, či chcú ísť za ňou aj oni, ja som vedel, že za ňou ísť musím, už som čakal príliš dlho, aby som si nechal ujstť túto príležitosť. Zastavil som sa až celkom pri posteli, ležala tam nehybne, vyzerala inak, ale lepšie ako som čakal, vlastne ak by nemala v nose nejaké trubičky, na ruku napojenú infúziu, obvaz prechádzajúci cez rameno a naokolo by nepípali prístroje, myslel by som, že proste len spí, niekde doma. Lenže na nešťastie práve tieto detaily sú podstatné. Chvíľu som sa na ňu len tak pozeral, nevedel som čo mám povedať, čím začať.

„Mia, pripadáam si ako idiot, prepáč mi to prosím, ver mi, že ak by som to nemusel urobiť, nikdy by som ti neublížil, na to ťa mám až príliš rád. Ako veľmi by som chcel teraz počuť tvoj hlas, ale ty mi asi neodpovieš však?“ chytil som ju za ruku a prestal som hovoriť, akoby som čakal, že otvorí oči a odpovie mi, ale nestalo sa tak.

„Budeš v poriadku, sľubujem ti to.“ Dal som jej bozk na ruku, jemne som ju pohladil po tvári, ale ona sa ani

nepohla. Ani neviem či ma vlastne vníma, viem, že sa hovorí, že ľudia, ktorý sú v kóme, tak všetko počujú a vnímajú, ale teraz si tým nie som istý, proste nemôžem tomu uveriť na sto percent, keď ona sa ani málinko nepohla, nijako mi neodpovedala. Dávať sa na ňu ako tak bezmocne leží v nemocničnej posteli, napojená na prístroje, je príliš ťažké, smutné. Do oči sa mi nahrnuli slzy, ktoré som nechal voľne stekať po tvári. Zraz sa otvorili dvere a nakukla do nich čias hlava.

„Prepáčte, že ruším, ale teraz už musíte odísť.“ Oznamil mi doktor, ktorý práve vchádza dnu. Prikývol som.

„Ešte prídem, Mia, ty to zvládneš, buď silná.“ Povedal som jej posledné slová na dnes a s očami nalepenými na nej som vyšiel von z nemocničnej izby. Na chodbe ma ostali všetci čakať a keď ma zbadali, začali sa im na tvári objavovať súciteľné pohľady.

„Si v poriadku?“ podišla ku mne Kim.

„Isteže nie!“ zvýšil som hlas a odišiel som od nich preč, potreboval som ísť na vzduch, potreboval som všetko spracovať. Sadol som si na múrik pred nemocnicou, vložil si hlavu do dlaní a reval ako malé decko. Toto je priveľa aj pre tie najsilnejšie povahy na svete. Nechápeť prečo musela upadnúť do kómy, trafil som predsa len časť ramena, do pekla, keby tak nekrvácala, som idiot, a to som

chcel aby ju tá guľka len škrabla. *Nauč sa mieriť, pitomec!* Hovoril mi hlas v mojej hlave, s ktorým som musel len a len súhlasiť. Ak by som nevystrelil, mohla byť v poriadku, ale tiež ju mohol niekto iný zabiť. Ani neviem či je, alebo nie je dobré to, že som ju trafil, mám z toho v hlave hrozný chaos a hlavne cítim mix všetkých pocitov, ktoré existujú. Veľmi dobre som vedel čo mi teraz pomôže, musím poriadne do niečoho udrieť. Začal som sa obzerať okolo seba či nájdem niečo vhodné, keď som zbadal ako dvermi vyšiel Adam. *To by mohlo stačiť.* Pomyslel som si a už som sa aj pohol smerom k nemu.

„Tak tu si.“ Povedal a ja som zložil ruku v päšť a jednu mu vrazil do tváre. Adam sa zapotácal, ale ustál to.

„Čo ti šibe?“ zúrivo na mňa zazeral.

„Nie je to nič osobné, len som to potreboval.“ Potľapkal som ho po pleci a prešiel popri ňom späť do budovy nemocnice, aby som bol v Miinej blízkosti.

„Hej, nevidel si Adama? Hľadali sme ťa.“ Zastavila ma na chodbe Kim.

„Je vonku.“ Ukázal som smerom do vstupnej haly a pokračoval ďalej k dverám Miinej izby.

Prešlo už pár dní, ale Mia bola na tom stále rovnako, nenastala ani nepatrná zmena. Lekári ma povzbudzovali,

že je to lepšie ako by sa jej stav mal zhoršiť, hovorili, že takto má väčšiu šancu a že možno každú chvíľu už otvorí oči. Chcel som tomu veriť, ale nebolo to také jednoduché.

„Matt, musíš ísť domov, potrebuješ si oddýchnuť.“

Prehovorila ku mne Kim, keď sme ostali sami.

„Nemôžem ju tu nechať samú.“ Je pravda, že som celý ten čas nebol doma a hodila by sa mi prinajmenšom sprcha, ale teraz odísť nedokážem, čo ak sa niečo stane a ja tu nebudem?

„Matt, sľubujem ti, že s ňou dnes v noci ostanem, choď domov, vyspi sa a hneď zajtra ráno sa vrátiš, ak by sa niečo zmenilo zavolám ti a ty sa premiestniš, budeš tu behom sekundy. Tak nebuď tvrdohlavý a padaj.“ Na konci sa nežne zasmiala a ja som vedel, že má pravdu, len bolo ťažké odísť.

„Tak dobre, ale len túto noc.“ Povedal som jej a už som sa zdvíhal zo stoličky.

„Isteže, vyspi sa.“ zamávala mi na pozdrav. Našiel som jednu prázdnu izbu a tak som do nej vošiel a premiestnil som sa do svojej izby.

Ráno som sa cítil oveľa lepšie, Kim mala pravdu.

Skontroloval som si mobil, aby som sa uistil či mi Kim nevolala, ale nemal som žiadne zmeškané hovory. To

znamenal len toľko, že Miin stav sa nezmenil, nevedel som či sa mám tešiť, alebo obávať. Aby som sa trochu upokojil, rozhodol som sa ísť si zabehať, ešte som mal chvíľku čas, kým pôjdem do nemocnice. Po piatich kilometroch som to však vzdal a vrátil sa domov, aby som mohol ísť za Miou. Keď som dorazil k dverám jej izby mierne ma to upokojilo, síce som nevedel nič o jej stave a bol som rovnako bezmocný ako doma, ale bol som pri nej.

„Vyzeráš zničené.“ S úškrnom som podpichol Kim, ktorá vyzerala ako zombie.

„Konečne vyzeráš k svetu.“ Prebehla mi očami po celom tele a postavila sa, aby ma objala.

„Nechceš sa ísť vyspať?“ navrhol som jej, keď som zbadal ako sa jej podlamujú kolená od únavy.

„Každú chvíľu má po mňa prísť Adam.“ Zapotácala sa na mieste, tak som ju radšej usadil späť na stoličku.

„Niečo nové?“ hodil som po nej spýtavý pohľad.

„Vôbec nič.“ Odpovedala mi a pozrela sa do chodby odkiaľ práve kráčal Adam smerom k nám.

„Môžeme ísť?“ oči mu pristáli na Kim.

„Áno. Ak bude niečo nové ozvi sa Matt.“ Stisla mi ruku a postavila sa na odchod. Adam mi ešte zamával, ale potom sa už venoval len Kim, ktorú musel podopierať, aby

sa nezrútila sa zem. Bolo vtipné ju pozorovať, ešte nikdy som ju nevidel takúto unavenú. Dúfam, že sa jej podarí si poriadne odpočinúť. Spozornel som keď okolo mňa prešiel lekár, ktorý práve vyšiel z Miinej izby.

„Hej! Čo sa stalo? Nejaké zmeny?“ skočil som mu do cesty, aby som mohol zistiť nové informácie.

„Je mi ľúto, ale momentálne vám neviem nič konkrétne povedať, práve sme dokončili zopár testov, musíme počkať na výsledky, potom za vami prídem.“ –

„Môžem ísť za ňou?“ zatiahol som mu za ruku, keď ma obchádzal.

„Chodte, ale musíte byť opatrný, nesmiete povedať nič čím by ste ju rozrušili.“ Dôrazne nadvihol obočie a čakal kým mu dám najavo, že som ho pochopil. Prikývol som vošiel som dnu, ležala presne tak ako včera, keď som ju chytil za ruku, mala ju studenú, veľmi studenú. Skryl som obe jej dlane do mojich, aby som ich aspoň trochu zahrial. Vytiahol som jednu z kníh, ktoré som priniesol a začal som jej čítať. Po chvíli som si všimol, že niečo nie je v poriadku, prístroje začali divoko pípať a ja som netušil čo sa deje. Do izby vletela skupinka ľudí a okamžite sa rozostúpili okolo nej.

„Pane, musíte odísť.“ Začal ma z dverí vytláčať akýsi chlap.

„Čo sa deje?!“ vykrikol som a vytrhol som sa mu zo zovretia, chcel som sa dostať bližšie k Mii, chcel som ju vidieť.

„Pane, takto jej nepomáhate, poďte von. Hneď!“ teraz ma už dotiahli za dvere až dvaja muži, jeden tam so mnou aj zostal, kým ten druhý sa vrátil späť do izby.

„Čo sa jej stalo?“ spýtal som sa ho o čosi pokojnejším hlasom, ale oči som stále upínal na dvere izby, v ktorých ležala Mia.

„Neviem presne, musíte sa upokojiť.“ Ešte stále som cítil jeho ruku na mojom ramene.

„Ako to myslíte, že neviete?!“ teraz som svoj pohľad venoval len a len jemu. Vyzeral vystrašene, dobre mu tak, možno otvorí ústa a povie mi všetko čo vie. Strach je niekedy ten najlepší motivátor.

„Upokojte sa pane, lekár vám povie viac, ja som sa musel postarať o vás, takže neviem čo sa jej stalo.“ Odpovedal a konečne nechal moju ruku na pokoji. Rozhodol som sa, že ho už viac nervovať nebudem a tak som sa usadil na stoličku a pokojne čakal kým niekto vyjde z izby a povie mi čo sa to do pekla stalo. No pokojne ako pokojne, nervózne som vrážal nohou do zeme, ale až na to som svoje pocity ovládal perfektne. Po pár minútach, ktoré sa zdali byť ako večnosť sa otvorili dvere, ako prvý z nich vyšiel lekár, za

ním nasledovali zdravotné sestry a po nich zvyšok personálu.

„Čo sa stalo? Je v poriadku?“ nasmeroval som svoje otázky na doktora.

„Našťastie to nebolo nič vážne, teraz je už v poriadku.“

Odpovedal mi celkom pokojným hlasom.

„Nič vážne? Ved' ste tam vpadli akoby šlo o život! Povedzte mi pravdu!“ mal som chuť ho schytiť za ruku a premiestniť sa s ním niekde, kde by sme boli sami a ja by som z neho mohol pokojne vytrieskať aj dušu.

„Áno, zdalo sa to byť vážne, totiž absolvovala menšiu zástavu srdca, ale než sme stihli čokoľvek podniknúť na záchranu jej života, tak jej srdce opäť nabehlo samo, akoby si dalo len prestávku.“ Objasňoval mi celú situáciu, bolo vidieť, že to dosť prežíva, mal som z jeho rozprávania pocit, že sa mu niečo také stalo po prvý krát za celú jeho doterajšiu kariéru.

„Ale čo ste tam potom robili tak dlho?“ opýtal som sa ho keď som si uvedomil že tam boli niečo okolo pätnástich minút.

„Pre istotu sme skontrolovali všetky záznamy na prístrojoch a všetko bolo v absolútnom poriadku. Dokonca podľa niektorých testov čo sme dnes robili sa jej zdravotný stav zlepšuje, preto mňa osobne tá zástava dosť zaskočila,

ale teraz vám už môžem s pokojným svedomím oznámiť, že je na najlepšej ceste k tomu, aby sa prebrala z kómy.“ Potľapkal ma po pleci a odkráčal aj so zvyškom personálu preč. Vytiahol som z vrecka mobil a vytočil som Kim, aby som jej všetko povedal.

Teraz sme okolo Miinej posteli stáli úplne všetci, sledovali sme ju ako nejakú vystavenú sochu v múzeu. Každý z nás chcel nájsť aj tú najmenšiu zmenu na jej stave. Lekári nám oznámili, že jej prebranie je otázkou niekoľkých hodín, dokonca ju už odpojili od prístrojov. Síce aj to, že začala sama dýchať je veľký úspech, ale ja som chcel aby už konečne otvorila oči, niečo povedala, alebo keby aspoň pohla prstom, chcel som mať istotu, že je v poriadku. Postupne sme všetci z jej izby vyšli späť na chodbu, aby sme si dali kávu a trošku sa prebrali, odkedy som zavolał Kim sú tu celý čas spolu so mnou. Ubehlo už päť hodín od toho ako doktori tvrdili, že už to chce len trpezlivosť, že sa určite každú chvíľu preberie, ale zatiaľ sa nič nedialo. Bol som z toho všetkého už na nervy. Stan mi schytil ruku ktorou som si prechádzal po vlasoch „upokoj sa už, preboha!“ Tlmene na mňa skríkol, aby zbytočne neupútaval pozornosť ostatných ľudí nachádzajúcich sa v našom okolí. Pohľadom som mu naznačil, že mam v riti

čo mi hovorí a vošiel som do Miinej izby. Tento krát za mnou nikto nevošiel a tak som s ňou mohol byť aspoň chvíľu sám. Len tak som tam stál v kúte izby a sledoval ju, na chvíľu som sa zahľadel von oknom, kde už obloha opäť menila svoju farbu na tmavomodrú.

Mia

KAPITOLA 13

Cítila som akoby sa ku mne vracal život, cítila som, že konečne budem schopná po tak dlhom čase ležania a neschopnosti hýbať sa, prebudiť sa k životu. Tešila som sa na to ako otvorím oči a vychutnám si ten pocit, že opäť môžem vidieť a vnímať svet okolo seba naplno. Síce aj počas môjho spánku som dokázala vnímať určité hlasy alebo podnety, len som na ne nedokázala nijako zareagovať, aj keď som veľmi chcela, proste moje telo mi to nedovolilo. Najhoršie bolo keď som začula Mattov hlas, dokonca som zacítila jeho dotyk, počula som v jeho hlase aký je nešťastný, ale ja som nič nemohla robiť, ten pocit bezmocnosti bol n tom všetkom najhorší. Ale teraz už som pripravená, už sa teším keď sa vrátim späť domov k mojej rodine a priateľom. No pri tejto myšlienke ma prepadol nepríjemný pocit, spomenula som si na môjho otca, čo s ním vlastne je? Posledné čo si pamätám bolo to ako ma niesli čie si ruky, ale kam to netuším, už vtedy som totiž nebola schopná na nič reagovať. Skúšam si prehrávať spomienky v mojej hlave, ale nedokážem prísť na nič konkrétne, mám v hlave príšerný zmätok. Pamätám si

všetko čo sa stalo Mattovi aj to ako sme sa pustili do boja, aj ako ma zasiahla guľka smerujúca z Mattovej zbrane, keď bol ešte pod Leovým nátlakom. No keďže Matta som počula ako bol pri mne, tak predpokladám, že je v poriadku. Dúfam, že sa nemýlim a nebol to len výplod mojej fantázie. Pamätám sa aj na všetko čo sa stalo pred tými znepokojujúcimi udalosťami ohľadom Matta, ale nemôžem si vybaviť čo sa stalo môjmu otcovi.

Otvorila som oči, musela som ich aj hneď zavrieť, to svetlo bolo osľňujúce, na druhý pokus som už na to šla pomalšie, najprv som par krát mrkla a tak som ich otvorila úplne dokorán. Hneď mi uviazol pohľad na Mattovi, ktorý stál na konci izby, ale díval sa niekam inam, vlastne mal neprítomný pohľad, využila som to na to, aby som si ho mohla prezrieť. Vyzeral úžasne ako vždy aj keď pôsobil ospalo a bol neupravený, ale napriek tomu všetkému bol to ten najlepší pohľad aký sa mi mohol naskytnúť. Pomaly som otočila hlavu smerom k oknu, kde sa díval aj on, za oknom už bola tmavá obloha, práve v takej farbe akú mám najradšej. Keď som si uvedomila, že je noc, došlo mi, že to čo ma po otvorení mojich očí oslepilo, nebolo slnko prenikajúce cez oblok, ale len obyčajné nemocničné svetlo. Chvíľku som si ešte užívala ten pocit, cítila som sa ako znovuzrodená. Napokon si však môj pohľad opäť vybral

jedinú osobu nachádzajúcu sa v mojej izbe a ja som už nemohla len ticho ležať, nepovšimnutá.

„Na čo sa to dívaš?“ snažila som sa ho opýtať jemným hlasom, ale zvuk, ktorý vyšiel z mojich úst ma zaskočil, bol hrubý a chrapľavý ako pri chorobe, poriadne som si odkašľala, dúfajúc, že sa zlepší. Stále som sa však dívala na Matta, ktorý tam teraz stal s otvorenými ústami, ktoré mu postupne vyčarovali na tvári omračujúci úsmev.

„Mia..“ to bolo jediné čo bol v danom momente, schopný povedať a ja som bola nepopísateľne šťastná keď som počula s akou radosťou vyslovuje moje meno. Okamžite ku mne pribehol a opatrne ma začal objímať. Chcela som pod svojimi rukami cítiť jeho ramená, ale nedokázala som tak vysoko svoje ruky zodvihnúť, ešte som v nich nemala dostatok sily.

„Prepáč, dúfam, že som ti nijako neublížil, ako sa cítiš?“ odtiahol sa odo mňa, ale ostal naďalej sedieť vedľa mňa na posteli.

„Teraz už dobre.“ Venovala som mu úprimný úsmev. Chvíľu sme si len tak hľadeli do očí, až kým sa nepostavil a pomaly začal kráčať ku dverám, tvárou otočený stále smerom ku mne.

„Kam ideš?“ prepadla ma úzkosť z obáv, že ma tu nechá osamotenú.

„Len ma napadlo, že by som mal zavolať aj ostatných, čakajú na chodbe.“ Ukázal rukou smerom k dverám.

„Aha, dobre.“ Prikývol a pokračoval k dverám, „počkaj,“ zastavila som ho, „je tam aj môj otec?“ opýtala som sa ho, ale keď som zbadala jeho lútosťný výraz, hneď som to aj oľutovala. *Čo sa mu stalo?* To bola prvá otázka, ktorá mi preletela hlavou. Zmocnil sa ma strach a na hrudi som cítila zvierajúci pocit. To dlhé ticho rušilo len pípanie prístrojov, ktoré naznačovali rýchlosť búšenia môjho srdca.

„Matt?“ dožadovala som sa odpovede.

„Mia, ja..“ stratil slová a díval sa na mňa tým pohľadom, ktorý vám povie presne čo sa stalo. Vedela som čo sa stalo, ale nechcela som tomu uveriť.

„Proste mi to povedz, zvládnem to.“ Snažila som sa ho uistiť, že budem v poriadku aj keď som sama vedela, že to tak na sto percent nebude, ale dala som sľub samej sebe, že sa pokúsim nezosypať sa.

„Marc zomrel, Mia. Je mi to ľúto.“

Zakryla som si tvár rukami, ktoré boli po chvíli navlhnuté mojimi slzami. Viem, že som s ním nemala najlepšie vzťah, ale taktiež som vedela, že už to smeruje k lepšiemu, začali sme zblížovať, aspoň mi to tak pripadalo. Bola som pripravená pustiť ho do svojho života, preto mi to pripadá hrozne nefér, konečne som mala po toľkých rokoch otca

a teraz som o neho prišla, znova. Ani som mu nestihla povedať ako ho mám rada a už mu to ani nepoviem.

Neviem ako dlho už plačem, ale až teraz som si všimla, že Matt už nestojí pri dverách, ale tuho ma objíma okolo ramien a ja sa opieram o jeho hrud'.

„Je mi to ľúto.“ Opakuje mi šeptom stále dookola, hovorí to s pocitom viny a ja neviem prečo. Že by bol Matt zodpovedný za jeho smrť? Nie, tomu neverím, ale aj ta sa ho opýtam: „Ako zomrel?“

Zakloním hlavu dozadu, aby som mu videla do tváre.

Nepozera sa mi do očí, ale namiesto toho hľadá na opačný koniec izby. Chvíľu mu potrvá kým zo seba dostane odpoveď, ale nakoniec prehovorí.

„Zabil Lea, aby ma zachránil.“ Odpovedá stručne a teraz mi už hľadá do očí. Zvrastím čelo, lebo tomu nerozumiem, ako to, že zomrel keď zabil Lea? Čo to má s tým spoločné?

„Oh..“ unikne mi , keď si to uvedomím. Opäť zamierim pohľadom k Mattovi, ale teraz sa od neho odtiahnem, aby sme sedeli oproti sebe. Pozera sa na mňa a trpezlivo očakáva moju reakciu.

„Matt, ty za to nemôžeš.“ Poviem mu na začiatok, aby si uvedomil, že ho z toho nijako neobviňujem. Keď sa však

chystám pokračovať ďalej v mojom prejave, tak skôr než stihnem čokoľvek povedať, mi priloží ruku na ústa.

„Mia, zabil ho, aby zachránil mňa.. Osobu, ktorá vás zradila a chcela vás všetkých pozabíjať. Osobu, ktorá si ani len na teba nepamätala, Mia. Osobu, ktorá postrelila jeho vlastnú dcéru a aj napriek tomu ma zachránil, obetoval svoj život, aby som ja mohol žiť s tým najväčším pocitom viny na svete. Každý deň si predstavujem ako by sa to skončilo ak by som si jeho úmysel všimol skôr a zakročil by som včas. Lenže teraz už je neskoro na takéto špekulácie, pretože ja som tu živý a zdravý, kým on je mŕtvy a teraz tu stojím pred jeho dcérou, ktorú som skoro zabil a ktorá mi hovorí, že za to nemôžem. Môžem za to Mia, pretože ak by som bol dosť silný a odolal by som Leovi, nič z toho by sa nebolo stalo. Stačilo by aby som zapojil svoj prekliaty mozog, vieš čo je na tom najlepšie, Mia? Ja som na to prišiel, zistil som čo mi urobil Leo a zistil som takmer celú pravdu o tom kto vlastne som a kto ste vy, ale namiesto toho aby som odtiaľ utiekol, som sa chcel zahrať na hrdinu a zabiť toho prekliateho parchanta, ale bol som na toľko sebecký, že som nemal v úmysle zomrieť sám a tak som to chcel nejako celé naplánovať, aby som nemusel spolu s ním zabiť aj seba, ale pozri sa ako to dopadlo. Naozaj som to prežil, ale za akú cenu?“ sklopil zrak a krútil hlavou.

Pár minút som spracovávala všetky tieto informácie, ktoré som sa práve dozvedela, takže som nebola schopná povedať ani jediné slovo.

„Chápem, prečo sa z toho obviňuješ, ale ty za to nemôžeš Matt, môžeš mi dať ďalších tisíc dôvodov prečo by som si mala myslieť, že si vinný a prečo by som ťa mala nenávidieť, ale nikdy to neurobím, pretože ja o tebe nepochybujem a viem, že by si nikomu z nás nebol schopný úmyselne ublížiť. A to všetko čo si mi povedal je už za nami, je to minulosť, tak sa netráp nad tým čo by si mohol zmeniť, pretože už nemôžeš zmeniť nič a pamätaj si, že môj otec sa rozhodol sám. A čo sa týka mňa, tak som prežila, no nie?“ jemne som sa usmiala, aby som odľahčila celú situáciu, ale nepohol ani jedným svalom na tvári, len hľadel na mňa z kamenným výrazom.

„Ja som ťa podstrelil úmyselne, Mia. Bol som to ja, žiaden Leo, vedel som presne čo robím.“ Šokovane som na neho hľadela.

„Prečo by si to robil?“ zvedavo sa ho opýtala, kým on sa postavil a vzdialil sa odo mňa o čo si ďalej.

„Dôvod nie je podstatný, urobil som to a je to len a len moja vina.“ Hľadel von oknom a ja som videla len jeho odraz v skle.

„Dôvod je podstatný Matt, aspoň pre mňa, chcem vedieť prečo by si mi ubližoval.“ Zmätene som na neho hľadela a dožadujem sa odpovede.

„Pretože by si neprežila, skôr alebo neskôr by ťa tam niekto zabil.“ Teraz sa už na mňa konečne pozrel. V jeho očiach vidím ľútosť a viem, že ak by mohol všetko vrátiť späť urobil by to, ale ja nie, som rada, že je živý a že je v poriadku, som rada, že som to nakoniec prežila a že sa ma vlastne snažil len chrániť, aj keď tým, že mi ublížil. Jediné čo na tom všetkom ľutujem ja, je len to, že môj otec zomrel, ale uvedomujem si, že sa tak rozhodol sám a vedel prečo to robí, ale aj tak to bolí, no Mattovi to za vinu dávať nebudem, nikoho z toho neviním, pretože to bolo len jeho rozhodnutie.

„Viem, že nech ti poviem čokoľvek, stále si budeš myslieť, že si za všetko zodpovedný, tak ti len poviem to, že ja ťa z toho neviním Matt, z ničoho, ja ti dôverujem, pretože viem, že všetko čo robíš, robíš s tým najlepším úmyslom.“ Usmiala som sa na neho a ľahla som si späť do predchádzajúcej polohy, pretože už sa mi začínala točiť hlava. Všimla som si, že sa mi opäť chystá oponovať a tak som tento krát prerušila ja.

„Už môžeš ísť po ostatných.“ Povedala som.

„Mia, tak veľmi si mi chýbala.“ objímala ma Kim.

„Kim, zadusíš ma.“ Zažartovala som keď mi tuho stískala ruky okolo môjho krku.

„Prepáč, som len veľmi šťastná, že si v poriadku, Mia.“
V očiach sa jej zaleskli slzy a opäť ma obopla svojimi rukami.

„Vitaj medzi živými.“ Zasmial sa Adam a tiež ma jemne objal.

„Hej, som rád, že si späť.“ Pozrel sa na mňa úprimne Stan s radostným úsmevom. Tiež som sa na neho usmiala a pohľadom som už začala skúmať dievča stojace vedľa neho. Úplne som na ňu zabudla, úprimne ani si nepamätám ako sa volá.

„Mia, neviem či si ma pamätáš..“ prihovorila sa ku mne a ja som dúfala, že mi aj prezradí jej meno, ale zjavne sa radšej rozhodla dostať ma do trápnej situácie.

„Pamätám si ťa, len si neviem spomenúť na tvoje meno.“ Zahanbene som priznala a vrhala som smerom k nej ospravedlňujúci pohľad.

„Som Mary.“ Usmiala sa na mňa a ja som sa cítila ešte viac previnilo, že som si nedokázala zapamätať také jednoduché meno.

„Tak dobre, návštev už bolo dosť, teraz musí odpočívať.“
Zopakovala ešte raz sestrička smerom k mojej návšteve.

„Veď už ideme.“ Po prvý krát odkedy tu boli všetci
prehovoril podráždene Matt.

„Maj sa, Mia, zajtra sme tu znova.“ Usmiala sa na mňa Kim
od dverí.

„Drž sa.“ podporil ma Stan, ako posledný odišiel Matt bez
slova, len na mňa hľadel až kým sa za ním nezatvorili dvere
a ja mám pocit akoby sa opäť snažil si odo mňa udržiavať
odstup. Pri tej predstave mi vyhrkli slzy do očí, ale teraz
som ich už nepotláčala, konečne som sa ocitla sama
a mohla som sa poriadne vyplakať. Plakala som kvôli
Mattovi, ale predovšetkým som plakala z bolesti, ktorá
lomcovala mojím telom odvtedy, čo som sa dozvedela, že
môj otec je mŕtvy.

Zobudila som sa na hlasy, ktoré som vnímala okolo seba,
pomaly som otvorila oči a zbadala som predom mnou
stojacu Kim ako sa opiera o Adama.

„Dobré ráno, spachtoš.“ Pozdravil ma Adam s úsmevom.

„Spachtoš?“ zopakovala som, pretože nemám pocit, že
som spala nejako pridlho.

„Je jedenásť hodín, Mia.“ Zasmiala sa Kim.

„Vážne? Mne to tak nepripadá, mám pocit akoby som ešte len pred chvíľou zaspala.“ Prevrátila som sa na chrbát.

„Ani sa ti nečudujem, máš toho za sebou priveľa, potrebuješ si oddýchnuť, ale tu sa to ani nedá. Našťastie mám pre teba výbornú správu. Už o 2 dni ťa pustia domov! No nie je to skvelé?“ nadšene hlásala Kim.

„Páni, to je.. no, nechce sa mi uveriť, že ma lekári pustia tak skoro.“ Začudovala som sa.

„Hej, mali s tým menší problém, ale nakoniec súhlasili, že ťa pustia na reverz.“ Víťazoslávne sa na mňa usmiala, viem si predstaviť ako za nimi hore dole utekala a presviedčala všetkých naokolo o svojej pravde, že som už v poriadku. Musím priznať, že ma to potešilo, teším sa už na príchod domov, aj keď sa toho trošku aj obávam, predsa len, je to už dlhá doba, čo som tam nebola. Najviac sa asi desím toho, že všetko mi tam bude pripomínať Marca.

Matt ma nebol pozrieť celé dva dni, preto ma prekvapilo keď sa tu objavil práve v deň môjho odchodu. Zjavil sa vo dverách s cestovnou taškou, ktorú položil ku mne na posteľ.

„Máš v nej niečo na seba.“ Povedal stroho a ustúpil, akoby čakal na moje povolenie, že môže vyjsť von.

„Vďaka.“ Odpovedala som trocha rozpačito.

„Nechám ťa nech sa môžeš prezliecť, prídem o desať minút.“ Prikývla som a on vyšiel na chodbu. Roztvorila som tašku, aby som sa pozrela čo mi pravdepodobne poslala Kim. Bola som rada, keď som okrem oblečenia a tenisiek zbadala aj kefu na vlasy, aby som sa mohla trochu upraviť. V rámci mojich možností som sa pokúsila obliecť čo najrýchlejšie, potom som vzala kefu a šla k zrkadlu v kúpeľni, keď som sa tam docupitala, počula som ako sa v izbe roztvorili dvere.

„Mia?!“ zakričal Matt.

„V kúpeľni.“ Podskočila som, keď sa mi zjavila jeho tvár v zrkadle.

„Prepáč, si hotová?“ stále sme sa na seba dívali cez zrkadlo.

„Hej, nič viac už s tým nespravím.“ Pozrela som sa na svoj odraz, mala som bledú tvár, kruhy popod očami a veľmi unavený výraz tváre. Vlasy som mala mastné a tak som si ich radšej ešte raz dva dala do copu.

„Nie je to až také zlé.“ Uškrnul sa na mňa Matt, ale vzápätí akoby oľutoval čo urobil a zachmúril sa.

„Prestaň už s tým divadlom.“ Sklamane som sa na neho pozrela.

„A ako sa mám správať po tom všetkom?“ pozeral sa na mňa pohľadom akoby mi niečo nedochádzalo.

„Mmm.. čo takto viac priateľsky? Pozri Matt, ak si ty takto spokojný, fajn, ale prestaň sa stále vyhovárať a ľutovať ako si všetko skazil. Stalo sa, už to nezmeniš, tak sa s tým vyrovnaj, preboha!“ jemne som na neho zvýšila hlas, aby si uvedomil ako ma štvie a naduto som okolo neho prešla späť do izby, musela som sa však prichytiť steny, pretože sa mi zem pod nohami začala kolísať.

„Si v poriadku?“ chytil ma zozadu za ramená.

„Len sa mi točí hlava.“ Odpovedala som so zatvorenými očami, aby som to krútenie celého sveta zastavila.

„Možno by si tu mala ešte ostať.“ Povedal a pomaly sa so mnou presúval k posteli, kde ma posadil. Odpovedala som mu až keď som mala pocit, že sa kolotoč okolo mňa zastavuje.

„Som len vyčerpaná a slabá, nič viac.“ Konečne som otvorila oči a prvé čo som zbadala bola Mattova hlava tesne pred tou mojou, akoby ma skúmal.

„Už to prešlo?“ odtiahol sa odo mňa.

„No, všetko je na svojom mieste, takže asi áno.“ Ironicky som sa usmiala. Pozrel sa na mňa, vzal tašku z postele a otočil sa k dverám.

„Ideme?“ opýtal sa pohľadom upretým do zeme.

Neodpovedala som mu, namiesto toho som sa postavila

a prešla pred neho. Vyšla som von cez dvere, počula som ako ma jeho kroky sprevádzajú v tesnom závese.

„Počkaj, ešte musíš ísť podpísať reverz.“ Obrátila som sa smerom k nemu a on mi ukázal na dvere, pred ktorými sme stáli, všimla som si menovku: MUDr. Michael Kross.

Vošli sme dnu a tam sedel dôverne známy pán, ktorý sa o mňa po celý čas staral. Muž v bielom plášti vysoký asi dva metre s jemne šedivými vlasmi a krivým úsmevom.

„Som rád, že už ste na tom tak dobre, ale aj tak by som bol radšej ak by ste tu ešte pár dní ostali slečna Mia.“ –

„Vážim si vaše obavy, ale cítim sa už oveľa lepšie, takže kde to mám podpísať?“ preletela som očami po stovke papieroch na doktorovom stole.

„Tu.“ Ukázal mi prstom na miesto vyhradené pre podpis. Podpísala som sa čo najrýchlejšie, aby som mohla čím skôr odísť z doktorových dverí, pretože som cítila nával horúčavy a nepríjemný pocit, ktorý mi značil, že buď o chvíľu odpadnem alebo sa vyvraciam a to som nechcela riskovať v blízkosti doktora.

„Ďakujem, dovidenia.“ Prešla som rýchlo k dverám a vletela som do chodby, usadila som sa na stoličke a začala zhlboka dýchať, kým Matt ostal ešte dnu. *Kde toľko trčí?*

Po pár minútach konečne vyšiel na chodbu aj on, vydýchla som si ,keď som zistila, že ho doktor nesprevádza. Chystala som sa postaviť, ale zatočila sa mi hlava a tak som si radšej opäť rýchlo sadla.

„Mia, si v poriadku? Možno mal doktor pravdu..“ začal bľabotať Matt, ale ja som sa na jeho reči nedokázala sústrediť.

„Vzduch.“ Dostala zo seba kým som sústredene zhlboka dýchala a snažila sa neodpadnúť.

„Tak pod.“ Matt ma chytil okolo pliec a ťahal cez celú nemocnicu k východu. Po hrozivo dlhom čase sme sa tam konečne dostali a ja som sa mohla skutočne nadýchnuť. Zrejme som to trošku prehnela s príjmom kyslíka a zrútila som sa Mattovi do náručia.

„Panebože, Mia, čo nevidíš, že ešte nie si dosť silná, mala by si sa vrátiť späť.“ Hundral Matt, kým ma usádzal na múrik pri nemocnici.

„Len si potrebujem ľahnúť a najesť sa, nič viac.“ Snažila som sa ho upokojiť.

Keď sa mi podarilo nejako natrepať do auta a pripútať sa, Matt šliapol na plyn a celú cestu z neho nespustil nohu, zrejme si dal za úlohu ma čo najskôr dostať do postele nech to stojí čo to stojí.

Ako náhle som si ľahla na posteľ, obrovsky sa mi uľavilo. Po chvíli ku mne prišla Kim aj s táckou plnou zeleniny a ovocia.

„Počula som, že si hladná.“ Predložila pred mňa tácku.

„Ďakujem, ale radšej by som si dala palacinky.“ Vzala som si do ruky kúsok jablka a vložila ho do úst.

„Potrebuješ nabráť veľa vitamínov Mia, takže radšej poslušaj a potom ťa odmením.“ Postrapatila mi vlasy a usadila sa vedľa mňa na posteli.

„Teraz si môj doktor ty?“ opýtala som sa kým som si vkladala do úst ďalšie sústo jablka

„Dostala som prísne inštrukcie a v mene tvojho zdravia ich nemienim zatiaľ porušiť. Navyše o dva týždne musíš ísť na kontrolu.“ Ozámila mi.

„Skvelé.“ Predstierala som našťvanosť, ale poslušne som jedla ďalej všetko čo mi Kim pripravila.

„Ozaj, prečo si stále v rifliach?“ nadvihla obočie.

„Pretože hneď ako som sa sem s Mattovou pomocou dovliekla, som sa hodila rovno na posteľ a nemienim z nej tak skoro vstať.“ Vysvetlila som jej.

„Bože, Mia.“ Postavila sa z postele a šla k môjmu šatníku.

„Nemusíš ma prezliekať ako malé decko, to ešte dokážem.“ Zakričala som aby ma počula.

„Super, na.“ Hodila ku mne tepláky a vrátila sa späť do šatníka. Po chvíli sa vrátila a hodila ku mne aj tričko.

„Vďaka.“ Zasmiala som sa na nej.

„Prezleč sa.“ Prikázala mi.

„Môžem dojesť, madam?“ teraz som si uvedomila ako mi veľmi chýba Teo, predstavila som si ako by sa ma snažil rozosmievať a vymýšľal by všelijaké sprostosti a určite by sa pokúsil priniesť pre mňa niečo nezdravé. Veľmi mi chýba.

„Nad čím rozmyšľáš?“ spýtala sa ma podozrievavo Kim, zrejme mi musela zosmutnieť tvár.

„Nad ničím.“ Usmiala som sa a rýchlo si napchala ústa všetkou zeleninou, aby sa ma nevypytovala ďalej.

„Mia, vieš, že mi môžeš povedať všetko, prepáč, že tak do teba hučím, ja len chcem, aby si bola opäť v poriadku.“ Previnilo sa na mňa pozrela.

„Som v poriadku Kim, nerob si starosti, o teba tu nejde, viem, že všetko čo robíš, robíš s tým najlepším úmyslom, len som si spomenula na Tea.“ Priznala som sa jej.

„Ou, musí ti veľmi chýbať, nakoniec ako nám všetkým.“ Teraz sa jej pohľad zmenil na lútoslivý. Len som sa na ňu usmiala, nechcela som túto debatu rozvíjať ďalej.

„Hotovo, ďakujem.“ Podala som Kim tácku.

„Idem to odniesť a kým sa vrátim, že budeš prezlečená.“
Uškrnula sa na mňa a vyšla von. Prevrátila som oči, ale vzala som tepláky a začala sa prezliekať, šlo mi to prekvapivo dobre. Ani raz sa mi nezatočila hlava, čo bol ozaj veľký úspech, možno má predsa len Kim pravdu s tou prehnane zdravou výživou. Pomaly som sa postavila a prešla k oknu, zadívala som sa na belasú oblohu a na žiariace slniečko, z ktorého vyžarovalo príjemné teplo. *Shiny*. Spomenula som si na moju malú kamarátku. Ako rada by som ju teraz mala pri sebe.

„Mám pre teba ďalšiu dávku.“ Vysmiata Kim ukazovala na misku plnú ovocia.

„Ešte nie som hladná.“ Postáždžovala som sa, keď mi ju vložila do ruky.

„Naposledy si jedla pred troma hodinami, Mia, nechci ma naštváť.“ Pohrozila mi.

„Tak fajn, ale chcem za to niečo.“ Pokúšala som sa s ňou vyjednávať.

„A čo také?“ prižmúrila oči.

„Potrebujem aby si ma vzala za *Shiny*.“ Povedala som jej.

„Mia, viem, že ti chýba, ale teraz to neprichádza do úvahy.“ Lútostivo sa usmiala.

„Kim, vieš, že ja si už nejako cestu nájdem ako sa tam dostať, takže mala by si byť vďačná, že ti o tom hovorím, no tak, nebuď taká protivná.“

„Nikto s tebou nepôjde.“ Prekrížila si ruky na prsiach.

„Myslím, že si zabudla na to, čo dokážem.“ Podpichla som ju.

„To vážne Mia? Vieš dobre, že všetko čo robím, je preto aby si sa vyliečila a vieš ako ti škodí, keď máš byť dlho na nohách. A ak ma ovplyvníš, vyjde ťa to drahoo.“ Trošku sklamane no aj výhražne sa na mňa dívala, stále s rukami prekríženými na prsiach.

„Veď by sme šli autom, nič sa mi nestane.“ Pokúšala som ju ďalej.

„Vezmem ťa tam, ale najskôr o týždeň, ak budeš mať uspokojivé výsledky.“ Konečne ustúpila.

„Čo takto zajtra?“ nedala som sa.

„O týždeň.“ Môj pokus o vyjednávanie ju rozosmial.

„Tak pozajtra.“ Aj napriek tomu som to skúsila opäť.

„Mia, o týždeň.“ Povedala neústupne a tak som sa stiahla.

„Fajn, ale palacinky chcem zajtra.“ Zahundrala som.

„Pozajtra.“ Zasmiala sa a nechala ma samú.

Som si istá, že o chvíľu sa sem vráti pre misku, možno by som mohla dovtedy ešte niečo vymyslieť, aby som ju presvedčila, že som v pohode. Možno postačí, ak sa jej

budem vtierať, ak budem robiť všetko čo len chce, potom ma možno pustí za Shiny aj skôr. No na druhej strane aj tak neviem čo by som povedala Suzie, po mesiacoch sa tam ukážem s tým, že chcem Shiny naspäť? Určite si už na ňu zvykla.. navyše je to určite pre ňu pripomienka Tea, ale je to môj psík a chýba mi, musí to pochopiť.

Môj pokus o vtieranie nevyšiel a tak ideme k Shiny až po dlhých siedmych dňoch. Ku mne a Kim sa pridala aj Adam, pre istotu. Pomaly som podišla k dverám, kým ma Adam s Kim pozorovali z auta, trvala som totiž na tom, že pôjdem sama. Keď sa moja ruka dotkla dverí, prepadla ma jemná obava ohľadom Suzienuj reakcie. Rýchlo som ju striasla a trikrát som zabúchala na dvere.

„Idem.“ Ozvalo sa jemne spoza dverí. Tie sa už o pár sekúnd neskôr otvorili a v nich na mňa šokovane hľadela Suzie.

„A-ahoj.“ Pozdravila som rozpačito.

„Mia, dlho si tu... už som sa začínala báť..“ usmiala sa a objala ma, musím sa priznať, že až tak milé privítanie som neočakávala, neboli sme predsa žiadne super kamošky.

„Hej, bola som zaneprázdnená.“ Odpovedala som jej ,keď sa odo mňa odťahovala.

„Pod' ďalej.“ Postavila sa na bok, aby som mohla prejsť. Obzrela som sa za seba do auta, asi by nebolo rozumné nervovať Kim, sľúbila som jej , že vezmem Shiny a pôjdem preč, ale vážne rada by som sa porozprávala aj s niekým iným ako je ona. A tak som teda vošla dnu.

„Kde je Shiny?“ spýtala som sa po pár otrepaných frázach, ktoré sme si navzájom venovali.

„Mrzí ma to, ale musela som ju dať späť do útulku, vlastne všetkých mojich psov ako si si všimla, žiaden tu nie je.“ Až teraz som si to uvedomila. Úprimne nedáva to zmysel, veď milovala psov.

„Prečo?“ spýtala som sa.

„Vyrástla som z toho.“ Postavila sa, „dáš si ešte čaj?“ a odkráčala do kuchyne.

„Nie, ja.. som vlastne prišla kvôli Shiny, tak už asi pôjdem.“ Zakričala som z obývačky.

„Tak skoro?“ vrátila sa späť a mne prebehli po chrbte zimomriavky. Snáď sa jej nebojím, veď je to Suzie.

„Práve som sa vrátila z nemocnice a ešte na tom nie som najlepšie, navyše dlhé vychádzky mám zakázané.“ S týmito slovami som pomaly vstala, natiahla som sa po bundu.

„To som nevedela.“ Povedala prekvapene.

„Mala som menšie problémy.“ Pozrela som na sa na ňu tak, aby jej bolo jasné, že to nechcem ďalej rozoberať.

„Čo sa ti stalo?“ zrejme ma nepochopila.

„Nič vážne.“ Zaklamala som s vierou, že už sa nebude viac pýtať.

„Súvisí to s Teom?“ po vyslovení jeho meno ma striaslo. Ani neviem či to bolo preto, že ho vyslovila s obrovským smútkom v hlase, alebo preto, že som za tým smútkom cítila aj veľkú zlosť, alebo proste preto, že som si na to ešte nezvykla – počuť meno Teo z iných úst než mojich či Kiminých.

„Nie, bol to len môj problém.“ Ani som nemusela klamať, keďže kvôli Teovi som v nemocnici neskončila.

„Prečo mi to nechceš povedať?“ obviňujúco sa na mňa pozrela.

„Pretože ťa tým nechcem zaťažovať, Suzie.“ Podišla som bližšie k nej a objala ju. „Maj sa.“ Pozdravila som jej.

„Ty už odchádzaš?“ pozerala sa na mňa zvláštnym pohľadom, ktorý som nevedela rozlúštiť.

„Hej, no každopádne ďakujem za čaj, pá.“ Otočila som sa na odchod.

„Ty nikam nepôjdeš.“ Ozvala sa hrozivo, obrátila som pohľad späť na ňu, držala v rukách zbraň a mierila ňou na mňa.

„Čo to robíš?“ nechápavo som na ňu hľadala.

„Kvôli tebe sa zo mňa stalo toto a za to zaplatíš!“ teraz už kričala.

„O čom to hovoríš, Suzie?“ opovrhujúco na mňa zazerala.

„Začalo to tým, že kvôli tebe uniesli toho idiota Matta, ďalej to pokračovalo Teovou smrťou, pretože si ho donútila ísť toho chudáka vyslobodiť a tým si ho zabila. Ó a ešte jedna drobnosť, kvôli tebe sa Leo dozvedel o mne a hádaj čo... je zo mňa mŕtvola!“ po tvári jej začali stekať slzy.

Nevedela som čo mám robiť, či sa jej ospravedlňovať, alebo sa začať brániť, dokonca ma napadlo aj to, že proste utečiem. *Škoda, že nemám viac síl, aby som ju dokázala ovplyvniť, panebože, čo mám robiť? Ved' ona na mňa mieri zbraňou a tvári sa ako nepríčetná!* Musím ju nejako upokojiť.

„Suzie, ja viem čo teraz prežívaš, ale ja za to nemôžem. No môžem ti pomôcť, nemusíš byť takáto ak nechceš.“

Povedala som úprimne, naozaj som jej chcela pomôcť, viem, že takýto život si nezaslúži, bolo mi jej ľúto.

„Strč sa! Neverím ti ani jediné slovo, ako by si mi chcela pomôcť? Ha? Tým, že by si ma zabila?“ sršala z nej obrovská nenávisť. Teraz si želám, aby sem okamžite

pribehli Kim s Adamom. Sama ju nezastavím, nie keď ma nechce počúvať. Začala ma prepadať panika.

„Nie, preboha!“ už som hysterčila, práve sa totiž nenachádzam vo forme, vďaka ktorej by som ju bola schopná poraziť.

Dívali sme sa jednej druhej do očí, vedela som, že vystrelí, rozhodne toho bola schopná, už sa totiž rozhodla.

„Tvoje posledné slová?“ škodoradostne sa usmiala – výstrel. Inštinktívne som sa začala obhmatávať, bola som v poriadku, ale keď som zdvihla hlavu, všimla som si ako sa Suzie rúti na zem.

„Povedal som, že sa ešte uvidíme.“ Zľakla som sa po začutí známeho hlasu, teraz som už svoju pozornosť venovala len a len jemu. Oproti mne stál chlap, ktorý sa mi pred niekoľkými mesiacmi vyhrážal.

„Čo odo mňa chceš?“ položila som tu najhlúpejšiu otázku akú som mohla, dobre som vedela, že ma chce zabiť, prečo by sem inak chodil... ale ako ma našiel? To ma sleduje alebo čo?

„Môj brat kvôli tebe zahynul, tak mi povedz ty, čo by som mal chcieť?“ povýšenecky sa usmieval. Po tele mi prebehli zimomriavky, úplne som stuhla. Stala sa zo mňa socha s otvorenými ústami. A mimochodom v živote by ma

nenapadlo, že tí dvaja boli bratia, takmer vôbec sa nepodobali.

„Kvôli mne? Nebuď smiešny.“ Rozhodla som sa napokon zahrať to na drsnácky spôsob, dúfajúc, že si môj strach nevšímne.

Priblížil sa o pár krokov ku mne.

„Ale, ale slečinka nám tu hrá divadielko, neviem či si to uvedomuješ drahá, ale trasieš sa ako osika.“ Smial sa ešte viac.

V duchu som si začala nadávať, *ako ma takto mohlo moje vlastné telo prezradiť?*

„Možno je to len pre lepší efekt, v hraní som dobrá.“

Ironicky som poznamenala.

„Áno.. myslím, že som práve našiel pre teba vhodnú rolu.“

Opäť spravil ďalších pár krokov smerom ku mne, pokračoval až kým sa mi jeho zbraň nedotkla mojej hlavy. Na okamih som strnula. Opäť.

„Neviem či vieš, ale ja už nie som tá bezbranná osôbka, ktorú si stretol prvýkrát.“ Prehlásila som keď som sa pozbierala. Dúfala som, že ho to odstraší natoľko, že odíde bez boja, ale to by som chcela asi už príliš.

„Tak v to som dúfal.“ Ďalší hnusný slizký úsmev. Blee.

Vážne ma zaujíma kde sa nachádzajú Kim s Adamom keď výstrel počuť museli, možno sa rozhodli, že ma nechajú umrieť a oni mi už nebudú musieť viac robiť pestúnku. Pozerala som sa mu priamo do očí, videla som v nich len a len smútok, na malú sekundičku mi ho začalo byť aj ľúto, chápala som prečo to robí, ale potom som si spomenula na to aký bol pred tým a ľútosť ma hneď prešla. *No tak Kim, pohni sa!* Nechcem tu takto zomrieť.

„Fajn, vidím, že už nemáš čo povedať, alebo predsa len nejaké posledné slová?“ nadvihol jedno obočie a vyčkával čo odpoviem.

Naozaj som začala nad tými slovami uvažovať, ale nenapadlo mi nič vhodné, respektíve nevedela som vybrať to práve. Mala by som niekomu niečo odkázať? Mala by som povedať niečo jemu? Mala by som poďakovať za svoj život? Alebo by som sa mala modliť? A tak som ostala ticho premýšľajúc nad správnymi slovami a on vyčkával a usmieval sa, určite si všimol môj výraz tváre, ktorý mu naznačil, že tvrdo pracujem na tom, aby som našla tie správne slová. Zadívala som sa dozadu smerom do obývačky, keď ma zrazu upútala čiasi vystrkujúca sa hlava spoza gauča. *Adam*. Obrovsky sa mi uľavilo. Žiaľ všimla si to aj nechcená osoba. Ten slizún nezaváhal ani na sekundu.

„Vidím ťa dobre kamarát môj.“ Začal strieľať smerom na miesto, kde sa nachádzal Adam.

Viem, že by som mala asi niečo urobiť, ale netuším čo.

„Hej!“ ozvalo sa naľavo odo mňa, otočila som sa a tam stála Kim s obrovskou puškou v rukách.

„Hlupák.“ Zasmiala sa a vystrelila. Bol to silný dunivý zvuk, po ktorom sa ten chlap, ktorý ma napadol, páni, uvedomila som si, že ani nepoznám jeho meno, zrútil na zem. Trafila ho presne medzi oči. *Pekná rana Kim*. Pomyslela som si, kým ona ma už začala ťahať preč odtiaľto.

„Pod! Rýchlo, Mia!“ kričala a utekala k autu, Adam už bol pred nami a otvoril nám dvere, naskočili sme. Keď Adam pridal poriadne na plyn, už bolo počuť policajné sirény. Rútili sme sa však prirýchlo na to, aby nás mohli chytiť.

„Dúfam, že si ťa nikto nevšimol.“ Povedala nervózne Kim.

„Teraz je mi to jedno. Práve boli zavraždení dvaja ľudia rovno pred mojimi očami!“ hej, myslím, že šok odznel a ja som začala panikáriť.

„Upokoj sa, Mia, veď niečo také nezažívaš prvýkrát.“

Vytočila sa Kim z predného sedadla, aby mohla odsledovať moje reakcie a potom mi vyhlásiť diagnózu.

„To neznamená, že som s tým zmierená!“ vrieskala som.

„No tak dievča, dýchaj!“ Kim ku mne natiahla ruku, ale ja som sa odtiahla, aby sa ma nemohla dotknúť.

„Potrebujem kyslík!“ ďalej som pokračovala v panike. Kým Kim na mňa zúfalo pozerala. Stiahla som okno a vystrčila som hlavu von z vozidla, aby som sa nadýchla. Do tváre mi však udrel silný vietor a zrazu som mala ešte väčší pocit nedostatku kyslíka.

„Vydrž Mia, o chvíľu sme doma.“ Prehovoril Adam, ktorý ako jediný ostal naďalej pokojný.

Neodpovedala som, len som nechápavo premýšľala nad mojou reakciou. Čo to má znamenať? Prečo mi to tak udrelo do hlavy? Možno nešlo o to, že som videla niekoho zomierať, ale zrejme šlo o to, že som sa po prvý krát v živote naozaj bála o svoj život. Myslela som si, že tam umriem a teraz zrazu sedím v aute unikajúcom z miesta činu a som živá.

Uľavilo sa mi, keď som sa mohla nadýchnuť čerstvého vzduchu, ako by na moment zmizli všetky problémy a všetko dávalo opäť zmysel.

„Je ti lepšie?“ chytila ma opatrne Kim s neistým výrazom tváre.

„Myslím, že áno. Mrzí ma to Kim, nechcela som na teba tak vyletieť.“ Kajúcne som sa jej zadívala do očí.

„Mala si na to právo, takmer si zomrela, ale panebože Mia, prečo si odtiaľ neutiekla? Sľúb mi, že ak sa niečo také ešte

niekedy zopakuje už sa nikdy nezachováš tak hlúpo.“ Kim ani nečakala na moju odpoveď a pevne ma stisla okolo krku.

„Sľubujem.“ Zašepkala som jej odpoveď do vlasov.

KAPITOLA 14

„Ty nie si normálna!“ dnu ma už očakával zúriaci Matt a spol.

Nevšíjala som si ich, namiesto toho som pokračovala chodbou k sebe do izby aby mi dali pokoj.

„Kam si myslíš, že ideš?“ kričal naďalej Matt, zrejme sa nemá v pláne vzdať tak ľahko.

„Do izby!“ vyštekla som na neho.

„Nechaj ju Matt, potrebuje si oddýchnuť.“ Počula som Kim ako mu dohovára, začula som aj jeho hlas ako odpovedá, ale slová už boli nezrozumiteľné a tak som zabuchla dvere na svojej izbe a hodila sa na posteľ.

O dve sekundy neskôr nastalo hlasné cvaknutie, po ktorom sa moje dvere otvorili, stál tam Matt. Prekvapenie. Hneď ich za sebou aj zavrel, tváril sa prísne, skoro ako rodič, ktorého decko vyviedlo strašnú hlúposť a on sa ho chystá potrestať.

Nezačínala som rozhovor, keď sem prišiel tak nich si trepe čo chce, možno sa mu ulaví a dá mi pokoj. Nemám náladu na prednášky.

„Na čo si tam šla?“ spýtal sa už o čosi miernejším tónom.

„Predsa po Shiny.“ Odpovedala som mu podráždene, aby pochopil, že ma vypadnúť.

„A to si potratila rozum? Prečo si nezavolala aj mňa? Alebo Stana? Si až taká ľahkovážna?“ zvýšil tóninu svojho hlasu.

Postavila som sa z postele, aby som mu mohla čeliť.

„Po prvé šla so mnou Kim a Adam, po druhé ty sa ku mne chováš akoby som bola vzduch, tak prepáč, že som ťa nezavolala a po tretie, nemohla som tušiť čo sa stane.“

Reagovala som zatiaľ ešte celkom pokojným hlasom.

„Práve o to ide, si nerozvážna, uvedomuješ si, že si tam mohla zomrieť?!“ teraz už kričal.

„Hlúpa otázka.“ Poznamenala som.

„Panebože Mia! Ako môžeš brať všetko na ľahkú váhu? Čo nevidíš čo sa deje? Dnes si takmer umrela a aj tak ti je to jedno! Vôbec si nevážiš svoj život! Spamätaj sa už!“ štekal ako besný, nespoznávala som ho, takto ešte nikdy nereagoval, možno párkrát, ale nikdy nebol až tak rozzúrený.

Je mi jedno čo za chrobák mu vliezol do hlavy, nenechám sa od neho urážať.

„Toto počúvať nebudem! Vylievaj si svoju zlosť na niekom inom! Ja mám toho plné zuby! Pochop, že toto je môj život!“ teraz sme už ziapali obaja.

„Tak teraz sa necháš len tak zabiť? To v decáku z teba spravili takú hlupaňu? Marc urobil chybu, že ťa tam dal.“
Poslednú vetu dopovedal neisto, akoby sa dovtíпил čo práve povedal, ale už bolo neskoro.

„Vypadni!“ zakričala som na neho jediné slovíčko.

Nechcem ho vidieť, ako mi to mohol povedať?

Matt sa na mňa zarazene pozrel, ale ani sa nepohol.

„Vy-pa-dni!“ tento krát som mu zdôraznila každú jednu slabiku slova, aby ma pochopil.

Stále sa na mňa díval, akoby ja som tu bola tá, ktorá mu ublížila. Pokrčil obočím a bez slova sa otočil na päte, odišiel.

Ostala som civieť na dvere, kým sa mi v hlave prehrávala celá situácia stále dookola. Možno som mohla byť jemnejšia, ale zaslúžil si to, vie dobre čím som si v živote prešla a toto mi povie? Prehnal to, nemal povedať to čo povedal, aspoň viem čo si myslí, škoda len, že to tak bolí. Keď vyslovil tie slová akoby mi prešla srdcom neviditeľná horiaca dýka a ostala tam zabodnutá.

Klop, klop.

Ozvalo sa spoza dverí práve, keď som si zložila slúchatka. Nedostala som ani šancu zareagovať.

„Mia! Si v poriadku?“ vpadla ku mne Kim.

„Prečo by som nemala byť?“ odvetila som jej mrzuto.

„Dlhšie si nereagovala na moje klopanie a..“ nahodila svoj súcitný výraz.

„Počúvala som hudbu.“ Ukázala som jej na slúchatka.

„Počula som, že sa tu stavil Matt.“ *Pekne Kim, hlavne nenápadne.*

„Hej.“ Ešteže existujú slovíčka ako áno, nie, možno.. neviem čo by som bez nich niekedy robila.

„To je všetko? No tak, Mia, nenechaj sa prosiť.“

„Čo také by si chcela počuť, Kim? To ako sme sa pohádali alebo ako ma urazil? Ak chceš vedieť viac choď za ním!“ vyhrkla som zo seba pohľadom upretým na vankúš.

„Ja.. prepáč, myslela som.. vieš čo, kašlime na to. Čo keby sme dnes zašli pre Shiny?“ rozpačito som sa na ňu pozrela, *to myslí vážne?* Obdivujem ako rýchlo dokáže meniť svoje nálady.

Ani nie o pol hodiny sme už stáli pred psím útulkom, tentokrát sme šli samé.

Celú cestu sa ma Kim snažila rozptýliť, žiaľ nevyšlo jej to, nedokázala som totiž myslieť na nič iné ako na Matta a na

to čo si vlastne o mne myslím, čo to čo mi povedal bolo len v zápale zlosti, alebo to už dusil v sebe dlhšie? Som z toho zúfala, nechcem nad tým už viac uvažovať, ale len tak si vypnúť tok svojich myšlienok nedokážem.

Srdce mi v hrudi poskočilo, keď som zbadala v jednej z klietok Shiny. Vyzerala trocha vyhladovaná, ale inak sa zdala byť v poriadku, dokonca hneď ako ma zbadala začala vrtieť chvostíkom a škrabať pazúrikmi o dvierka.

„Shiny.“ Vzala som si ju do náručia.

„Prepáčte slečna, ale toto je psí útulok, nie holubník.“

Zastala predou mnou pani v stredných rokoch z prísnyim pohľadom a tvárou pokrčenou do nepríjemnej grimasy. Už som sa jej chystala odpovedať, ale Kim ma predbehla.

„Vlastne, túto krásavicu si berieme zo sebou.“ Povedala Kim.

„A vy si čo myslíte? Máte pocit, že sem môžete hocikedy vtrhnúť a brať si hociktorého z týchto psov kedy sa vám zachce?“ prišlo mi ľúto všetkých psíkov, chudáčikovia, musia znášať takúto harpyu.

„Toto je náš psík, možno ste si všimli, boli sme odcestovaní a tak sme ho dali na ten čas k jednej známej, lenže tá nečakane zahynula a tak dali Shiny sem. Teraz sme už však späť a berieme ju zo sebou.“ Vyšpúlila som na Kim oči,

povedala to tak sebaisto, akoby to pred tým hovorila minimálne aspoň desaťkrát.

„Takto to tu, ale nefunguje, musíte vypísať potrebné papiere.“ Pani sa len tak ľahko nedala.

„Fajn,“ odula sa Kim, „počkajte ma v aute.“ Pozrela na nás, bez váhania som sa postavila a vyšla so Shiny von.

„Už som tu.“ Zhlásila Kim, keď si sadala na miesto šoféra.

„Vybavila si to rýchlo.“ Skonštatovala som.

„Čo už, som dobrá.“ Vysmiata zatočila kľúčom v zapalovaní.

„Koľko si jej dala?“ nahodila som svoj „odhalila som ťa“ úsmev.

„Prečo musíš hneď všetko pokaziť?“ zatlačila plynový pedál a uháňala preč.

Usmiala som sa na ňu, ale v debate som ďalej nepokračovala, radšej som sa venovala Shiny skákajúcej na mojich nohách.

„Kde ste boli?!“ vítal nás po príchode Matt.

„Pre Shiny.“ Odpovedala mu Kim, ja som sa rozhodla nemiesať sa do toho, jasné šli sme kvôli mne, ale Kim ho zvláda lepšie ako ja a navyše, teraz sa s ním nebavím.

„Potratili ste rozum?“ hádzal pohľadom raz na mňa a raz na Kim.

„Nechaj si svoju náladu pre seba.“ Odsekla ho Kim, prešla okolo mňa, strčila nahnevane do Matta a odišla.

Vážne ma tu nechala samú?

Pozrela som sa na Matta, čo som hneď aj oľutovala.

„Musíme sa porozprávať.“ nariadil mi tichým hláskom.

„Nemusíme.“ Pozrela som sa poza jeho chrbát odkiaľ vykukoval Stan. Nikdy som nebola šťastnejšie, že ho vidím. Zbadal ma a tak sa vybral k nám.

„Ahoj, všetko v pohode?“ pochybovačne sa na mňa pozrel.

„Áno, boli sme pre Shiny!“ povedala som nadšene.

„Super, idem za Mary, tak sa majte.“

Poslednú dobu bol čudný, odkedy som sa vrátila vídala som ho len zriedka, buď bol s Mary alebo sa zavrel vo svojej izbe. Rada by som vedela čo sa mu stalo, pýtala som sa na to aj Adama, povedal mi, že je taký odkedy zomrel Marc. Vraj bol na tom lepšie, keď sa môj stav zlepšoval, ale teraz je opäť všetko po starom.

„Hej, Stan!“ zakričala som za ním.

Otočil sa, ale neodpovedal, pribehla som k nemu a objala ho.

„Chcem, aby si vedel, že ak budeš čokoľvek potrebovať, som tu.“ Znova som ho objala, silnejšie ako pred tým.

„Potrebujem len čas.“ Vtisol mi bozk do vlasov a odišiel.

Nasmerovala som svoje kroky rovno do svojej izby, aby som viac nemusela čeliť Mattovi.

Bolo to však márne, pretože hneď ako som za sebou zavrela dvere, sa opäť otvorili.

„Mohli by sme sa konečne porozprávať?“ zložil si ruky na prsiach a vyčkával.

„Nechcem s tebou hovoriť.“ Položila som Shiny na posteľ a postavila sa oproti nemu.

„Mrzí ma čo som ti povedal, Mia, ani som si to neuvedomil až kým som nevyšiel z tvojej izby. Prepáč mi to.“ Videla som mu na očiach, že ho to naozaj mrzí, len neviem či ho mrzí to, že si to myslí, alebo to, že mi to prezradil.

„Aspoň som zistila ako ma vnímaš, za svoj názor sa ospravedlňovať nemusíš, aj tak je to jedno, o pár dní tu už nebudem.“ Prezradila som mu svoj plán.

„Ako to myslíš?“ opýtal sa.

„Odstáhnem sa.“ Ukázala som na kufor pri mojom šatníku.

„To nemyslíš vážne! Nemôžeš si len tak odísť.“ Priblížil sa ku mne o pár krokov.

„Mmm, môžem.“ Oponovala som mu.

„Prečo by si vôbec odchádzala? Toto je tvoj domov.“

Nechápavo krútil hlavou.

„Už keď zomrel Teo som o tom začala uvažovať, ale nedalo mi to, aby som odišla pred tým než ťa zachránime.“ Všimla som si ako reagoval pri spomienke na Tea, zrejme sa ešte tiež cez to nedostal. Kto by aj?

„Nechcem aby si odišla.“ Už bol takmer úplne pri mne.

Uvedomovala som si to napätie, ktoré medzi nami vzniklo a tak som nedokázala hneď odpovedať.

Než som si uvedomila čo sa deje, na nohe som zacítila niečo mokré, pozrela som sa na ňu, zistila som, že voda prichádza z mora. Stáli sme uprostred pláže, napravo more, slnko a poletujúce vtáčiky, naľavo bol hustý zelený les, bolo to najkrajšie miesto aké som kedy videla, akoby vystrihnuté z rozprávkovej knižky. Po pár sekundách som si uvedomila, že oproti mne ešte stále stojí Matt a až keď som ho zbadala došlo mi, že to on nás sem vzal.

„Kde to sme?“ zvedavo som sa opýtala.

„V mojom raji. Sem chodím vždy keď ma niečo trápi, keď chcem byť sám, alebo proste keď si potrebujem oddýchnuť. Je to niečo ako môj druhý domov, už pre niekoľkými rokmi som toto miesto objavil čistou náhodou a od vtedy sem chodievam.“ Rozhliadal sa po okolí.

„Je tu krásne.“ Vzala som si za hrst' piesku, nejako som totiž nemohla uveriť, že je to skutočné.

„Preto som ťa sem vzal.“ Opatrne mi chytil ruku, v ktorej som ešte stále mala časť piesku.

„Komu si to tu ešte ukázal?“ nervózne som sa zahľadela na jeho ruku, až kým som opäť nenašla jeho oči.

„Iba tebe.“

Druhou rukou mi chytil tvár, ale ďalej sa nepohol, akoby čakal na zvolenie. Pustila som z ruky piesok, položila som mu ju na krk a pritiahla si ho bližšie. V tom momente sa naše pery dotkli po prvýkrát, bol to nepopísateľný pocit, ako keď čakáte na niečo hrozne dlho a keď to napokon dostanete, chutí to o to lepšie a vy ste nesmierne šťastný, že ste vyčkali.

Netuším koľko času od toho momentu ubehlo, ale keď som asi po druhýkrát otvorila svoje oči, ležali sme už obaja na mojej posteli.

EPILOG

„Lúbim ťa.“ Zaznel mi známy hlas pri mojom uchu.

„Super a to si ma musel kvôli tomu budiť?“ otočila som sa prudko k Mattovi.

„Robíš si srandu?“ tváril sa ublížene.

„Áno!“ začala som sa smiať, no on sa zachmúril a hodil sa späť na posteľ.

Nahla som sa bližšie k nemu, aby som mu mohla vtisnúť bozk na pery.

„Lúbim ťa.“ Usmiala som sa a d'obla mu prstom do nosa. Pokrútil hlavou, ale tiež sa usmieval.

„Všetko najlepšie!“ vbehli do izby Kim, Adam, Stan a Mary s cupitajúcou Shiny za nimi.

Vyhúkane som na nich hľadela zo svojej postele, pozrela som sa na Matta a bolo mi hneď jasné, že o tomto vedel.

„No tak, vstávaj, musíš ísť s nami.“ Začala ma odkrívateľ Kim.

„Mohli ste ma aspoň nechať vyspať.“ Zahlásila som.

„Veď už si hore.“ Oponovala Kim.

Natiahla som na seba župan a nasledovala ich, šli sme von na zadný dvor, kde stál červený mercedes, omotaný stuhou.

„To je pre mňa?“ opýtala som sa hľadiac na auto s otvorenými ústami.

„To je Mercedes SLS AMG Roadster, je úplne perfektné s nadúpanou výbavou, má výkon až 420 kw, čo je pre teba aj tak zbytočné, ďalej má..“

„Vydrž,“ zastavila som nadšeného Stana, doteraz som ani len netušila, že ho takto autá bavia.

„Aj tak polovici toho čo hovoríš nebudem rozumieť, viem len, že je úžasné, ďakujem vám.“ Objala som každého jedného.

Pre toto sa mi naozaj oplatilo vstať z postele.

Hneď som sa aj šla prezliecť a vyskúšať moje nové autíčko s Mattom.

Dokonalé.

KONIEC

OBSAH

V súčasnosti proti sebe stoja dva znepriatelené kmene:

MORTEM – mŕtvi a VITAE – živí.

Do ich životov sa nečakane zapletie Mia, sirota z detského domova.

Svojou odhodlanosťou a vytrvalosťou bojuje za svojich nových priateľov v neľútostnom boji.

Podarí sa jej nakoniec zvíťaziť? Zistí, kto je v skutočnosti jej rodina? A má dostatok síl na záchranu svojej pravej lásky?